

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/23 • 17 Haziran 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sömürü ve zorbalıkta
“ustalık dönemi”!..**

**Mesru-militan
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

12 Haziran seçimleri ve bazı dersler . . .	3
Sahte hayaller değil meşru-militan mücadele!	4
Emek hırsızları, sendika ağaları, kontrgerilla elemanları mecliste!	5
Baskı, işkence, katliamcılıkta “ustalık” dönemi!	6-7
Esenyurt'ta devrimci seçim kampanyası!	8
Seçim çalışmaları son güne kadar sürdü...	9
Polis terörü ve cinayetlerine karşı Karadağ davasını sahiplenelim!	10
Hopa raporu işkenceyi ve çarpıtmayı belgeledi	11
15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!.. . . .	12
DİSK'ten 15-16 Haziran eylemleri.... .	13
Kamu TİS süreci ve sendikal ihanet batağı.	14
Taksim'de direnişlerin ve mücadelenin kürsüsü kuruldu	14
Bürokratizme ve işbirlikçiliğe karşı devrimci sınıf sendikacılığı!	16-18
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Haziran Ayı Toplantısı Sonuçları.. . . .	19
Legrand işçileri ihaneti ve direnişi anlatıyor...	20-21
Suriye'de kitle hareketi gerici güçlerin kısılcığında.. . . .	22
NATO Savunma Bakanları Zirvesi toplandı.. . . .	23
Yunanistan'da 15. genel grev!... . . .	24
Honduras'ta öğretmenler açlık grevinde	25
MLPD'nin düzenlediği 15. Uluslararası Gençlik Festivali gerçekleşti!..... .	26
225 milyon çocuk ağır işlerde çalışıyor..... .	27
Liseliler: “Çözülen şifreleriniz değil eğitim sisteminizdir!”	28
AKP'nin TMMOB saldırısı	29
“Kayıpların sorumluları mecliste!” . . .	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/23 * 17 Haziran 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Genel seçim sürecinde baskı ve terörünü alabildiğine tırmandıran sermaye devleti, seçimlerin ardından da hızını kesmedi. Seçimleri izleyen birkaç güne, başta Hopa ile bağlantılı operasyonlar olmak üzere sayısız polis operasyonu sığdırıldı. Burjuva medya aracılığıyla pazarlanan “balkon konuşması”nın bir safsatadan öteye anlamı olmadığı böylelikle bir kez daha kanıtlandı.

Hiç kuşkuumuz yoktur ki, emperyalizmin ve sermayenin istek ve çıkarları için gözünü karartmış bulunanlar baskı ve terörde de sınır tanımayacaktır.

Seçimlerden önce yaşananları seçim kampanyasının bir parçası olarak göstermeye çalışan burjuva medyanın yalanlarına da kanımız fazlasıyla tok. Polis terörü bu sömürü düzeninin varlığı ve geleceği için vazgeçilmez bir silah haline gelmiştir. Düzenin efendileri, gün geçtikçe de bu silaha daha çok sarılmaktadır, çünkü emekçi milyonların sesini başka türlü boğmak artık mümkün değildir.

İşte bu bilinçle düzenin sahte “demokratikleşme” manevralarına karşı konulmalı, bu manevraları süslü ambalajlarla yutturmaya çalışanlara aman verilmemelidir. Hak ve özgürlüklerimizi korumak ve geliştirmek için meşru ve militan mücadele bayrağı yükseltilmeli, devlet terörünün hedefi olan mevzileri savunulmalı, birleşik bir mücadele hattından yürünmelidir.

Önümüzdeki ilk sınavlardan birisi de polis terörüne karşı mücadele sözkonusu olduğunda, sembol isimlerden olan devrimci işçi Alaattin Karadağ yoldaşın dava sürecidir. Davanın 24 Haziran günü görülecek olan duruşmasına, kitlesel biçimde katılmalı, polis terörü ve cinayetlerine karşı mücadele bayrağını yükseltmeliyiz. Hopa'da ve her yerde dökülen kanımızın hesabını sormalı, faşist devlet terörüne karşı tek ses, tek yumruk olmalıyız.

Alaattin Karadağ'ı katleden polislerden birinin yargılandığı dava Bakırköy Adliyesi'nde görülüyor. Duruşma günü gerçekleştirilecek eylem için saat 10.00'da Adliye önünde toplanılacak.

Gazetemizin yayın hayatına başlamasının üzerinden



17 yıl geçti. Bunca yıl sayısız kapatma, baskı, gözaltı ve tutuklamaya rağmen devrim ve sosyalizm yolunda kararlılıkla yürüyen Kızıl Bayrak, devrimci yayın çizgisinden ve ilkelerinden asla ödün vermedi. Gerici ve liberal rüzgarlar karşısında bir an olsun yalpalamadı, inatla ve dirençle dalgalanmaya devam etti.

Kızıl Bayrak bundan böyle de aynı yoldan kararlılıkla ilerleyecek, devrim ve sosyalizm davasının militan sesi olmayı sürdürecektir.

Bu vesileyle tüm okur ve yoldaşlarımızdan daha güçlü ve işlevsel bir Kızıl Bayrak için güç vermeye, onu daha fazla işçi ve emekçiyle buluşturmaya çağırıyoruz.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

**Seçimler
ve sol hareket**

Kitapçılarda...



EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

12 Haziran seçimleri ve bazı dersler

Oldukça sert geçen 12 Haziran genel seçimleri AKP'nin galibiyetiyle sonuçlandı. Bir yandan dizginlerinden boşalmış bir baskı ve terör rejimi, diğer yandan ise yine dizginlerinden boşalmış bir medya aracılığıyla örgütlenen sistematik bir bilinç bulandırma kampanyasının ardından ulaşılan bu sonuç şaşırtıcı değildir. Zaten seçimlerden önce sonucun böyle olacağı konusunda genel bir mutabakat vardı. AKP'nin birinci parti olarak çıkacağı, CHP'nin oylarını yükselteceği, MHP'nin barajı geçeceği, BDP'nin de güçlü bir meclis grubu oluşturacağı tahmin ediliyordu. Bununla birlikte, AKP'nin oy oranını yüzde 50'ye çıkarması ve CHP'nin yüzde 26'larda kalması umulmayan sonuçlar oldu.

Üçüncü döneminde AKP'nin elde ettiği bu sonuç, ona büyük bir siyasal-moral güç sağladı. Bu başarı, dinci-gerici partinin önümüzdeki dönem daha da pervasız ve saldırgan davranmasını kolaylaştıracaktır. CHP cephesinden ise, beklentilerin altında kalan bu sonuç onu yeni bir iç bunalıma sürükleyecektir.

Seçim sonuçları genel olarak emperyalistleri ve tekeli burjuvaziye memnun etmiştir. Çünkü bir yandan seçimlerden, kendilerine sınırsızca hizmet edecek güçte bir AKP hükümeti çıkmıştır. Diğer yandan ise AKP, iktidarını yeni mevzilerle pekiştirme hesaplarını gerçekleştirecek sonuca ulaşamamıştır. AKP, kazandığı milletvekili sayısı ile anayasayı değiştirme olanağını elde edememiştir. Bu, dinci-gerici partinin seçim hesaplarının tutmadığını göstermektedir. Kürt hareketine yönelik kesintisiz faşist terör ve şovenizmin ölçsüzce kullanımı ile birlikte MHP'yi baraj altına göndermeyi hedefleyen operasyonların gerisinde bu hesap vardı. Bu durumda AKP, iktidarını pekiştirmekte, başkanlık sistemi gibi adımları atmakta zorlanacaktır. AKP'yi dizginlemek ve belli "sınırlar" içerisinde tutma hesabında olan emperyalistler ve tekeli burjuvazi açısından bu, olabilecek en iyi sonuçtur. Böylece AKP'nin içeride ve dışarıda daha etkin kullanımı kolaylaşacaktır.

Bu tabloda, hedeflerinin gerisinde kalmış olsa da, "yeni" CHP de rolünü oynamıştır. Her ne kadar AKP'nin hesaplarının bozulmasında CHP'nin rolü sınırlıysa da, yine de emperyalizmin ve tekeli burjuvazinin kırmızı çizgilerine dokunmadan ana muhalefet partisi konumunu koruması, "yeni" CHP'nin düzenin efendilerince sahiplenilip desteklenmesini sağlamaktadır. Bu nedenle Kılıçdaroğlu ve ekibi CHP'nin girdiği bunalımdan kazanarak çıkmaları için teşvik ve destek göreceklidir. Önümüzdeki dönemde CHP, AKP'yi dengeleme rolünü oynamaya devam edecektir. Fakat seçim sonuçları göstermiştir ki, düzenin kırmızı çizgilerine dokunmadan, salt sosyal demagoji ile işçi ve emekçi milyonların oy desteğini almak mümkün değildir. Zira bu türden bir çizgi her şeyden önce inandırıcılık gibi çok temel bir zayıflık taşımaktadır. CHP'nin seçim vaatlerinin emekçilerde yeterince karşılık yaratmamasının önemli nedenlerinden biri de budur.

Seçimlerin galiplerinden biri kuşkusuz ki Kürt hareketi olmuştur. Kesintisiz bir baskı ve zorla yüzyüze kalan Kürt hareketi, Kürt halkının geniş kesimlerini bu saldırılara karşı seferber ederek ayağa kaldırmış, bu süreçte sergilediği militan mücadele ile düzen partilerinin politik zeminlerini boşaltmıştır. Sonuçta Kürt illerinde AKP yüzde onları bulan bir düşüş yaşarken, Blok'un oylarında çarpıcı yükselişler ortaya çıkmıştır. Önemle altını çizmek



gerekir ki, ortaya çıkan bu sonuç, bir seçim başarısından çok düzenin baskı ve terörüne karşı bir ayağa kalkışın ve düzenin sınırlarını zorlayan büyük kitlesel ileri çıkışın ürünüdür. Bu ölçüde de elde edilen sonuç, Kürt halkının mücadeleye olan inancını ve özgüvenini artıracak, ulusal özgürlük mücadelesini daha kararlı ve güçlü bir biçimde omuzlamasını sağlayacaktır.

Seçim sonrasında düzen güçleri, bir yandan Kürt hareketinin seçim başarısını teslim ederken, diğer yandan parlamento grubunun inisiyatifi alması ve hareketin merkezine oturması yönünde belli bir teşvik ve yönlendirme içerisindedir. Düzen güçlerinin hesabı, Kürt halkının militan mücadelesinin önünü kesmek ve Kürt hareketinin militan güçlerinin inisiyatifini kırmak yoluyla, düzen içi zeminleri öne çıkartmaktır. Ancak bu dönem artık geride kalmıştır. Zira Kürt hareketi legal-illegal her alanda aynı çizgide hareket ederek, bedel ödemeyi göze alan militan bir tutum sergileyerek, bu hesapların gerçekleşme zeminini ortadan kaldırmıştır.

Bundan dolayıdır ki, seçimlerin ardından baskı ve terör yoluyla Kürt halkının mücadelesinin ezilmesinde çok daha pervasız davranılacaktır. Bunun yanı sıra, yeni anayasa tartışmaları ile birlikte düzen içi çözüm yollarının pazarlanması yoluna gidilecektir. Ancak bu türden bir havuç-sopa taktığının başarı kazanması mümkün değildir. Çünkü düzenin, seçim sonuçlarını "Demokratik özerkliğe evet" ve "Öcalan'a özgürlük" biçiminde yorumlayan ve bu talepleri mücadeleyle kazanabileceğine inanan bir halk karşısında yapabileceği çok az şey vardır. Yeni anayasada göstermelik bazı değişiklikler ile birlikte Öcalan'ın durumuna ilişkin bazı düzeltmelere gidilmesi olasılıklar arasındadır. Zira mücadelenin hararetinin düşürülmesi ancak böyle mümkün olabilecektir.

Kürt hareketinin bu dönemde militan mücadeleler yoluyla elde ettiği kazanımlar ve bunun ürünü seçim başarısı, düzenin seçim oyununu bozmanın ve düzen partilerinin toplum düzeyindeki gerici politik

egemenliğini kırmanın yolunun, düzeni karşısına alacak sokak mücadeleleri olduğu gerçeğini bir kez daha kanıtlamaktadır. Kürt hareketinin kendi özgün deneyimi, sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin hayati rolünü bir kez daha ortaya sermektedir. Zira sınıf mücadelesinin gelişkin olduğu, işçi sınıfı ve emekçilerin hak ve özgürlük talepleriyle mücadeleyi büyüttüğü koşullarda, burjuva gerici politikaların ve partilerinin toplum ölçeğinde bu düzeyde bir etkinlik kurması mümkün değildir. Bu gerçek aynı zamanda AKP'nin bugünkü başarısı ile CHP'nin '70'li yıllardaki seçim başarısından giderek de kavranılabilir. Sınıf mücadelesinin zayıflığı koşullarında siyasal atmosferin gerici ideolojik-politik kirli havayla zehirlenmesi kaçınılmazdır. Tersinden ise, güçlü bir sınıf ve kitle mücadelesi dalgası, bu kirli havayı dağıtmakta ve gerici ideolojik-politik egemenliğe darbeler vurmaktadır.

Kürt hareketinin bayrağı altında bulunuyor olmaktan dolayı kazanılmış seçim zaferinden memnun olanları dışında, reformist güçlerden başlayarak solun önemli bir kesimi üzerinde seçim sonuçları karamsar bir havanın oluşmasına yol açmıştır. Bunun en önemli nedeni, bağımsız-devrimci bir ideolojik-politik kimliğe sahip olamamak ve siyasal yaşamı sınıf mücadelesi temelinde kavrayamamaktır. Sınıf mücadelesinin düzeyini dikkate almayan dayanaksız beklentiler ve parlamenter avanaklıklar hayal kırıklıklarıyla sonuçlanmaktadır.

Komünistler, bu ülkede siyasal güç dengelerinde herhangi bir değişim yaratmanın ve sosyalizmden yana bir rüzgar estirmenin yolunun işçi sınıfını kazanmaktan, onun bağımsız-siyasal hareketini geliştirmekten geçtiğini hep vurguluyorlar, bu bilinçle tüm siyasal faaliyetlerinin merkezine işçi sınıfını koyuyorlar. İşçi sınıfı sosyal mücadele alanına çıkarak toplumsal atmosferi değiştiremediği sürece, toplumun üzerine bir ağırlık olarak çöken burjuva gerici politik hegemonyanın parçalanması mümkün değildir. Seçim sonuçları bu tarihsel görevin altını bir kez daha kalınca çizmektedir.

Polis copunu ve şovenizmi bayrak yapanlar şimdi de sahte hayaller yayıyorlar...

Sahte hayaller değil meşru-militan mücadele!

Seçim sürecinde faşist saldırganlığı tırmandıran AKP şefi Tayyip Erdoğan, seçim meydanlarında attığı nutuklarda Kürt sorunu konusunda ırkçı-şoven söyleme sarıldı. Seçimlere kısa bir süre kala şovenizmin dozunu öyle arttırdı ki, ırkçı faşist partiyi bile gölgede bıraktı. İşi “1999’da biz hükümet olsaydık Abdullah Öcalan’ı asardık” noktasına kadar vardırdı. Kürt oylarından umudunu yitiren ve faşist partinin tabanına oynayan AKP şefi, “benden daha iyi ırkçı-inkarcı politikacı olmaz” mesajını döne döne verdi.

Şovenizmi seçim malzemesi olarak kullanan Erdoğan, aynı zamanda Kürt hareketini ve liderlerini de hedef aldı. Histerik bir üslupla Kürt hareketine saldıran AKP şefi, Kürt liderlerini “terörist”, “vatan haini” gibi sözlerle hedef gösterdi. ırkçı-inkarcı zihniyetini tüm çirkinliği ile gözler önüne seren başbakan, kolluk kuvvetlerini ve sivil tetikçilerini de bağımsız adayların seçim çalışmalarını provoke etmek için seferber etti. Bu arada ilerici-devrimci güçleri hedef alan azgın bir polis terörünü devreye soktu. Hopa’daki olayların ardından sürekle avı başlatan “hükümet polisi”, rejimin demokratik muhalefete ne kadar tahammülsüz olduğunu gözler önüne serdi.

“Yeni” AKP hükümetinin önceliği Kürt sorununu çözmek mi?

Kürt hareketini tasfiyeyi amaçlayan saldırılara rağmen, seçimlerin ardından AKP hükümetinin Kürt sorununun çözümünde adım atacağı yönünde ciddi bir beklenti var. Öcalan’ın seçim öncesinde yaptığı “Yeşil ışık bekliyorum”, “Kürt tarihinin ilk büyük anlaşması yakın” türünden açıklamalar, beklentinin boyutu hakkında fikir veriyor. 36 milletvekili ile parlamentoda grup kurmaya hazırlanan BDP liderleri de, önümüzdeki dönemde kendilerinin muhatap alınmasını beklediklerini açıklamış bulunuyorlar.

Aslında beklenti Kürt hareketinden çok burjuva liberaller cephesine hakim. Bu tayfa, AKP’nin Kürt sorununu çözmek istediğini, yeni meclis aritmetiğinin buna “tarihi” bir fırsat tanıdığını savunuyor, Erdoğan’ın ilk açıklamalarını da buna kanıt olarak gösteriyorlar.

Yapılan açıklamalara bakıldığında sanılır ki, seçimlerden sonra AKP’nin öncelikli hedefi Kürt sorununu çözmektir. İşbirlikçi sermaye iktidarı ve onun icra kolu AKP hükümetinin Kürt sorunundan kurtulmak istediği açık. Ancak bir sorundan kurtulmak istemek ile onu çözmek arasında büyük bir mesafe vardır. Dolayısıyla seçimlerin hemen ardından çizilen “pembe tablo”nun gerçek hayatta bir karşılığı bulunmuyor.

Dinci gericiilik odağı AKP’nin seçimden galip çıkmak için çırpınmasının Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur. Egemenler arası iktidar ve rant savaşında ele geçirdiği mevzileri genişletmek ve güvence altına almak, AKP iktidarının öncelikli hedefidir. Anayasa değişikliği de, Tayyip Erdoğan’ın Çankaya tepesine çıkması da, başkanlık sistemine geçiş çabası da bu hedeflerle bağlantılıdır. Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna yürüttüğü mücadele bu planlar önünde bir engele dönüştüğü ölçüde, AKP hükümeti bu “ayak bağı”ndan kurtulmak isteyecektir. Buna rağmen Kürt sorununa asgari sınırlarda da olsa bir çözüm üretme gücünden yoksundur.



Şatafatlı açıklamalarla “Kürt açılımını” başlatan AKP şeflerinin bugün “Kürt sorunu yoktur” noktasına gelmeleri, işbirlikçi sermaye iktidarının Kürt sorununu çözmeye konusundaki aczinin göstergelerinden biridir. AKP dokuz yıldan beri mecliste ezici bir çoğunluğa sahip. İsteddiği yasayı meclisten geçirmekte, emperyalizme hizmette sınır tanınamakta, istediği generali hapse atabilmekte, polise sokakta cinayet işleme “hakı” tanıyan yasalar çıkarabilmekte, cinayet işleyen tetikçilerini pervasızca korumaktadır, vb... Tüm bunları yapabilecek kudreti olan bir hükümet, Kürt sorununun çözümü konusunda bir arpa boyu yol alamamaktadır. Amerikancı rejim döne döne Kürt halkının asgari taleplerini karşılama güç ve iradesinden yoksun olduğunu göstermektedir.

Seçim sonrasında bu tabloda kayda değer bir değişiklik olmadığı ortadadır. Bazıları BDP’nin 36 milletvekili ile mecliste yer alacak olmasını “yeni bir durum” olarak ifade ediyorlar. Tüm engellere rağmen böylesi bir parlamenter güç oluşturabilmenin elbette önemi var. Ancak tek başına bu gücün Kürt sorununun çözümünü rejime dayatacağını varsaymak, bu gücün nasıl yaratıldığı konusunda ortada duran somut gerçekleri görmezden gelmek demektir.

Sorun anayasadan mı kaynaklanıyor?

Son günlerde tartışmalar yeni anayasa üzerine odaklanmış bulunuyor. Kürt hareketinin temel taleplerinden birinin yeni bir anayasa olduğu da biliniyor. Ancak öyle bir tartışma yürütülüyor ki, sanki anayasa Kürt sorununu çözecek sihirli bir değnek işlevi görecektir. Oysa sorun anayasada değil, onun gerisindeki ırkçı-inkarcı sistem gerçeğindedir. Zira egemenler ihtiyaç duydukları zaman anayasada değişiklik yapıyorlar. Eğer Kürt sorununun çözümüne güçleri yetseydi, bunun yasal zeminini hazırlamak teknik bir sorundan ibaret olurdu.

AKP’nin de yeni bir anayasa istediği biliniyor. Ancak bu anayasanın demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, dolayısıyla Kürt sorununun çözümü için yapılacağı iddiası, kaba bir aldatmacadır. Tam bir polis devleti kuran bir zihniyetin “demokratik” anayasa istediği iddiası, gerçekliğin tersyüz edilmesinden başka

bir şey değildir. Dolayısıyla yeni bir anayasa ile Kürt sorununun çözüm yolunun açılacağı iddiası veya beklentisi boş bir avunmadır.

“Balkon demokrasisi” tam bir riyakarlıktır!

Seçimlerin ardından AKP’nin şeflerinin “balkon konuşması” yapmaları adet oldu. Medyada köşe başlarını tutan sermayenin “organik gazeteciler”i, balkon safsatasını hükümet programı gibi sunuyorlar. Oysa seçim sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından yapılan bu konuşmaların hiçbir kıymet-i harbiyesinin olmadığı deneyimlerle sabittir. Oradan ilan edilen sahte vaatlerin gerçek hayatta hiçbir karşılığı yoktur. Herkesi kucaklamaktan, demokrasiden, ezilenlerin zaferinden söz etmeyi adet edinen Tayyip Erdoğan’ın pratiği ortadadır.

Hükümetin programında işçi ve emekçileri hedef alan yeni bir saldırı dalgası, muhalif seslerin devlet şiddetiyle ezilmesi, internetin kaba yöntemlerle sansür edilmesi, Kürt hareketinin tasfiyesi, emperyalistlerle bölgesel suç ortaklığının pekiştirilmesi ilk maddeler iken, balkondan demokrasi vaaz etmek, kaba riyakârlıktan başka bir şey değildir.

Sahte hayaller değil meşru militan mücadele!

İşçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı, Aleviler ve rejimin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşaklar, balkonda çizilen pembe tabloya zerre kadar itibar etmemelidirler. Zira yapılan konuşma, Amerikancı sermaye iktidarının yeni planlarının üstünü geçici olarak örtmek, uzun ömürlü olmasa da emekçilerde ve Kürt halkında temelden yoksun beklentiler yaratmak amacıyla, işin uzmanları tarafından hazırlanmıştır.

Bu kokuşmuş sistemde sömürü ve zorbalığa maruz kalan toplumun tüm ezilen kesimlerinin, taleplerini gerçekleştirmek, sorunlarına çözüm üretebilmek için tek çıkar yolları vardır; o da sisteme karşı meşru, militan ve birleşik mücadeledir. Bu mücadeleyi büyütme hak ve özgürlükleri kazanmanın tek gerçek yolu ve günün en acil görevidir.

Emek hırsızları, sendika ağaları, kontrgerilla elemanları mecliste!

12 Haziran genel seçim süreci sona ererken meclise giren üç düzen partisi de çürümüş kimliklerine uygun kişileri milletvekili olarak meclise taşıdılar. İşçi sınıfının ekmeğine kan doğrayan emek hırsızları, onların hizmetindeki sendika ağaları, elinde Kürt halkının ve devrimcilerin kanı bulunan kontrgerilla elemanları icraatlarına bundan sonra mecliste devam edecekler.

Emek hırsızları milletvekili zırhını kuşandı...

Sermaye uşağı AKP çok sayıda kan emiciyi meclise taşıdı. Bunlar arasında özellikle illerin ticaret ve sanayi odası başkanları dikkat çekiyor. Kiler Holding, Denizli Tekstil, Mayna Denizcilik, Fur-Sel Madencilik vb. birçok kapitalist işletmenin sahibi olan yirmiye yakın kapitalist AKP'nin meclis sıralarında boy gösterecekler.

CHP de ondan geri kalmadı. Aynı zamanda CHP'nin yönetiminde bulunan tekstil patronu Umut Oran bunlardan sadece biri. Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün ile Adana Sanayi Odası Başkanı'nın da içinde yer aldığı birçok oda başkanı CHP grubu içinde yer alacaklar. Taşeronluğu kaldıracağını söyleyen CHP, bir taşeron olan Umut Gemi firmasının sahibi Hasan Uzunyayla'yı meclise taşıdı.

Faşist parti de bir çok emek hırsızını meclise taşıdı. Bu isimlerin başında Durmuş Ali Torlak geliyor. Torlak, Tuzla Tersanesi'nde yaygın olan taşeronluk sisteminden nemalanan ve çok sayıda işçinin ölümüne neden olan bir kan emici asalak...

Tescilli katilleri ve polis şefleri mecliste!

Kirli savaşın ve devlet terörünün icracısı birçok katil de, düzen partileri tarafından milletvekili olarak meclise taşındılar. Katil takımına en fazla milletvekili vizesi veren parti AKP oldu.

OHAL'i kaldırmakla övünen AKP birçok kanlı katliamın altında imzası olan eski OHAL valisi Necati Çetinkaya'yı meclise taşıyarak ikiye yüz lüğünü tesciledi. 67 bin kişilik korucu ordusunun oluşumunda rol oynayan Çetinkaya, 2700 köyün yakıldığı, sayısız faili meçhul cinayetin işlendiği bir dönemin sorumluluğunu taşıyor.

Zirve katliamı sırasında Malatya valisi olan Tevfik Ziyaeddin Akbulut da yine AKP tarafından meclise taşıdı. Akbulut'un adı aynı zamanda gözaltında kayıplarla anılmakta. AKP birçok katliamın altında imzası olan korucubaşlarına da listelerinde yer verirken, bunların bir kısmının milletvekili olmasını sağladı.

Maraş katliamındaki rolü bilinen ve o tarihten bu yana birçok katliamın altında yönetici olarak imzası bulunan Abdulkadir Aksu da bir kez daha AKP'den milletvekili seçildi. AKP, Hizbu-kontra davasında yargılanan ve adı birçok katliamla anılan Abdurrahman Akdağ'ı da meclise taşıdı.

Hrant Dink davası nedeniyle yargılanması istenen, İstanbul valiliği döneminde 1 Mayıslar'da terör estiren, birçok katliamın oluru veren Muammer Güler de mecliste.

Gerçekte bir katiller takımı olan MHP aynı zamanda, kirli savaşın önemli faillerinden Engin Alan'ı meclise taşıdı. Kürt halkına yönelik katliamlarda önemli görevler üstlenmiş bu katili bağrına bastı.

Sendika ağaları da mecliste!

Sermaye hesabına işçi sınıfına ihanet eden sendika ağaları başta olmak üzere birçok sendika bürokrati da mecliste yerini aldı.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu AKP'den milletvekili seçildi. Hak-İş'i AKP'nin arka bahçesine çeviren, emeğe yönelik saldırılarda AKP'ye en büyük desteği sunan Salim Uslu kirli icraatlarına artık mecliste devam edecek.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile Genel Sekreteri Musa Çam ise CHP'den milletvekili seçildi. Mücadeleden yan çizen bu bürokratlar artık, CHP'nin kirli yüzünün gizlenmesine katkı sunacaklar. Çelebiler aracılığıyla işçi ve emekçilere tüm sorunların çözümünün meclis olduğu mesajı verilecektir.

Yıllardır meclisin değişmez yüzü olan bürokratların mecliste oynadıkları rol yeterince açıktır.

Yaptıkları yapacaklarının teminatı

Her seçimde olduğu gibi bu seçimde de, milletvekillerinde aranan tek şey sermayeye hizmette, devlet terörüne verecekleri destekte, kapitalist sömürünün devamı konusunda gösterdikleri maharet olmuştur.

Yeni mecliste yer alan milletvekillerinin kimlikleri ve sicilleri ortadadır. Bu milletvekillerinin

birçoğu suç işlemiş, emek hırsızlığı yapmışlardır. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik baskı ve terörde, katliamlarda sınır tanımamışlardır. Bunlar, milletvekili ünvanı ile ceylan derisi koltuklarında oturarak kirli, kanlı icraatlarına devam edecekler. Sermaye düzenine hizmette kusur etmeyeceklerdir. Emek karşıtı, devlet terörünü tahkim eden, sermayenin çıkarlarını kollayan yasaları tam bir sadakat ve mutabakatla çıkarmaya devam edeceklerdir.



Sermayenin seçim memnuniyeti

Dinci parti AKP'nin doğrudan yaslandığı sermaye sınıfı temsilcileri MÜSİAD ve TUSKON'un açıklamalarına yansıyan "genel memnuniyet" vurgusu, diğer büyük sermaye örgütü TÜSİAD cephesinin ilk değerlendirmesinde de yer aldı. Söz konusu açıklamalar dinci parti AKP'nin şu an için "tüm renkleriyle" sermaye sınıfı açısından en ideal hükümet olduğunu da gösterdi.

İşçi ve emekçilere dönük yeni saldırı programlarının AKP eliyle bir an önce hayata geçmesi yönlü beklentinin de dışavurulduğu MÜSİAD açıklamasında şu sözlerle yer verildi:

"Elbette bu başarı, ekonomide, siyasette ve sosyal alanda büyük beklenti oluşturmaktadır. Bu da, AK Parti'nin sorumluluğunu artırmıştır. Biz de MÜSİAD olarak, feraset sahibi milletimizin verdiği oylarla, statükonun bitirilmesi ve başlatılan değişim, dönüşüm, gelişim süreci için istikrarın sürmesi yönünde ortaya çıkan, bu seçim sonuçlarının ülkemize hayırlı olmasını dileriz"

TUSKON açıklamasında ise AKP'den duyulan büyük memnuniyet öne çıktı. "Milletimizin sağduyusu ile hareket ederek, tercihini istikrardan yana kullanmıştır. İktidar partisinin üçüncü kez seçimi kazanmasının ekonomik ve sosyal yönden başarısını teyit etmiştir" sözlerine yer verilen açıklamada, önümüzdeki döneme ilişkin Anayasa tartışmalarını da içine alan beklentiler ise şöyle ifade edildi:

"Bu andan itibaren iş dünyası olarak beklentimiz, yeni meclisimizin temsilcilerinin uzlaşarak gerek yeni Anayasanın gerekse de AB

reformlarının hazırlanmasında birlikte hareket ederek çalışmaları hızla neticelendirmeleridir"

TÜSİAD cephesinin ilk açıklamasında ise "genel memnuniyet" ifadelerine yer verilerek, yeni meclisten ve özelinde AKP hükümetinden beklenenler dile getirildi. AKP hükümetinden atması beklenen somut adımlar ise şöyle sıralandı:

"Katılımcı ve uzlaşmacı bir anlayış ile bireyi merkeze alan birleştirici yeni bir anayasa.

Çoğulcu demokrasi, yüksek yaşam standartları ve sürdürülebilir kalkınma yolunda, Türkiye'nin en önemli çipası olan Avrupa Birliği üyeliği sürecinin güçlendirilmesi.

Makroekonomik istikrarın güçlendirilmesi ve sürdürülebilir büyümenin güvence altına alınması amacıyla;

a) Uyumlu para ve maliye politikalarıyla finansal istikrarın ve fiyat istikrarının korunması ve güçlendirilmesi,

b) Verimlilik tabanlı ve sürdürülebilir büyüme için, 'Yeni Sanayi Stratejisi'nin de vurguladığı mikro reformların hayata geçirilmesi,

c) İstihdam kapasitesinin güçlendirilmesi ve işsizliğin azaltılması"

Açıklamanın sonunda ise, "40. Yılımı geride bırakmış bağımsız ve gönüllü bir iş dünyası temsil kurumu olarak, bu yolda üzerimize düşeni yapmaya hazır olduğumuzu belirtir" sözlerine yer verildi. Böylece, "yeni anayasa" gibi emekçilere dönük aldatma politikalarında da, sömürüyü derinleştirecek sosyal yıkım saldırılarında da "birlikte hareket etme" mesajı verilmiş oldu.

Yaptıkları yapacaklarının teminatı!

Baskı, işkence, katliamcılıkta “ustalık” dönemi!

12 Haziran seçimleri artık geride kaldı. Bir yandan dizginlerinden boşalmış bir baskı ve terör rejimi, diğer yandan yalan, dolan ve çirkeflikte sınır tanımayan bir kampanya ile AKP genel seçimlerden, yüzde 50 oranında bir oy oranı ile birinci parti olarak çıktı. Tüm sermaye korosu hep bir ağızdan yeni şekillenen seçimlerde demokrasinin kazandığını ilan etti. AKP de yağcılıkta sınır tanımayan bu koronun övgüsünü alıyor.

Seçimlerin ne kadar şaibeli olduğuna dair ise şu tek bir örnek bile yeterlidir: Ardahan'daki seçimleri takip eden Avrupa Seçim İzleme Delegasyonu, kentte yaşanan hak ihlallerini açıkladı. Delegasyon, Ardahan'da PTT ve ilk yardım aracı gibi devlet araçlarıyla günlerce evlerin gezilerek nakit para, gıda ve giyim kuponları dağıtıldığını tespit ettiklerini, sandıkların asker ve korucu kuşatmasında olduğunu ve seçmene 'AKP'ye oy verin' baskısı yapıldığını açıkladı.

Erdoğan seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından yaptığı 'Balkon Konuşması'nda yine bilindik üslubuyla şöyle diyordu: “Hangi partiye oy vermiş olursa olsun. Herbir kardeşimizin huzur, güven, barış, adalet içinde yaşamını idame ettireceğinden hiç kimsenin şüphesi olmasın. Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır.”

Erdoğan'ın yalancılığına ispatlarcasına kolluk güçleri işbaşındaydı. Şırnak, Siirt, Hakkari, Ağrı, Diyarbakır, Van başta olmak üzere pek çok kentte Kürt emekçilerine polis saldırdı. Aralarında yüzlerce çocuğun, yaşlı ve hastanın da bulunduğu kutlamalara rastgele yüzlerce gaz bombası fırlatan polis birçok kişiyi de yaraladı. O kadar ileri gitti ki Şırnak'ta hastaneye gaz bombası attı.

Bu vesileyle Erdoğan'ın teminat olarak gösterdiği yaptıklarına kısaca bir göz atmak bundan sonra yapacaklarını kavramak için yeter de artar bile. AKP hükümetinin yaptıklarını “çiraklık”, “kalfalık” ve “ustalık” dönemlerine göre tasnif ettiğimizde bir vahşet tablosuyla yüzyüze geliriz.

Çiraklıktan ustalığa baskı ve terör bilançosu

2002–2007 çiraklık dönemi:

2002 yılında, 75 kişi faili meçhul cinayetler, 40 kişi yargısız infaz sonucu, 5 kişi gözaltında hayatını kaybetti. 876 kişi işkence ve kötü muameleye uğradı. 21 bin 612 kişi gözaltına alındı. 200'ü gazeteci olmak üzere bin 148 kişi tutuklandı. 108 radyo ve televizyona toplam 3 bin 220 gün kapatma cezası verildi. 2 radyo tamamen kapatıldı. 10 gazete ve dergi toplam 78 gün kapatıldı. 1 Enstitü, 1 vakıf ve 5 dernek kapatıldı. 83 kuruluş (siyasi parti, kitle örgütü, yayın organı) basıldı. 169 kitap, dergi ve afiş yasaklandı veya yayını durduruldu. 228 kişi için toplam 362 yıl 7 ay hapis cezası ve 144 milyar 164 milyon TL para cezası verildi. 17 öğretmen açığa alındı, 296 öğrenci okuldan uzaklaştırma aldı, 74 öğrenciye tasdikname verilerek okullarla ilişkileri



kesildi. 55 öğrenci hakkında dava açıldı. 5 bin 91 kişi siyasi nedenlerle işten atıldı. 220 kamu görevlisi hakkında soruşturma açıldı. 582 kamu emekçisi sürgün, görevden uzaklaştırma ve idari cezalar aldı.

2003 yılında, faili meçhul saldırılar sonucu 50 kişi, yargısız infaz sonucu 44 kişi öldürüldü. 1.849 kişi işkence ve kötü muameleye maruz kaldı. 9 bin 648 kişi gözaltına alındı, bin 196'sı tutuklandı. 285 yayın (kitap, dergi, gazete vb) yasaklandı. 2 derginin yayını durduruldu, 14 dergi ve 8 gazete toplam 192 gün kapatıldı, 2 internet sitesine giriş engellendi. 30 gazete ve yayın organı baskına uğradı. 11 TV ve 10 radyo toplam 480 gün kapatıldı ve 10 kez program durdurma cezası verildi. Düşüncelerini ifade edenlere karşı açılan 172 davada 882 kişi hakkında 3 bin 545 yıl 3 ay hapis cezası istendi. 52 eylem, basın açıklaması ve mitinge polis tarafından müdahale edildi. 46 siyasi kuruluşu baskın düzenlendi. 736 kişi sürgün edildi.

2004 yılında; Mardin Kızıltepe İlçesinde, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz 13 kurşunla babası Ahmet Kaymaz ile birlikte devlet güçlerince öldürüldü. Yine “Faili meçhul” saldırılar sonucu 42 kişi, yargısız infaz sonucu 47 kişi öldürüldü. 843 kişi işkence ve kötü muameleye maruz kaldı, toplumsal gösterilerde 213 kişi yaralandı. 6 bin 391 kişi gözaltına alındı, 774'ü tutuklandı. 31 yasaklama (7 tiyatro oyunu, 2 konser, 5 afiş, 4 etkinlik, 2 şölen, 2 film, 2 müzik albümü, 3 stand, 1 kampanya, 1 resim sergisi, 1 TV programı, 1 resim, öykü, şiir yarışması) yaşandı. 4 kitap, 4 dergi ve 1 gazete toplatıldı ve yasaklandı. 2 gazete ve 1 dergi toplam 23 gün, 2 dergi ise sürekli olarak kapatıldı. Düşüncelerini ifade edenlere karşı toplam 2 bin 488 kişi hakkında 76 soruşturma açıldı. Yine düşünceleri ifade suçundan dolayı 693 kişi toplam 30 yıl 9 ay hapis ve 784 milyar 757 milyon 402 bin TL para cezasına çarptırıldı. 124 basın açıklaması, gösteri, eylem ve mitinge polis tarafından müdahale edildi. 1.181 kişi hakkında toplam 25 soruşturma açıldı. 11 soruşturma sonucunda 146 Eğitim Sen üyesi, 12 KESK üyesi, 7 doktor ve 52 siyasi parti ve dernek üyesi, maaş kesme, kademe durdurma, kınama, uyarı ve para cezasına çarptırıldı. 580 kişi sürgün edildi.

2005 yılında 9 Kasım 2005'te Hakkari'nin Şemdinli ilçesindeki Umut Kitabevi bombalandı.

Faili meçhul cinayetlerde 213 kişi, yargısız infaz

sonucu 24 kişi yaşamını yitirdi. 79 kişi işkence ve kötü muamele gördü. 4 bin 956 kişi gözaltına alındı 515'i tutuklandı. 4 kişi gözaltında öldürüldü. Toplam 39 yayın toplatıldı ve yasaklandı.

2006 yılına Erdoğan “kadın da olsa, çocuk da olsa gereğini yapın” sözleriyle damga vurdu. Amed'de 2006'nın 29 Martı'nda başlayan ve 4 gün süren olaylar sırasında, toplam 7 kişi devlet güçlerince katledildi. Katledilenler arasında, henüz 7 yaşındaki Enes Ata da vardı. Bombalı bir saldırı sonucu, Amed Koşuyolu'nda 11 kişi hayatını kaybetti. AKP, bu katliamları da örtbas etti. Ayrıca 5.560 kişi gözaltına alındı, bunların bin 545'i tutuklandı, 44 kişi “yargısız infaz” edildi, toplumsal gösterilere müdahalede aşırı güç kullanımı nedeniyle 12 kişi öldü, 869 kişi yaralandı. Polisin silah kullanma yetkisinin ihlali nedeniyle 32 kişi öldü, 45 kişi yaralandı. 708 kişi işkence ve kötü muameleye maruz kaldı. 22 yayın hakkında toplatma kararı verilirken 25 etkinlik yasaklandı, 3 yayın organı saldırıya uğradı. 1 internet sitesi engellendi, 5 radyo ve televizyona uyarı cezası verildi, 2 radyo ve televizyon da kapatıldı, 1 radyoya 5 kez uyarı cezası verildi. 113 dosyadan 430 kişi hakkında soruşturma açıldı.

2007-2011 kalfalık dönemi

2007 yılında; Hrant Dink katledildi. 15 Şubat 2007'de Cizre'de çıkan olaylarda önce başına taş isabet etmesi sonucu öldüğü söylenen 15 yaşındaki Yahya Menekşe'nin, panzer tarafından ezildiği ortaya çıktı. Hrant'ın katlinden 3 ay geçmişti ki, bu kez de 18 Nisan'da Malatya'da Zirve Yayınları çalışanları katliama uğradı. Birkaç ay sonra Nijeryalı Festus Okey polis tarafından vurularak öldürüldü. 7 Ekim tarihinde İstanbul'da Ferhat Gerçek, Yürüyüş dergisini sattığı gerekçesiyle polis kurşununa maruz kaldı. Gerçek felç oldu. 22 Kasım tarihinde ise 26 yaşındaki Feytullah Ete, Avcılar'da oturduğu bir parkta, bir polisin tekmeleri sonucu yaşamını yitirdi. Bu olaydan üç gün sonra da, Baran Tursun “Dur ihtiarına uymadığı” iddiası ile polis tarafından katledildi.

Ayrıca faili meçhul saldırılarda 42 kişi, yargısız infaz sonucu ise 29 kişi öldürüldü. Gözaltında 5 ölüm yaşandı. Toplam 687 kişi işkence ve kötü muameleye maruz kaldı. 7 bin 197 kişi gözaltına alındı, 1440 kişi

tutuklandı. 48 yayın toplatıldı ve yasaklandı. 39 etkinlik yasaklandı. 18 dergi ve gazete bürosu polis tarafından basılırken, 13 internet sitesi engellendi. Düşünceye açılan soruşturma sayısı 138 olurken, yargılanan kişi sayısı ise 558 oldu, bin 232 kişi hakkında 190 dava açıldı.

2008 yılında; Newrozu’da Hakkâri’nin Gever (Yüksekova) İlçesi’nde kutlama yapmak isteyenlere yönelik güvenlik güçlerinin saldırısında, 20 yaşındaki İkbâl Yaşar yaşamını yitirdi. Hakkari’de bir uzman çavuşun aracından inerek, açtığı ateşle başından yaralanan 15 yaşındaki Enver Turan, tedavi gördüğü Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi Cerrahi Yoğun Bakım Ünitesi’nde bir hafta sonra yaşamını yitirmişti.

Faili meçhul saldırılarda 29 kişi ölürken, 33 kişi yargısız infaz sonucu öldürüldü. 8 kişi gözaltında öldürüldü. Toplam 448 kişi işkence ve kötü muameleyle maruz kaldı. 11 bin 2 kişi gözaltına alındı, 2 bin 347 kişi tutuklandı. 13 gazete, 11 dergi, 8 afiş, 5 kitap, 1 takvim ve 2 bildiri toplatıldı. 38 gazete, 7 dergi ve 1 televizyonun yayını durduruldu. 9 gazete ve dergi bürosu, 1 televizyon kanalı ve 1 dağıtım şirketi basıldı. 136 olaydan 2 bin 641 kişiye soruşturma açıldı. 450 kişi hakkında 140 dava açıldı. 64 parti temsilciliği, 35 dernek binası ve 4 sendika ve oda şubesi baskına ve saldırıya uğradı.

2009 yılının 19 Kasım günü devrimci işçi TKİP üyesi Alaattin Karadağ Esenyurt’ta polis tarafından katledildi. 2009’da ayrıca 14 yaşındaki Ceylan Önkol Mardin’de askerler tarafından hayvan otlatıldığı sırada katledildi. Amed’de Öcalan’ın cezaevi koşullarının iyileştirilmesi talebiyle 6 Aralık 2009’da düzenlenen eylemde, polisin açtığı ateş sonucu üniversite öğrencisi Aydın Erdem yaşamını yitirdi.

Bu yılın toplamında 36 kişi yargısız infaz sonucu öldürüldü. Bin 835 kişi işkence, kötü muameleyle maruz kaldı. 7 bin 718 kişi gözaltına alındı, bin 923 kişi tutuklandı. 23 etkinlik yasaklanırken, çoğunluğu Kürt orijinli 10 gazete toplam 27 kez, 7 dergi ise toplam 15 kez toplatıldı. 1 televizyonun yayını 2 kez durduruldu. 11 kitap, 6 afiş, 5 pankart, 1 kitapçık yasaklandı veya toplatıldı. 11 gazete bürosu, 3 televizyon kanalı ve 2 radyo binası baskına uğrarken, 2 bin 601 internet sitesi kapatıldı.

2010 yılında 15 bin 976 kişi gözaltına alındı. 23 bin 573 hak ihlali yaşandı. Sadece Kürdistan’da 3 bin 706 kişi gözaltına alındı, 987 kişi tutuklandı, 741 işkence ve kötü muamele vakası tespit edildi. 2010 yılında ifade özgürlüğü kapsamında 790 kişiye para cezası kesildi. Adalet Bakanlığı verilerine göre, 2010’un ilk 6 ayında basın alanında açılan soruşturma sayısı 5 bini geçerken, bunların 2 bini davaya dönüştü.

2011 yılı başından bu yana ise 5 bin dolayında kişi gözaltına alındı ve yüzlercesi tutuklandı. Ayrıca son 10 yılda yüzlerce tutsak hapishanelerdeki tecrit koşullarında tedavileri yapılmadığı için hayatını kaybetti. Binlerce çocuk polise taş attığı için onlarca yılla yargılandı ve ceza aldı. Öldürülen Kürt çocuklarının sayısı İsrail askerleri tarafından öldürülen çocukların sayısını aştı. Her iki devlet de çocuk öldürmeyi ne kadar iyi bildiklerini yarışarak gösterdiler.

Geçen 10 yıl yapılacaklar için gerçek bir teminattır. Alınan oy oranının boyutu gerçekleri değiştiremez. 12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan faşist anayasa da resmi beyanlara göre yüzde 92 ile kabul edilmişti. Tıpkı Hitler faşizminin çok büyük destekle iktidara gelmesi gibi... “Çıraklık” ve “Kalfalık” dönemlerinde terörün en kanlısını, sömürünün en yoğununu uygulayanlar ustalık dönemlerini nasıl geçireceklerini göstermişlerdir. Ancak haramilerin saltanatının yıkılacağı günler uzak değildir. Çünkü “en koyu karanlık şafaktan önceki karanlıktır.”

Kürt hareketinden seçim kutlamaları

Kutlamalara polis terörü

Siirt’te Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu adayı Gültan Kışanak’ın kazandığının kesinleşmesinin ardından BDP il binası önünde kutlama yapan binlerce kişiye polis gaz bombaları, cop ve panzerlerle saldırdı. Çok sayıda kişinin yaralandığı saldırıda il binasına atılan gazlar nedeniyle yüzlerce kişi boğulma tehlikesi atlattı.

Kentte polis halkın sesini bastırmak için uzun süre zırhlı araçların sirenlerini açık bıraktı. “Dağın yoksa müdahale ederiz” anonsunun geçilmesi üzerine Kışanak, emniyet yetkileri ile bir süre görüştü. Ardından Kışanak’ın BDP il binasında kitleye seslendiği sırada polis gaz bombaları, coplar ve panzerlerle binlerce kişiye saldırdı. Saldırı sırasında kadınlar ve çocuklar ezilme tehlikesi geçirirken çok sayıda kişi yaralanarak Siirt Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı.

BDP il binası ablukaya alınırken, gençler polise taş ve havai fişeklerle karşılık verdi.

Bu arada, kutlamaların yapıldığı **Diyarbakır** ve **Van**’da da polislerin halka gaz bombaları ile saldırdığı, burada başlayan çatışmalarda çok sayıda kişinin yaralandığı bildirildi. Diyarbakır’daki kutlamalara binlerce kişi katılırken, Bağlar bölgesinde polis halka gaz bombası ile saldırdı.



12 Haziran 2011 | Siirt



13 Haziran 2011 | Diyarbakır

Diyarbakır’da kitlese kutlama

Blok tarafından aday gösterilen 6 adayın da seçildiği Diyarbakır’daki kutlama Batıkent Meydanı’nda yapıldı. Yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı etkinlikte vekil seçilen Leyla Zana, Emine Ayna, Nursel Aydoğan, Şerafettin Elçi ve Altan Tan’ın yanı sıra BDP Eş Genel Başkanları Hamit Geylani ve Filiz Koçali de yer aldı.

Açılış konuşmasını yapan Hamit Geylani, bütün yasaklamalara ve oyunlara rağmen aydınlık yolu açtıklarını ifade ederek, alınan başarının ‘demokratik özerklik’ yolunu açtığını vurguladı.

Geylani’nin ardından konuşan Filiz Koçali ise Diyarbakır’ın direnişin, isyanın ve özgürlüğün başkenti olduğunu söyleyerek, bölgenin pek çok şehrinde çok büyük bir zafere imza attıklarını dile getirdi. Koçali, “Biz biliyoruz ki özgürlük ilmek ilmek örülüyor. Özgürleşene kadar bu birliğimiz, gücümüz ve militanlığımız devam edecek” dedi.

KCK davasında 90 yıl hapis

Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen “Ağrı KCK davası”nın karar duruşmasında rekor hapis cezası çıktı. 4 kişinin tutuklu yargılandığı davada, 11 kişiye toplam 90 yıl 7 ay hapis cezası verildi.

Aralarında BDP Genel Merkez çalışanlarının da bulunduğu 18 kişi hakkında “örgüt üyesi olmak” iddiasıyla açılan davanın karar duruşması 14 Haziran günü Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Duruşmada söz verilen ve tutuklu olarak yargılanan 4 kişi, Kürtçe savunma yapmak istedi. Bunu kabul etmeyen mahkeme heyeti, “Bilinmeyen dilden konuştu” şeklinde tutanak tutturdu. 4 kişinin ifadeleri alınmazken, BDP’lilere 16 yıl ile 10 ay arasında değişen cezalar verdi.

Cezaevinde 913 ölüm

Sermaye devletinin zindan politikaları, son 10 yılda 913 kişinin cezaevlerinde hayatını kaybetmesine neden oldu. Birçok hasta tutsak da zindanlarda ölümü bekliyor.

Cezaevi koşullarının oldukça kötü olması, birçok cezaevinde kapasitenin üstünde tutuklu ve hükümlü bulunmasının yanı sıra ağır tecrit, işkence ve hasta tutsakların tedavi hakkının gasbedilmesi ölümlere kapı aralıyor. Son 10 yılda hapishanelerdeki kötü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

yaşam koşulları nedeniyle hastalığa yakalanan tutuklu ve hükümlülerin 913’ü yaşamını yitirdi. 401 kişinin ise intihar iddiasıyla öldüğü bilgisi İHD tarafından veriliyor. İHD, hapishanelerdeki koşulların düzeltilmemesi durumunda ölü sayısının daha da artacağını belirtiyor.

Tutuklu ve hükümlüler en fazla kalp, kanser, felç, hafıza kaybı, strese dayalı mide hastalıklarına yakalanıyor.

Esenyurt'ta devrimci seçim kampanyası!



Bir seçim oyununu daha geride bıraktık. İçi sınıfında ve emekçilerde biriken öfke, 12 Haziran seçiminde oynanan sahte demokrasi oyunuyla düzenin potasında eritilmeye çalışıldı. Sınıf devrimcileri ise yürüttükleri devrimci seçim çalışmasıyla, işçi sınıfının gözünün önüne çekilmeye çalışılan bu yalan perdesini söküp atmak için tüm olanaklarını seferber etmeye çalıştılar. Kokuşmuş sermaye düzeninin sunduğu geleceksizliğe karşı devrimin ve sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğunu haykırdılar. Etkin bir seçim kampanyası ile işçi sınıfının devrimci programının propagandasını yaptılar. Düzen partilerinin kirlettiği toplumsal atmosferi dağıtmak üzere devrimci bir hava estirmeye çalıştılar.

Esenyurt'ta faaliyet yürüten sınıf devrimcileri olarak biz de, "Düzen partilerine oy verme, hesap sor", "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde" şiarlarını işçi ve emekçilere taşıyacak bir faaliyet planladık. "Düzenin seçim oyununu bozma" ağırısını güncel sorun ve saldırılarla birleştirecek bir yaklaşımla hareket ettik. Faaliyetimizi bölgemizdeki işçileri bu gündem üzerinden taraflaştıracak bir yaklaşımla örgütledik. Emekçilerin yan yana geleceği kahve toplantıları, ev toplantıları, piknik vb. gibi yöntemlere başvurduk. Bu yöntemlerin hepsini etkili bir şekilde kullanamasa da, faaliyetimiz bölgede belirgin bir yer tuttu.

Denizlerin sermaye iktidarı tarafından katledilişinin yıldönümünde düzenlediğimiz yürüyüşü seçim gündemli faaliyetimizin açık bir çağırısına çevirdik. Aynı zamanda bölgemizde işçilerin karşı karşıya kaldıkları güncel saldırılarla seçim gündemini birleştirmeyi, buradan doğru güçlü bir düzen teşhiri erekleştirmeyi hedefledik.

Seçim faaliyetimiz içerisinde pek çok yerel aracı devreye soktuk. Düzen partilerine oy vermeme ağırısını somut sorun ve taleplerle birleştirerek ete kemiğe büründürmeye çalıştık.

Evleri belediye tarafından rant çetesine peşkeş çekilmeye çalışılan Esenyurt-Ardıçlı Mahallesi emekçilerine yönelik "Yoksulluğa ve sefalete

mahkum eden, barınma hakkımızı elimizden alan düzen partilerine oy verme hesap sor!" şiarlı bildirilerimizi kapıları tek tek alarak ve sohbet ederek ulaştırdık. Şırnak-Uludere'deki operasyonla birlikte Kürt halkına yönelik artan katliam ve devlet terörüne karşı ise "BDSP Kürt halkıyla dayanışmaya çağırıyor" şiarlı bildirilerimizi yaygın dağıtımını yaptık. 11 Haziran eylemine ağrı için "Seçim aldatmacasına kanmayalım, devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim-Direnişçi ONTEX/PTT işçileriyle dayanışmayı yükseltmek için Taksim'de buluşuyoruz" şiarlı el alanlarımızı yaygın bir şekilde kullandık.

Haziran ayının başından itibaren ise Sivas katliamı gündemli "Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, 19 Aralık-Faşist katliamların sorumlusu düzen partilerine verilecek oyumuz yok sorulacak hesabımız var" şiarlı bildirilerin kullanımını erekleştirdik. Bunların yanı sıra BDSP'nin seçim bildirgesini, yüzlerce afişini yaygın bir şekilde kullandık. Servis dağıtımları ve toplu dağıtımlarla bildirgelerimizin dağıtımı sırasında Kızıl Bayrak gazetesini de bir araç olarak kullandık. Etkinlikler için ozalitler kullanırken, aynı zamanda "Düzen partisine oy verme hesap sor" şiarlı BDSP yazılamaları yaptık. Seçim süreci boyunca sınıfın taleplerini işlerken aynı zamanda fabrika dağıtımları da erekleştirdik. Pekçok fabrikaya bildirgelerimizi ve 11 Haziran eylemi ağırılarını ulaştırdık. Bazı fabrikalara özel bildiriler çıkararak dağıtımını yaptık.

Böylelikle yaygın ve yoğun bir çalışmayla bir kez daha devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükselttik. İşçi sınıfı ve emekçileri tek ve erek kurtuluşumuz olan devrimci sınıf mücadelesini büyötmeye ağırtdık. Seçim faaliyetimizin birikimlerine yaslanarak geleceğe yürüyeceğiz.

Esenyurt BDSP
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Türkiye kara listede

Uluslararası alışma Örgütü'nün düzenlediği Uluslararası alışma Konferansı'nda Türkiye sendikal hakları ihlal etme, ILO sözleşmelerine uymama, işten atma ve sendikacılara yönelik baskılar konusunda kara listede yer aldı.

Türkiye'den sendikaları temsilen konuşan DİSK Uluslararası İlişkiler Daire Müdürü Kıvanç Eliaçık, Avrupa'da sendikal faaliyetlerden işten atılmaların yüzde 66'sının Türkiye'de erekleştiğini söyledi.

"Sendikacı değil, terörist"

Eliaçık, ILO'nun Türk devletine yönelttiği sendikacıların gözaltına alınması ve tutuklanmasına yönelik sorularına verdiği cevabın çarpıcı olduğunu belirtti. Hükümeti temsilen konferansta yer alan Doç. Dr. Zeki Parlak ile alışma Genel Müdürü Ali Kemal Sayın "onlar sendikal faaliyetten değil, terörist faaliyetten tutuklandı" yanıtını verdi.

"Sendikaya üye olan her 5 metal işçisinden 3'ü işten atılıyor"

Eliaçık Türkiye'nin neden kara listede olduğunu şöyle açıkladı:

Türkiye imza altına aldığı ILO'nun sendikal hakları düzenleyen 87 ve 98 numaralı sözleşmelerine uymuyor.

Sekiz yıldır tartışılan Sendikalar Yasası hâlâ Meclis'ten geçirilmedi. Avrupa'nın tümündeki sendikal nedenlerle işten atmaların yüzde 66'sı Türkiye'de yaşanıyor.

Türkiye'de sendikaya üye olan her 5 metal işçisinden 3'ü işten atılıyor.

Sendikacılar sadece sendikal faaliyette bulundukları için gözaltına alınıp tutuklanabiliyorlar.

Sendikaların eylemlerinde polis aşırı güç kullanıyor.



Seçim alışmaları son güne kadar sürdü



Ankara

Ankara'da sınıf devrimcileri düzen partilerinden hesap sorma çağrısını 11 Haziran Cumartesi gününe dek sürdürdüler.

Sincan'da 9 Haziran gününden itibaren GERSAN Sanayi Sitesi, Elvankent tren istasyonu, Elvankent, Akşemsettin, Plevne mahallelerinde 2600 adet BDSP seçim bildirgesi emekçilere ulaştırıldı. Ayrıca işçilerin yoğun olarak bulunduğu sabah saatlerinde TÜMTİS şaşmaz temsilciliğine gidilerek seçimler üzerine sohbet edilerek seçim bildirgesi bırakıldı.

Dağıtımlara emekçilerin ilgisi yoğundu. Tren istasyonunda yapılan dağıtımda genç bir işçinin "Nihayet doğru söyleyen birileri çıktı, evet bunların hepsi Amerikan uşağı" sözleri emekçi kitlelerin arayış içinde olduğunun bir göstergesiydi. Dağıtımlar sırasında emekçilerin AKP'den kurtulmak için CHP'yi desteklemesi üzerinden de yoğun bir CHP teşhiri yapıldı. Ayrıca Sincan'da afiş faaliyeti de sürdürüldü.

Sincan'da seçim kampanyası dönemi boyunca 6000 adet seçim bildirgesi ve 250 adet BDSP imzalı afiş kullanıldı.

Mamak'ta da 11 Haziran günü kapılar alınarak seçim bildirgeleri dağıtıldı ve emekçilerle sohbetler edildi. Ayrıca 15-16 Haziran Direnişi'nı selamlayan "15-16 Haziran Direnişi Yol Gösteriyor" şıarlı BDSP imzalı afişler de bölgede kullanıldı.

Seçim afişleri Yenimahalle ve Kızılay'da yaygın bir şekilde kullanıldı.

Seçimler üzerinden sohbet edilen emekçilere ve evre ilişkilere "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde" yazılı oy pusulaları verilerek sandıklara bunları atma çağırısı yapıldı.

İzmir

İzmir'de seçim çalışmaları seçim materyallerinin tüketilmesiyle birlikte sona erdi. Yaklaşık iki aydır yoğun propaganda faaliyeti yürüten sınıf devrimcileri faaliyetlerini tamamladılar.

Hafta boyunca özellikle bildirge dağıtımlarına hız veren sınıf devrimcileri il genelinde 40 bin kadar seçim bildirgesi kullandılar.

Pazartesi'den itibaren 1. bölgede Gltepe'ye ve Mehtap Mahallesi'ne yönelik dağıtımlar gerçekleştirildi.

2. Bölgede ise Egekent, Evka-2, Evka-6, Evka-4 ve Atatürk mahallelerine ve Karşıyaka'ya seçim

bildirgeleri ulaştırıldı.

Hafta boyunca 1. bölgede 3500, 2. bölgede ise 12 bin kadar bildirge kullanıldı.

Perşembe sabahı seçim bildirgeleri Buca Ege Giyim Organize Sanayi Bölgesi 2. Bölge'ye dağıtıldı. Yaklaşık 500 kadar bildirge burada çalışmakta olan tekstil işçilerine ulaştırıldı.

Çiğli İşçi Bülteni'nin seçim gündemli son sayısı da hafta boyunca Çiğli'nin işçi geçiş noktalarında dağıtıldı.

Metal İşçileri Bülteni'nin Haziran sayısı ise Asarlık ve Menemen'de demir elik işçilerinin servis noktalarında dağıtıldı ve işçiler düzen partilerine kanmamaya çağırıldı.

Yine hafta içi Çiğli'ye yapılan son afişlerle beraber BDSP imzalı 4 bin afiş tüketilmiş oldu.

Esenyurt

Esenyurt BDSP seçim çalışması kapsamında emekçi mahallelerinde, merkezi noktalarda ve fabrikalarda son dağıtımlarını da gerçekleştirdi.

Ardıçlı, Yeşilkent, Saadetdere mahallelerinde ve Avcılar, Trksan st geçitlerinde yaygın bildirge dağıtımları yapıldı. Bunun dışında bir tekstil fabrikasına da seçim bildirgelerinin ve fabrika özelinde çıkarılan bildirilerin dağıtımı yapıldı.

Depo Caddesi'nde ise düzenli gerçekleştirilen gazete satışında da Maraş, Sivas, Çorum, Desrsim, Gazi, 19 Aralık, Ulucanlar'da gerçekleştirilen devlet katliamlarını hatırlatan ve katliamcı devletin partilerine oy vermeme, katliamların hesabını sorma çağrısını yükselten bildiriler dağıtıldı.

Kayseri

Kayseri BDSP, 10 Haziran akşamı işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Belsin'de bir ev toplantısı gerçekleştirdi. Seçimler, düzen partileri, sol hareketin seçimlere ilişkin yaklaşımı, BDSP'nin seçim tutumu ele alındı.

Adana

Adana BDSP tarafından yürütülen devrimci seçim çalışmasının son günlerinde Narlıca Mahallesi'ne yapılan BDSP afişlerinin ardından Adana Sanayi İşçileri Derneği'nin bildirileri dağıtıldı.

"Bozuk düzende sağlam ark olmaz" şıarlı düzen partilerini teşhir eden işçi ve emekçileri devrimden, sosyalizmden yana tutum almaya çağıran bildiriler kullanıldı. z İplik-İş'in örgütlü olduğu MARSA fabrikasında, şakirpaşa Metal Sanayi girişinde ve öğle paydosunda Keresteciler Sanayi Sitesi'nde bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi.

Kocaeli

Gebze BDSP, 10 Haziran Cuma günü gerçekleştirdiği seçim faaliyeti ile çalışmalarını sonlandırdı.

Gebze BDSP, 7 Haziran Salı günü Çayırova ilçesinin Yenimahalle, 8 Haziran Çarşamba günü Gebze merkez, Tatlıkuyu ve Mudurnutepe, 9 Haziran Perşembe günü Kşkl Çeşme, 10 Haziran Cuma günü Dilovası ilçesinin Diliskelesi, Gebze ilçesinin Huzurkent ve Çağdaşkent sitelerine dağıttığı seçim bildirgesi dağıtımları tamamladı. Mudurnutepe, Erişler, Emek Mahallesi'nin E-5 güzergahına yaptığı seçim afişleri ile işçi-emekçilere seslendi.

Kızıl Bayrak / Ankara - İzmir - Esenyurt -

Kayseri Adana - Kocaeli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



BDSP'liler seçim oyununu bozmaya çağırdı...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 11 Haziran günü Taksim'de gerçekleştirdiği yürüyüşle işçi ve emekçileri düzenin seçim oyununu bozmaya çağırdı.

Direnİşçi Ontex/Canbebe ve PTT taşeron işçilerinin gerçekleştirdiği Cumartesi eyleminin ardından Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne yürüyen BDSP'liler, çözümün sandıkta değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinde olduğunu tok bir şekilde haykırdılar.

İşçi ve emekçiler mücadele saflarına çağırıldı

"Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!/BDSP" pankartının açıldığı eylemde BDSP'liler kızıl flamalarını da İstiklal Caddesi boyunca dalgalandırdılar.

Coşkulu bir atmosferde geçen yürüyüş boyunca düzenin seçim aldatmacasını teşhir eden komünistler, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltme çağrısında bulundular. Seçim oyununun ve düzen partilerinin teşhir edildiği konuşmalarda, "Düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım!" denildi. İşçi ve emekçilerin kurtuluşunun sandıktan ya da kokuşmuş burjuva parlamantosundan değil devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçtiğinin altı çizildi. Emekçilere seçim pusulalarının zerine "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" ve "Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!" şıarlarını yazma ve sınıf kavgasını büyütmekten mücadele saflarını sıkılaştırma çağrısında bulunuldu.

Çevredeki emekçilerin de alkışlı desteğini alan eylem Galatasaray Lisesi önündeki konuşmanın ardından "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" sloganın haykırılmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polis terörü ve cinayetlerine karşı Karadağ davasını sahiplenelim!



Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 akşamı Esenyurt-Avcılar polisi tarafından katledilmesinin ardından açılan davanın dördüncü duruşması 24 Haziran günü Bakırköy Adliyesi'nde görülecek. Sınırsız yetkilerle donatılarak adeta katletmeye programlanan polislerin düzenin mahkemelerince nasıl aklanmaya çalışıldığını çarpıcı biçimde gözler önüne seren davanın bu son duruşması, aynı zamanda toplumsal muhalefete dönük polis terörünün AKP iktidarı eliyle dizginlerinden boşaldığı bir dönemde gerçekleşecek. Böylesi bir tabloda, davanın önemi ve yüklendiği misyon daha da artıyor.

Karadağ cinayeti davası: Açık infaza aleni aklama

Bilindiği üzere, devrimci işçi Alaattin Karadağ 19 Kasım 2009 akşamı Esenyurt-Saadetdere Mevkii'nde polisler tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledildi. Görgü tanıklarının ifadelerinden otopsi raporlarına kadar ortaya çıkan birçok veri de, Karadağ'ın hedef gözetilerek açıkça infaz edildiğini gözler önüne seriyordu.

Katliamın ardından gelişen yargı sürecinin her safhası ise, polis terörü ve cinayetlerinin bu düzenin değişmez gerçeği olduğunu gösterirken, "Polis vuruyor, mahkeme koruyor" şiarının gerçekliğini de açıkça ortaya koydu.

Öyle ki, uzunca bir sürece yayılan soruşturma sürecinde, alenen işlenen cinayetin delilleri açıkça karartılmaya çalışıldı. Soruşturma, bizzat katliamı gerçekleştiren polislerin görev yaptığı polis merkezince yürütüldü. Katliama tanıklık edenlerin büyük kısmı tehdit edilirken, bir kısmı da ifadelerini değiştirmeye zorlandı. Katliamın üzerinden 7 ay geçtikten sonra başlayan davada tek sanık olan ve "kasten adam öldürme", "görevi kötüye kullanma" ve "kişilerin malları üzerinde usulsüz tasarruf" suçlamalarıyla yargılanan katil polis Oğuzhan Vural'ın "görevine" başka bir ilde devam etmesine

karar verilirken, tutuklanması talebi de her duruşmada reddedildi. Katliamdan 16 ay sonrası, 25 Mart 2011 günü için keşif kararı alınmasına rağmen bu uygulama aynı gün keyfi biçimde ertelendi. Davanın 21 Nisan günü görülen son duruşmasında da, avukatların tüm itirazlarına rağmen keşif tarihi verilmedi. Aynı duruşmada, sanık polis Oğuzhan Vural'ı koruma bahanesiyle silahlı sivil polislerin duruşma salonuna girmesi ve mahkeme heyetinin avukatların itirazına dek duruma müdahale etmemesi ise, sırtları daima sıvazlanan katliamcı polislerin pervasızlığını çarpıcı biçimde gözler önüne serdi.

Polis devleti uygulamaları derinleşirken

Karadağ cinayeti ile birlikte, özellikle TMY ve PVSK'da 2006 ve 2007 yıllarında yapılan düzenlemelerin ardından daha da büyüyen polis terörü ve cinayetleri zincirine bir halka daha eklenmiş oldu. Ancak söz konusu zincirin halkaları, AKP'nin iktidarını bir polis rejimini dayanmasıyla orantılı olarak sürekli arttı.

AKP iktidarı, emekçilere dönük yeni sosyal yıkım politikalarının hayata geçirilmesi, Kürt hareketinin

imha edilmesi ve emperyalizmin bölgedeki vurucu gücü olma misyonunun üslenilmesi gibi "görevleri" layıkıyla yerine getirebilmek için toplumsal muhalefeti koyu bir polis rejimiyle sindirmek ve ezmek istiyor. AKP'nin Hopa'daki seçim mitingi sırasında emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun yaşamını yitirmesine neden olan azgın polis terörünün ardından ortaya çıkan tablo, söz konusu tespiti doğrulamaktadır. Devrimci ve ilerici güçlere dönük ev baskınlarını, işkencelerle geçen gözaltıları ve arkası kesilmeyen tutuklamaları içine alan bu tabloyu, Kürt halkına dönük seçim günü bile ara verilmeyen baskı ve terör örnekleri tamamlamaktadır.

AKP cephesinden bu adımlara seçim sonrasında da ara verilmemiştir. Seçimi takip eden birkaç günün polis terörü bilançosu bile, Erdoğan'ın burjuva medya tarafından "demokrasi nutku" olarak cilalanan "balkon konuşmasının" ikiyüzlülüğünü ve pespayeliğini gözler önüne sermektedir.

Davayı polis terörüne karşı mücadele zeminine çevirelim!

Sermaye sınıfının ve onun sözcüsü AKP'nin örmeye çalıştığı polis rejiminin karşısına birleşik ve militan bir tarzda dikilmek, bugün için devrimci ve ilerici güçler açısından oldukça önemli bir noktada durmaktadır. Polis copuna dört elle sarılarak baskı ve sömürüyü derinleştirmek niyetinde olan düzen güçlerinin kirli oyunlarını bozmak için, polis terörü ve cinayetlerinin geniş emekçi yığınlar önünde etkin biçimde teşhir edilmesi gerekmektedir.

Bu açıdan, Karadağ cinayeti davasının etkin bir mücadele zeminine dönüştürülmesi de benzer bir önem taşımaktadır. Devrimci güçlerce ortaya konan mücadelenin basıncıyla açılan göstermelik davada, katliamcı polislerin ve bir bütün olarak düzenin aklanmasına izin verilmemelidir. Bunun da, hukuksal bir cendereye sıkışan mücadele hattından çok, etkili bir fiili-meşru mücadeleyle elde edileceği çok açıktır. Bu, aynı zamanda süregelen dizginsiz baskı ve teröre de cepheden yanıt vermek anlamına gelecektir.

İşte bu sebeple, devrimci ve ilerici güçlerin omuzlarında Karadağ cinayeti davasını etkin biçimde sahiplenme, davayı polis terörü ve cinayetlerine karşı güçlü bir mücadele zeminine çevirme görevi durmaktadır.

Ölümü getiren "yeteri kadar" gaz

Yıllarca Taksim 1 Mayıslarında kullandıkları "orantılı güç"le Taksim'i savaş alanına, Kürt illerini gaz odasına çeviren sermaye devleti, Metin Lokumcu'nun Hopa'da kullanılan gaz yüzünden hayatını kaybetmesine rağmen, bu eyleme yeteri kadar gaz ile müdahale edildiğini iddia etti.

Hemen her eyleme azgınca saldıran polisin elinde bir oyuncığa dönüşen gaz bombası, öldürücü etkisine rağmen pervasızca kullanılıyor. Son olarak Hopa'da bir emekli öğretmenin gaz bombası yüzünden hayatını kaybetmesi ve Ankara'daki Hopa protestolarında yoğun gaz kullanılması üzerine Ankara'da yaşayan avukat Emre Baturay Altınok, Emniyet Genel Müdürlüğü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ile Hopa ve Ankara emniyetine, polisin biber gazı kullanımına ilişkin sorular yöneltti. Bilgi Edinme Yasası kapsamında Emniyet Genel Müdürlüğü'ne, polisin elindeki biber gazı oranını, bu gazın hangi durumlarda ve nasıl kullanıldığını sordu.

"Bilgilendirme" ise polisin eylemlerdeki tutumu kadar pervasız oldu. Hopa ve Ankara emniyeti sorulara yanıt vermezken, genel müdürlük ise polisin sergilediği azgın terörü "yeteri kadar" cevabıyla hasıraltı etmeye çalıştı.

Hopa'da ne kadar gaz kullanıldığı sorusuna "Yeteri kadar" yanıtı veren emniyet, ne kadar biber gazı stoğu bulunduğu sorusuna da aynı yanıtı verdi.

Hopa raporu işkenceyi ve çarpıtmayı belgeledi



Hopa’da 31 Mayıs günü Metin Lokumcu’nun katledilmesiyle sonuçlanan eylem, gözaltılar, tutuklamalar ve ardından yaşanan fiili OHAL üzerine rapor hazırlayan İHD, TİHV, KESK ve TTB raporu kamuoyu ile paylaştı.

Hopa Kaymakamı, Belediye Başkanı, eylemde gözaltına alınanlar ve Hopa halkıyla yapılan görüşmelerin olduğu raporda, polis terörünü meşrulaştırmak için yetkililerin demagojiye başvurusu ve olay örgüsünü çarpıtmayı dikkat çekiyor.

Bununla beraber fiili OHAL uygulaması ve polislin pervasızlığı da raporda önemli bir yer tutuyor.

Kışkırtma ve yalanlar

Raporda Erdoğan’ın miting öncesi ve sonrasındaki kışkırtıcı ve saygısız ifadeleri kendine yer buluyor.

Hopa kaymakamının il dışından getirilen polis sayısının 200 olduğunu açıklamasının aksine 25 bin nüfusa sahip ilçeye 15 bin polis getirilmiş. Ayrıca kaymakamın tüm anlatımında buna benzer yalan ve çarpıtmaya dayalı ifadeler bulunuyor.

Hopa Belediye Başkanı’nın aktarımlarında şu noktalar öne çıkıyor: “Başbakan’ın medyaya duyurduğu pankart Metin Lokumcu’nun ölümü sonrası oraya asılmıştır. Polislin indirmek istediği, olaylardan önce orada olan ve gerginliğin çıkmasına neden olan pankartta ‘Karadeniz’in Asi Çocukları Suyuna ve Çayına Sahip Çıkıyor’ yazıyordu. Güvenlik güçlerinin ve Başbakan’ın korumaları bu pankartı neden indirmeye çalıştılar anlayabilmiş değiliz”

“(…)Dışarıdan gelen polislerin olayların çıkması ve büyümesi için özel bir çabaları vardı. Dışarıdan gelen polisler sürekli halka küfür ediyorlardı, tehditler

yağdırıyorlardı”

“İnsanlar halay çekiyorlardı ve buna bile ciddi bir tahammülsüzlük vardı. Halay çekilen yer inşaat alanıdır ve orada taşların olması kadar doğal bir şey olamaz. Olay çıkarmak için taş ya da şişe biriktirmek şeklinde bir şey yoktu. Hele Molotof ve sopa hiç yoktu. Gerginlik çıkınca inşaat halindeki binadan temin edilen şeylerle insanlar kendilerini savundu.”

Gözaltında işkence

TİHV ve TTB’nin 13 kişiye yaptığı muayene bulguları da raporda yer alıyor.

Yaşları 20-56 arasındaki 10 erkek ve 3 kadın başvurunun olay üzerinden bir hafta geçmesine rağmen yapılan muayenelerinde; kaba dayığa bağlı yumuşak doku lezyonları, saç çekilmesine bağlı kanamalı saç kaybı, gaz bombalarının çarpması sonucu doku lezyonlarının tespit edildiği belirtiliyor.

Ayrıca gözaltına alınıp 4 gün tutulan epilepsi hastası 2 kişi gözaltı süresince sürekli olarak kullanmaları gereken ilaçları alamamış. 6 kişinin yeni gelişen psikiyatrik semptomlarının mevcut olduğu ve gözaltına alınan 20 yaşındaki bir erkek hastanın olaydan sonra ellerinde titreme, sürekli hareketlilik, uyku bozukluğu, kaygı, korku, olayları unutamama, polis görünce kaçınma gibi akut stres bozukluğu semptomları tespit edilmiş.

Hopa halkının talepleri

OHAL uygulamalarına son verilmesini isteyen Hopalılar, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını ve arananlar listesinde ismi geçenlerin tutuklanmayacağının güvencesinin verilmesini istiyor.

Hopa’nın artçıları sürüyor

AKP’nin Hopa mitingi sırasında Metin Lokumcu’nun ölümüne neden olan azgın polis terörünün ardından başlatılan devrimci ve ilerici güçlere dönük gözaltı ve tutuklama saldırıları sürüyor.

15 Haziran günü Ankara’da polis birçok eve eş zamanlı baskınlar düzenleyerek 15 kişiyi gözaltına aldı. Baskınlarda Ankara’da polis saldırısına konu olan Hopa olaylarını protesto eylemi gerekçe gösterildi.

Evlerin didik didik arandığı ve cd, bilgiyar, kitaplara el konulan baskınlarda gözaltına alınanların büyük kısmı Halkevleri ve Öğrenci Kolektifleri üyelerinden

oluşuyor. Eş zamanlı baskınlar kapsamında Ankara’daki protestolarda polislin kalçasını kırdığı ve ağır yaralı olarak hastanede tedavi gören Halkevleri MYK üyesi Dilşat Aktaş’ın da evi basıldı.

Artvin Halkevi Başkanı Ferdi Şağbanoğlu ise 12 Haziran akşamı özel tim polisleri tarafından gözaltına alındı. 13 Haziran akşamı tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilen Şağbanoğlu, “2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet, kamu malına zarar verme, görevi yaptırmamak için direnme” iddialarıyla tutuklandı.

Gözaltında işkenceyi anlattılar

Ankara’da gerçekleştirilen Hopa eyleminde gözaltına alınan ve polis işkencesine maruz kalanlar 9 Haziran günü Mülkiyeliler Birliği’nde düzenlenen basın toplantısıyla yaşadıklarını anlattı.

Günlerce gözaltında kalan ve yüzlerindeki morluklar ile kollarındaki kelepçe izleri hala geçmeyen eylemciler, polis otobüsü ve emniyette ‘darp, taciz ve hakarete’ uğradıklarını belirtti.

Yapılan gözaltılara tepki göstermesi üzerine alınan **BES Danıştay Temsilcisi Hacı Özkan** 5 saat boyunca otobüste her türlü şiddet, hakaret ve darpın kesintisiz olarak devam ettiğini belirtti. Özkan şunları söyledi: *“Gece 23.00 sularında Ankara Barosu Başkanı Metin Feyzioğlu, Ankara Emniyeti’ne girmeyi başarıp, ‘Nedir bu insanların hali, hiç mi yürek yok sizde. Hâlâ mı kelepçeliyorsunuz’ deyinceye kadar bütün insanlık dışı muamelelerine devam ettiler: (Özkan, bu sırada gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı) Hiçbir din, ideoloji, düşünce bunu açıklayamaz. (Özkan bu sözlerin ardından fenalaştı.) Hâlâ orada yaşadıklarımı anama diyemedim. Umarım bu işkenceyi yapanlar analarına söyleyebilmişlerdir.”*

Cinsel ve ırksal içerikli küfürlerle psikolojik işkence gördüğünü belirten **BES üyesi Hüseyin Gölpınar** şunları söyledi: *“Engelli olduğumu söyledim ama bu sefer de saldırının dozunu iyice arttırdılar. Aldığım darbeler sonucu her iki elimin başparmaklarımda doku kaybı var. Kaburgama aldığım darbe nedeniyle nefes alamıyorum”*

ÇHD üyesi Avukat Bülent Teoman Özkan ise işkenceyi şöyle anlattı: “Avukat olduğumuzu söylememize rağmen polis kimlik sormadan gözaltına aldı. Saçımı çekerek götürmeye çalıştılar. Düşen gözlüğümün üstüne polis bilerek bastı. Avukat Pınar arkadaşımız araca dövülerek bindirildi. Duygu ise erkek polislerin taciziyle karşılaştı. ‘O..., bir yerlerinize bir şeyler yazacağız, şerefsizler’ gibi sözler kullanarak taciz ettiler.”

Ezgi Şahingöz “İşkence bizlerde derin izler bıraktı. Bana metal kelepçe takıldı. Cinsel tacize maruz kaldık. Hakaret ve darptan daha çok bizi bu taciz etkilemiştir. Bu çok aşağılayıcı, insanlık onurunu zedeleyiciydi. Otobüse bir grup çevik kuvvet bindi, bir grup indi; hepimizi sıra dayığından geçirdiler. Yüzümdeki iz polislin kaskla kafa atmasıyla oluştu” dedi,

“En çok başımızdan darp aldık” diyen **ESM Ankara 1 Nolu Şube Yöneticisi Özden Kaya** yüzündeki izin de bir çeviğin attığı yumruktan oluştuğunu belirtti.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Genel Sekreteri **Metin Bakkalcı**, yaşananların adının “orantısız güç” değil “işkence” olduğunu belirterek, “İşkenceciler, cinsel tacizciler aramızda dolaşmaktadır. Bu insanlar derhal yakalanmalıdırlar” dedi.

TTB Başkanı Eriş Bilaloğlu da yaşanan sürecin öfkesini kontrol edemeyen 3-5 polisle açıklanacak bir şey olmadığını, bunun Erdoğan’ın yönlendirmesiyle gerçekleştiğini kaydetti. Basın toplantısının ardından emniyette “kötü muamele gördüklerini” söyleyen eylemciler, polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi yolumuzu aydınlatıyor...

15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!



15-16 Haziran'ın üzerinden 41 yıl geçmesine rağmen hala da birçok yönüyle aşılamayan bir işçi direnişidir. Bu da haliyle onu, üzerinden 41 yıl geçmesine rağmen üzerinde ciddiyetle düşünülmesi, dersler çıkarılması ve örnek alınması gereken bir tarihsel olay haline getirmektedir. Diğer taraftan sınıf bilincinin, tarih bilincine sahip olmaktan, toplumsal olaylara tarihin aynasından bakmaktan geçtiği düşünülürse, özellikle genç işçi kuşakların sınıf bilincinin geliştirilmesi için böyle bir direnişten daha işlevsel bir tarihsel olay zor bulunur.

Ayrıca içerisinde bulunduğumuz siyasal-toplumsal şartlarda işçi sınıfının her zamankinden fazla 15-16 Haziran Direnişi'ni anlamaya ve ondan öğrenmeye ihtiyacı vardır. Öyle ki işçi sınıfı, ileri bir sınıf bilincine ve mücadele kapasitesine sahip olmadığı bugünkü koşullarda yolundan saptırılmakta, düzen partilerine yedeklenebilmektedir. Düzen cephesi, dağ gibi yığılmış sorunlarına ve tüm iç çatışmalarına rağmen toplumu yönetebilme başarısı gösterebilmektedir. Fakat 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının bağımsız bir hareket olarak mücadele sahnesine çıktığında toplumsal düzeyde safların nasıl da sınıf ilişkileri temelinde net biçimde çizildiğini göstermektedir.

15-16 Haziran Direnişi işçi-emekçilere, dostun düşmanın kim olduğunu net biçimde anlatmaktadır.

15-16 Haziran 1970'te ordusu, sağ-solu tüm düzen partileri, polisi, sendika ağası bir bütün olarak işçi sınıfına karşı cephe almış, onun hareketini ezmek için elbirliği etmişlerdir.

Yakın dönemin birçok deneyimi de, esasında işçi sınıfının kendi çıkarları doğrultusunda mücadele sahnesine çıktığında ve belli bir kararlılıkla yürüdüğünde, düzenin çok yönlü saldırıları altında bunalan ve yönünü şaşırarak ezilen milyonlar için nasıl da bir umut haline gelebileceğini göstermiştir.

Emek-sermaye çelişkisi üzerine kurulu olan kapitalist düzene karşı bağımsız bir toplumsal kuvvet olarak hareket etmeye muktedir yegane güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı devrimci bir bilinçten, bunun gerektirdiği politik bir düzeyden yoksun olmasına rağmen kendi hak ve talepleri uğruna yürüttüğü sınırlı mücadelesiyle dahi toplumsal-siyasal alanı belirleyebilmekte, toplumu burjuva klik mücadeleleri dışında sınıf ilişkileri alanında düşünmeye ve konumunu belirlemeye zorlamaktadır.

Bu koşullarda 15-16 Haziran Direnişi'nin, sınıf hareketinin mevcut sorunları ve gelişiminin önündeki

engeller düşünüldüğünde, nasıl eğitici bir ders olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Çünkü 15-16 Haziran Direnişi, işçi sınıfının önüne dikilmek istenen engelleri nasıl yıktığına da tanıklık etmiştir. 15-16 Haziran Direnişi'ne konu olan saldırı ile düzen, DİSK şahsında Türk-İş'in işbirlikçi sendikal barikatını aşarak DİSK'i kurmuş olan işçi sınıfının geri püskürtmek istemiştir. Fakat, 15-16 Haziran Direnişi'yle işçi sınıfı bu saldırıyı püskürtmekle kalmamış, bilinç ve mücadele kapasitesini daha da ileri bir noktaya taşımıştır. Zira direniş DİSK üyelerini aşır Türk-İş üyesi işçi bölüklerini de içine alarak genel bir sınıf eylemi haline gelmiştir.

Bu noktada işçi sınıfı 15-16 Haziran'dan, bugünün sorunlarına yanıtlar vermek üzere, iki temel ders çıkarmalıdır. Birincisi, işçi sınıfının birleşik militan mücadelesiyle sermayenin engellenemez denilen saldırılarını püskürtmek mümkündür. İkincisi ise, başta sendikal bürokrasi aracılığıyla sınıfın önüne konulan engeller, ancak sınıfın tabandan kurulacak mücadele birliği ile kolaylıkla aşılabılır.

15-16 Haziran Direnişi'nin dersleriyle donanmış bilinçli ve örgütlü bir işçi sınıfı için bu engelleri aşmak zor değildir.

Şu an sermaye iktidarı; işgüvencesinden sosyal hakların gaspına, kölece çalışma koşullarından düşük ücrete, kıdem tazminatının tırpanlanmasından sendikalar yasasına kadar işçi sınıfını örgütsüzleştirmede ve sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirme noktasında kararlı görünmektedir. Sermaye, sendikal ihanet şebekesinin de büyük desteği sayesinde saldırılarını uygulamakta hemen hiçbir sorun yaşamamaktadır.

41 yıl önce 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratan onbinlerce işçinin militan eylemi sermaye ve partilerinin kapsamlı örgütsüzleştirme saldırısına karşı koymuş ve kazanmışlardır. İki gün süren militan eylemlerin ardından devlet yasa değişikliklerini geri çekmek zorunda kalmıştı.

Sermaye ve uşakları, bugün daha beter saldırıları gündeme getirmektedir. İşte bunun için 15-16 Haziran Direnişi'ni rehber edinmeye daha çok ihtiyaç vardır. Yeter ki devrimci güçler, ilerici unsurlar bu bilinçle günün görevlerine sarılsınlar. 15-16 Haziran Direnişi'nin deneyimleri ışığında işçi sınıfının mücadelesinin ve örgütlenmesinin önündeki gerici barikatları yıkmak için seferber olsunlar. Zira günün en acil görevi sınıfın önüne konulmuş barikatları yıkarak birleşik-siyasal, militan bir sınıf hareketi yaratabilmektir. 15-16 Haziran Direnişi'nin güncel çağrısı budur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Nakliyat-İş'ten Ontex ziyareti

Şanlı 15-16 Haziran direnişinin 41. yılında direnişçi işçileri yalnız bırakmayan DİSK/Nakliyat-İş Sendikası ve ambar işçileri, Ontex/Canbebe işçilerini ziyaret ederek sınıf dayanışması örneği sergilediler.

"Ontex işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla direniş çadırına gelen Nakliyat-İş üyeleri adına Genel Başkan Ali Rıza Küçükosmanoğlu bir konuşma yaptı.

Ontex direnişinin yalnız olmadığını ve 15-16 Haziran'ı yaşatmanın direnişlere sahip çıkmaktan geçtiğini belirten Küçükosmanoğlu 15-16 Haziran'ın anlamına ve önemine vurgu yaptı.

Direnişlerin küçüğü, büyüğü olmadığını vurgulayan Ali Rıza Küçükosmanoğlu Ontex patronuna seslenerek "Sanmasın ki Ontex işçileri yalnızdır, arkasında milyonlarca işçi vardır" dedi.

Direnişçi işçilerden Gamze Kayhan ziyarete gelenleri selamladığı konuşmasında; Kavelleri, Sungurları, uzun yürüyüşleri yaratan, sendikalarına sahip çıkan ve fabrika fabrika, barikat barikat sokaklarda direniş ateşini yakan işçilerin mücadele deneyimine, mirasına sahip çıkılacağına söz verdi. İşçilerin örgütlü mücadelesine değinen Kayhan birlikte, omuz omuza mücadele edilerek bu kölelik koşullarından kurtulunacağını sözlerine ekleyerek sınıf dayanışmasına vurgu yaptı. 100'e yakın işçinin katıldığı ziyaret hatıra fotoğrafının çekilmesiyle son buldu.

Sincan'da 15-16 Haziran selamlandı

15-16 Haziran Direnişi'nin 41. yılında, Sincan Metal İşçileri Birliği ve BDSP'liler Ankara'da büyük işçi direnişini selamladı.

Metal İşçileri Birliği Sincan OSB işçilerine yönelik dağıttığı bildiriyle mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı. IMF ve Dünya Bankası tarafından hazırlanan kölelik yasaları ile işçileri sefaletin dipsiz kuyusuna itenlere karşı gerçek kurtuluşun devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek olduğunun anlatıldığı bildiride, işyeri komiteleri kurma, sendikalarda örgütlenme çağrısı yapıldı.

BDSP'liler ise Sincan'da servis noktalarına yaptıkları afişlerle büyük işçi direnişini selamladılar.

Sınıf devrimcileri 14 Haziran günü "15-16 Haziran direnişi yol gösteriyor! İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak / BDSP" afişlerini servis noktalarına ve Sincan merkeze yaygın bir şekilde yaptılar.

DİSK'ten 15-16 Haziran eylemleri...**“Sendikal haklarımız hemen şimdi”**

15-16 Haziran'ın 41. yıldönümünde DİSK üyesi işçiler birçok ilde alanlara çıktı. Şanlı direnişin selamlandığı eylemler Bölge Çalışma Müdürlükleri önünde gerçekleştirildi.

İstanbul

DİSK'in “Sendikal haklarımız hemen şimdi” kampanyası çerçevesinde gerçekleştirilen eylemlerin İstanbul ayağında Unkapanı'ndaki Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne yüründü. DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı binası önünde toplanan DİSK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri yürüyüşe geçtiler.

Katılımın ağırlığını DİSK'e bağlı sendikalardan Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş ile direnişçi MAS-DAF ve Casper işçilerinin oluşturduğu yürüyüş boyunca 15-16 Haziran direnişi selamlandı. Enerji-Sen, Sine-Sen, Limter-İş, Spor Sen ve Emekli Sen üyelerinin yanısıra KESK ve TTB yöneticilerinin de yer aldığı eylem Bölge Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklamasıyla devam etti.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün konuşmasına, başta Casper ve MAS-DAF işçileri olmak üzere aylardır ekmeği ve onuru için direnen tüm işçileri selamlayarak başladı. 41 yıl önce büyük bir kararlılıkla sahip çıkılan hakların 12 Eylül darbesinin karanlığında gasbedildiğini söyleyen Görgün, 2821 ve 2822 sayılı yasalarla hak ve özgürlüklerin kısıtlandığını belirtti. DİSK'in ülke genelinde başlattığı “Sendikal Haklarımız Hemen Şimdi!” başlıklı kampanyayı hatırlatan Görgün, Türkiye'nin, dünyada sendikal hak ihlallerinin en yoğun

biçimde yaşandığı 25 ülke arasında olduğunun altını çizdi.

Bursa

Bursa'da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Bölge Müdürlüğü önünde gerçekleşen basın açıklamasını DİSK Güney Marmara Bölge Temsilcisi ve Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci gerçekleştirdi.

Basın açıklamasına SCM ve Asemat işçileri ve Prysmian ve Asil Çelik fabrika temsilcileri katıldı. Eğitim Sen, ÖDP, EMEP, İşçi Hakları Derneği'nin destek verdiği basın açıklamasına 40 kişi katıldı.

Adana

15-16 Haziran direnişi Adana'da Genel-İş'in yaptığı eylemle selamlandı. İnönü Parkı'nda toplanan kitle basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme BDSP, ESP, DHF, TÜMTİS, Eğitim-Sen, Emekli-Sen, EMEP, İHD destek verdi.

İzmir

DİSK Ege Bölge Temsilciliği SGK İzmir İl Müdürlüğü önünde 15-16 Haziran'ı selamladı.

Basın metnini Ali Çeltek okudu. Çeltek, 41 yıl önce kararlılıkla sahip çıkılan hakların 12 Eylül askeri cuntasıyla gasbedildiğini vurguladı. Cuntanın getirdiği hak gasplarına değindi. 12 Eylül ile hesaplaşacağını söyleyenlerin öncelikle 12 Eylül yasalarından ve yasaklarından kurtulmaları gerektiğini belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Adana - Bursa - İzmir

**BEDAŞ işçileri kazandı**

BEDAŞ'a bağlı taşeron şirketinde çalışan Enerji-Sen üyesi işçiler 15-16 Haziran'ın 41. yılında direniş çadırı kurdular. Direniş çadırının kurulmasının iki saat sonrasında BEDAŞ, işçileri işe geri aldığı açıkladı. BEDAŞ yetkilileri işçilerin tekrar işe alındığına dair resmi bir kağıt verdi ve bunun ardından işçileri direniş çadırını kaldırdı.

15 Haziran günü Taksim BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde toplanan işçiler direnişe geçtiklerini duyurdular. Enerji-Sen Genel Başkanı Kamil Kartal, işten atılan 22 Enerji-Sen üyesi işçinin kadroya alınmak için yaklaşık beş haftadır yaptıkları basın açıklamaları gerekçe gösterilerek işten çıkarıldığını, işten çıkarmaların tamamen hukuksuz olduğunu belirtti.

TTB Merkez Konseyi Üyesi Hüseyin Demirdizen, Dev-Maden Sen Başkanı Çetin Uygur, Limter-İş Genel Başkanı Kamber Saygılı ve ÖDP il yöneticisinin de söz aldığı eylemde basın açıklamasını direnişçi işçi Selami Öğretici okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

**Burger King'e uyarı**

Sendikalaşma mücadelesi veren Burger King Çağrı Merkezi çalışanları eylemlerine 9 Haziran günü devam etti. Sendikalaştıkları için işten atılan 4 işçinin geri alınmasının talep edildiği eylem için Tez Koop-İş Sendikası 5 Nolu Şube önünde biraraya gelen işçiler buradan Burger King önüne yürüdü.

Açıklamada Burger King'teki kölece çalışma koşulları hakkında bilgi verilirken, içerideki işçilerin maruz kaldığı baskı ve yıldırma politikalarına dikkat çekildi. Açıklamada şu ifadeler yer aldı: “TEKEL işçilerinin, Konak Belediyesi taşeron işçilerinin, Samsun Sigara Fabrikası işçilerinin, PTT işçilerinin, Ontex-Canbebe işçilerinin ve nice atölye, fabrika ve işyerinde her türlü baskıya rağmen hak mücadelesinin verildiğini görüyoruz. Bu mücadeleler bize güç katıyor. Sendika hakkımızı söke söke alacağız!”

Metro'da grev kararları

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası, 4. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Türkiye'nin çeşitli illerindeki Metro Grosmarket mağazalarına 9 Haziran günü grev kararlarını astı.

Grev kararlarının ilan edilmesiyle 60 günlük süre başlamış oldu. Bu süre zarfında anlaşma sağlanmadığı takdirde grev kararının uygulamaya konulması

gündeme gelecek.

Genel Başkan Metin Ebetürk Güneşli Mağazası'nda yaptığı açıklamada yaşanan süreci özetleyerek sendikanın taleplerini ve anlaşma sağlanamayan noktaları anlattı. Bart Sistemi ile uygulanan esnek çalışma ve ücretler konusunda uyuşmazlıkların yaşandığını kaydeden Ebetürk, geline aşamada da görüşmelerin sürdürüleceğini ifade etti.

Kamu TİS süreci ve sendikal ihanet batağı

Her iki yılda bir gerçekleştirilen ve 230 bini aşkın işçiyi ve aileleriyle beraber en az 1 milyon kişiyi doğrudan etkileyen kamu toplu sözleşme süreci sürüyor. Türk-İş üyesi 22 sendikanın taraf olduğu sürece büyük bir sessizlik hakim. Her dönem olduğu gibi hükümet ve sermayeyle derin işbirliği içerisinde süreci kapalı kapılar ardında yürüten Türk-İş ağaları yeni bir ihanete hazırlanıyorlar. TİS süreciyle ilgili en ufak bir eylem yapma gereği duymayan bu ağalar sorunları her geçen gün artan kamu işçisinin taleplerine bir kez daha kulak tıkıyorlar.

Kamu işçisinin sorunları birikiyor

Kamuda kadrolu olarak çalışan eski işçilerle yeni işe giren işçiler arasındaki ücret makasının gitgide açıldığı bir süreçte, performansa dayalı çalışma sistemi ve düşük ücret dayatması sözkonusu. Özelleştirme saldırılarıyla beraber sermayeye peşkeş çekilen kamu işletmelerinde, eriyen sendikal örgütlülükler de geçmiş dönemlerle karşılaştırıldığında kamu işçilerinin mücadelesine darbe vuran bir diğer önemli etken. İş yükü ağırlaşırken önceden 3-4 kişinin yaptığı işi şu anda bir kişinin yapması isteniyor. Kamu işçileri sosyal konularda da ciddi sıkıntılarla karşı karşıya kalıyorlar. Önceden işçilerin parasıyla kurulmuş olan sosyal tesisler bugün bir bir satılıyor. Kamudaki taşeronlaştırma uygulaması ise kadrolu işçinin elini kolunu bağlıyor. Taşeronlaştırma ve işini kaybetme korkusu beraberinde ucuz işçiliği ve esnek çalışmayı getiriyor. Performans değerlendirmesi adı altında işçiler, acımasızca sömürülüyor. İşgüvencesi tehdidiyle bu alandaki mücadelenin gücü de zayıflatılmak isteniyor.

İşçilerin yaş ortalamasının hayli yüksek olduğu kamu sektöründe emeklilik furyası, üye sayısı her geçen dönem gerileyen sendikaların da hükümet tarafından kontrolünü kolaylaştırıyor.

Kamu TİS'leri ve sınıf hareketi

Elbette, kamu TİS görüşmeleri, 230 bin işçinin alacağı ücret zammının ne olacağından çok sermayenin yeni dönem saldırıları planları karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin alacağı tutum açısından büyük önem taşıyor. Zira, sermaye sınıfı ve onun politikalarının yürütücüsü AKP hükümeti geride kalan seçimlerin ardından kazanılmış hakları geri almaya yönelik hazırlıklar yapıyor. Kıdem tazminatının gaspı ve esnek çalışma gibi, örgütlü veya örgütsüz kesimleri de ilgilendiren pekçok düzenlemenin yeni dönemde uygulamaya konulması bekleniyor. Burada yürütülecek etkili ve sonuç alıcı bir mücadele yeni dönemdeki saldırıların önüne set çekmek açısından da hayati bir yerde duruyor.

Türk-İş ihanet bataklığında

Sınıf hareketi açısından önemli imkan ve olanaklar barındıran kamu TİS süreci, Türk-İş ağaları baltalanıyor. Türk-İş yönetiminde de ağırlığı oluşturan Tes-İş, Türk Metal, Demiryol-İş, Şeker-İş gibi sendikaların yönetimleri ihanette ortaklaşıyorlar. Tabandaki işçilerin beklentilerini veya tepkilerini organize biçimde yok ediyorlar. Türk-İş ağaları, 12 Haziran genel seçimleri öncesinde AKP hükümetini zorlayacak herhangi bir adım atmamaya sermayeye sadakatlerini açık biçimde göstermişlerdi. Çünkü Kumlu ve beraberindeki ihanet çetesi, karşılarına



aldıkları bir AKP hükümetinin bunu cezasız bırakmayacağını biliyorlar.

Türk-İş'in yeni bir ihanete imza atacağı 12 Haziran seçimlerinin ardından hükümete yapılan çağrıyla bir kez daha görülmüştür. Bu açıklamasında Türk-İş, TİS sürecinin bitirilmesi için sermaye hükümetine adeta yalvarmaktadır. Ancak bu ihanet tezgahı sanıldığı gibi birkaç sendikanın yöneticisiyle sınırlı değildir. Torba yasa sürecinde, ağzına bir parmak bal çalınan ve yeni düzenlemeyle üye sayısı artan Yol-İş Sendikası, geçmiş dönemlerde ortaya koyduğu sınırlı tepkiyi bu dönem ortaya koymamaktadır. Türk-İş hainleriyle yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen bu hainler, aldıkları suspayının karşılığında seslerini çıkarmayarak hükümete ve Türk-İş yönetimine borçlarını ödemektedir.

Koordinasyon kurulu mekanizması

Türk-İş bünyesinde oluşturulan Kamu Kesimi Toplu İş Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu ise ihanetin maskesi olarak kullanılmaktadır. Şimdiye kadar, hükümet kanadıyla yapılan görüşmeler sonucunda çerçeve sözleşmeye imza atan ve ücret zammını belirleyen Türk-İş yönetimi, fiili olarak atıllaştırdığı bu mekanizma üzerinden demokrasi oyunu oynamayı elden bırakmamaktadır. Yani, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları karşısında 230 bin işçinin geleceği Türk-İş ağalarının iki dudağı arasından çıkacak kararlara bırakılmıştır.

Peki ya muhalefet?

Bu süreç, ihanet batağına saplanan Türk-İş yöneticilerinin sınıf düşmanı kimliğini gösterdiği kadar, iddialı söylemler eşliğinde Türk-İş yönetimini eleştiren çeşitli sendikaların 'muhalefet pratiği' nin ortaya

konması bakımından da turnusol işlevi görüyor. Bu sendikalardan bir kısmı (Deri-İş, TÜMTİS, Hava-İş) örgütlü bulundukları alanlar ve üye sayıları göz önünde bulundurulduğunda süreç üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmasalar da, yine de bu süreçte verdikleri tepki yeterli değildir.

Türk-İş'in gerekli mücadeleyi ortaya koymadığı ve süreci iyi koordine etmediği eleştirisini getiren Petrol-İş ve Harb-İş sendikalarının, son haftalarda gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemlerinde Türk-İş yönetimi ve hükümetin protesto edilmesi ise unutulmaz TİS sürecini tekrar hatırlattı. Öyle ki, aylardır hükümetle yürütülen görüşmelerle ilgili herhangi bir bilgilendirme yapma gereği duymayan Türk-İş, bu eylemlerin ardından açıklama yapma ihtiyacı hissetti. Bu sınırlarda bile kalsa, ortaya konan en küçük bir mücadelenin bile önemi görüldü. Ancak tüm bunlara rağmen, Türk-İş yönetiminin işbirlikçi ve ihanetçi tutumuna karşı biraraya gelen sendikalar, geçmiş süreçlerde aldıkları nispeten olumlu tutumların bile gerisine düşerek TİS sürecindeki ihanet hazırlığına yanıt üretilmedi.

Örneğin Türk-İş'in mevcut anlayışına "karşı çıkan" Tez-Koop-İş Sendikası, kılını dahi kıpırdatmadı. Sendikanın mevcut tabloyu eleştiren bir açıklaması dahi yoktur. Sözde muhalif Tek Gıda-İş'in tutumu da ibretliktir. TEKEK direnişini ortada bırakan Tek Gıda-İş ağaları kamu TİS sürecinde göstermelik de olsa herhangi bir eylem kararı almamıştır. Fiili-meşru mücadele çizgisini rehber edinmeyen bu yönetimler, Türk-İş yönetimini karşısına almaya çekinmektedir.

İhanet barikatını aşalım

Ortaya atılan iddialı söylemlerin, sonuç alıcı bir mücadele hattıyla birleştirilemediği durumlarda bir anlam taşımayacağı açıktır. Bu ve bundan sonraki süreçlerin kazanımla sonuçlanmasının yolu ise bellidir. 230 bin işçiyi sokağa çıkarmayan, üretimden gelen gücü kullanarak hükümetin ve sermayenin karşısına dikmeye cesaret edemeyen bir sendikal anlayışın ve mücadele çizgisinin kazanma şansı yoktur.

Türk-İş yönetiminin hükümet ve sermayeye göbekten bağlı olduğu bilindiği halde mücadelenin ihtiyaçlarını yerelden doğru yerine getirmeyen, "Türk-İş'e rağmen" eylem kararları alıp kamu işçisinin taleplerini gündeme taşımayanlar bu ihanetin parçası olurlar.

Sendikal ihanet barikatı aşılamadığı koşullarda kamu TİS sürecini bir mücadele mevzisi haline getirmek ve bu süreçten kazanımlarla çıkmak mümkün değildir. Mücadele görevleri ortada duruyorsa eğer, gerisi laf-ı güzafıdır.

Tüpraş'ta iş bırakma

Tüpraş'ta toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine Tüpraş'ın İzmit ve Kırıkkale'deki rafinerilerinde çalışan işçiler, 4 saat süreyle iş bıraktı. 9 Haziran sabahı 08.00'de iş bırakarak vardiyaya girmeyen işçiler, eylemlerine yürüyüşle başladılar.

Kocaeli'de Tüpraş kavşağında toplanarak yolu trafığe kapayan işçiler, çeşitli sloganlar atarak fabrika önüne yürüdüler.

Fabrika önünde konuşan Petrol-İş Kocaeli Şube Başkanı Ali Ufuk Yaşar, "Bugün güvence gibi sunulan iş ve çalışma hakkı elimizden alınmak istenmektedir. Çalışma hayatı giderek parçalanmakta, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

istihdam politikası bu parçalanmışlık üzerinden şekillenmektedir. Biz güvenli bir iş istiyoruz, güvenli gelecek imkanı istiyoruz. Ücretlerimiz düzgün olsun istiyoruz. Taşeronlara sınırlama getirilmesini istiyoruz" dedi.

Kırıkkale Rafinerisi R-1 giriş kapısı önünde toplanan işçiler işbaşı yapmadılar. Giriş kapısında slogan atan işçilere seslenen Kırıkkale Petrol-İş Şube Başkanı **Recep Sefer**, eylemlerinin anlaşma sağlanıncaya kadar devam edeceğini söyledi.

Tüpraş yönetiminin amacının, Yüksek Hakem Kurulu'na gidilmesini sağlamak olduğunu belirten Sefer, bunu asla kabul etmeyeceklerini söyledi.

Taksim’de direnişlerin ve mücadelenin kürsüsü kuruldu..



Karşılaştıkları işten atma saldırısına karşı direniş bayrağını yükselten direnişçi Ontex/Canbebe ve PTT taşeron işçileri, Cumartesi eylemlerinin 14. haftasında bir kez daha kavga kararlılıklarını Taksim’e taşıdılar.

Kubatoğlu/Fıratpen, Polyplex, Legrand, Kampana direnişçilerinin yanısıra Belediye-İş 2 Nolu Şube üyesi taşeron işçilerin, Enerji-Sen üyesi BEDAŞ taşeron işçilerinin ve Tez-Koop-İş üyesi Burger King Çağrı Merkezi çalışanlarının da katılım gösterdiği eylem direnişlerin ve mücadelenin kürsüsüne dönüştü. Sendikal bürokrasinin sınıf mücadelesi açısından oynadığı uğursuz rolün de Ontex ve Legrand direnişleri üzerinden somut örneklerle teşhir edildiği eylemde, kazanmak için örgütlenmenin ve mücadele etmenin tek çıkar yol olduğu vurgulandı.

Seçim arefesinde gerçekleştirilen kitlesel ve coşkulu eylem, aynı zamanda düzenin seçim oyununun teşhir edildiği etkin bir araca da dönüştü. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun “Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” pankartıyla katılım gösterdiği eylemde, direnişçi işçiler ve devrimci güçler ‘düzen partilerine oy vermeme, hesap sorma’ çağrısını yükselttiler.

Galatasaray Lisesi önünde toplanan direnişçi işçiler, Ontex’in sahibi olan Goldman Sachs Capital Partners ve Texas Pacific Group bünyesindeki Burger King önüne yürüyüşe geçtiler. DİK, Mücadele Birliği, ÜİD-DER, DAF ve PDD de eyleme destek verdi. Yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar hiç susmadı.

Eylemin coşkusu çevredeki insanların da ilgisini çekerken, birçok emekçi de alkışlarla eyleme destek verdi.

Burger King önüne gelindiğinde ilk olarak **Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm** tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Son dönemde işçi ve emekçilere dönük işten atmaların, düşük ücretle, güvencesiz ve esnek çalıştırmanın giderek yaygınlaştırıldığını söyleyen Gülüm, bu saldırılara karşı örgütlenmek için biraraya geldiklerini ifade etti. Seçim sürecindeki vaat yarışlarına da dikkat çeken Gülüm, “Seçim meydanlarında günlerdir süren dalaş asla işçilerin hakları için değildir” dedi. Taşeronlarda çalışan işçilere seslenen Gülüm, biraraya glereke örgütlenme çağrısında bulundu. Sınıfı her düzeyde örgütlemek için çaba sarfettiklerini söyleyen Gülüm, direnişçi işçilerin mücadelelerine destek olmaya devam edeceklerini vurgulayarak “Birlikte olursak kazanacağız” sözleriyle açıklamasını noktaladı.

Direnişçi Ontex/Canbebe ve PTT taşeron işçileri adına basın açıklamasını okuyan **Gamze Kayhan**,

sendikalarda işçileri temsil etmeyenlere karşı mücadele verdiklerini hatırlattı.

Kendilerine desteğe gelenlere ve izleyenlere seslenen Kayhan, “Bu mücadelelere sahip çıkın. Bu direnişlere sahip çıkın. Bu mücadelelerin zafere ulaşması sizlerin desteği ve mücadelesiyle olacaktır” dedi.

Polyplex direnişçisi Polat Demir ise Çorlu’daki fabrikalarında karşılaştıkları işten atma saldırısına karşı direnişte olduklarını belirtti. Demir, herkesin gözlüklerini çıkartması, yarın sıranın kendilerine de gelebileceğini bilmesi gerektiğini söyledi.

Kubatoğlu/Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik, yaşadığı işten atma saldırısına ilişkin bilgi vererek bu saldırıların yalnızca Tuzla’da yaşanmadığını, tüm işçi sınıfının benzer durumlarla karşı karşıya kaldığını söyledi. Timtik, direnişleri ateşe çevirme çağrısında bulundu.

Legrand direnişçileri adına konuşan **Selcan Binnetoğlu**, Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu fabrikada işten atıldıklarını ancak sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını vurguladı. Binnetoğlu, Selülöz-İş bürokratlarına karşı mücadele veren Ontex işçileri gibi kendilerinin de her şeye rağmen mücadeleyi seçtiklerini söyledi. “Sendikalardan bürokratları kovmalıyız!” diyen Binnetoğlu’nun konuşması “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganıyla karşılandı.

Kampana Deri direnişçisi Dilek Göl, yaşadıkları baskıları ve direniş sürecini özetleyerek “Birleşen işçiler yenilmezdir!” dedi.

Burger King Çağrı Merkezi çalışanları adına açıklama yapan **Gülbahar Bad**, patronun kendilerine dayattığı ağır sömürü koşullarına ilişkin somut örnekler sıraladı. İnsanlık dışı çalışma koşullarına karşı sendikal örgütlenme mücadelesi içine girdiklerinde işten atma saldırısıyla karşı karşıya kaldıklarını dile getiren Bad, kazanana dek mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladı.

Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçileri ve Ev İşçileri Dayanışma Sendikası Girişimi adına da birer konuşma yapıldı. Konuşmalarda kazanmak için mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

BDSP adına yapılan konuşmada düzenin seçim oyunu teşhir edildi. İşçilerin aynı zamanda tüm sınıf kardeşleri için de mücadele ettikleri ifade edildi. Direnişçi işçilerin fabrikalarda, havzalarda ve sokaklarda, sömürü zincirlerini parçalama iradesini tüm işçi sınıfı adına haykırdığı söylenerek, “Tam da bu yüzden direnişçi işçilerin bu onurlu mücadelesine omuz vermeli, bu kavgayı büyütmeliyiz” denildi. ÜİD-DER Kadın Komisyonu ve DİK adına da birer konuşma yapılarak direnişçi işçilerin mücadeleleri selamlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://radikalizmi.org/kizil-bayrak/> / **İstanbul**



G.E.A. işçileriyle dayanışma

Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan Alman sermayeli G.E.A. Klima San. ve Tic. AŞ’de “işlerin azalması” gerekçesi ile işten atılan sendika üyesi 7 işçiden 4 işçinin 1 Haziran günü fabrika önünde başlattığı direniş sürüyor.

8 Haziran günü sendika yöneticilerinin de katılımıyla fabrika önünde gerçekleştirilen eyleme çeşitli fabrikalardan işyeri temsilcileri ve üye işçilerin yanısıra, direnişe destek veren sendika, ilerci ve devrimci kurumlar da katıldı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde konuşan Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, tüm fabrikalarda olduğu gibi G.E.A.’da da sermayenin saldırılarıyla karşı karşıya kaldıklarını ifade etti.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılan Körfez Döküm işçileri de eylemde yer aldılar.

Eyleme katılan direnişteki Birleşik Metal-İş Legrand işçileriyle sendika yöneticileri arasında tartışma yaşandı

İşçilerin, “Sendika bize neden sahip çıkmadı” eleştirisine, “burası yeri değil” sözleriyle karşılık veren Birleşik Metal-İş genel merkez ve Gebze şube yöneticileri arasında uzun süren tartışmalar sırasında Legrand işçilerinin yanısıra eylem alanında bulunan Kubatoğlu / Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik, Konyayör, KDS işçileri, ÜİD-DER ve BDSP’liler, Birleşik Metal-İş Sendikası’nın Akkardan, ÇEL-MER, Mutaş, Samka, Legrand vb. direnişlere yönelik olumsuz ve bilinçli tutumlarını teşhir ettiler. Birleşik Metal-İş Sendikası’ndan, bu direnişlere yönelik tutumlarının arkasında yatan sebeplerin açıklanmasını isteyen işçilerle yapılan görüşme sırasında, sloganlarla kapı önüne gelerek işten atılan direnişçi işçi arkadaşlarına destek veren G.E.A Klima işçileri sendika yöneticileri tarafından içeriye gönderildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

İSDEMİR’de grev 30 Haziran’da

Toplu sözleşme sürecinde sefalet ücreti dayatması nedeniyle anlaşma sağlanamayan İSDEMİR’de grev kararı alındı. Fabrikada örgütlü Hak-İş’e bağlı Çelik-İş Sendikası anlaşma sağlanamaması halinde 30 Haziran’da greve başlayacaklarını duyurdu.

Sendika tarafından yayınlanan bildiriye, İSDEMİR yönetiminin kendilerine önerdikleri düşük ücret zamları karşısında herhangi bir teklif yapma gereği dahi duyulmadığı belirtilirken, yüzde 99,99 katılımı alınan grev kararının 30 Haziran tarihinde uygulanacağı vurgulandı.

İSDEMİR işçileri ücretlerinin aynı sermaye grubuna ait olan ERDEMİR ile eşitlenmesini talep ediyorlar.

Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube Genel Ku

Bürokratizme ve devrimci sınıt

Tüm dünyada ve Türkiye’de de işçi sınıfına yönelik oldukça kapsamlı saldırılar ardı ardına gündeme gelmekte, işsizlik, açlık ve sefalet her geçen gün daha fazla derinleşmektedir. Asgari ücret yine azami sefalet düzeyinde belirlenmiş, sağlık ve sosyal güvenlik hakları tırpanlanmış, emeklilik hakkımız mezara kalmış, çalışma yaşamına esnek üretim büyük oranda yerleştirilmiş, özel istihdam büroları ile işçiler alınıp satılan bir metaya dönüştürülmüş, taşeronlaştırma, özelleştirme, torba yasa vb. saldırılar devam etmiştir. Sermaye sınıfının bugün gözünü diktiği en temel haklarımız arasında kıdem tazminatı sıradadır.

Kuşkusuz bu saldırılara ilk tepki vermesi gerekenlerden sendikalar. Ancak sendikalar, özellikle de konfederasyonlar bu saldırıları sessizlikle karşılamaktadırlar. Şubeler toplu sendika genel merkezlerine atarken, genel merkezler ise sorumluluğu konfederasyonlara bırakmaktadır. Böylece hayatımızı altüst eden kapsamlı saldırılar içimizdeki ihanet şebekelerinin de onayıyla hayata geçmektedir.

DİSK ve Birleşik Metal’in pratiği de ne yazık ki bu genel durumdan çok farklı değildir.

MESS grup toplu sözleşme süreci ve Birleşik Metal

Birleşik Metal-İş Sendikası yönetiminin mücadeleci anlayışının sınırdığı en kritik sınavlardan birisi de 2010-2012 TİS sürecinde yaşanmıştır. Bugüne kadar gerçekleşen TİS süreçlerinde Birleşik Metal’in tutumu Türk Metal çetesi ile imzaladığı ihanet sözleşmesinin aynısına imza atmanın ötesine geçememişti. Zira Birleşik Metal, “gücümüz yok, onlar imzaladığı zaman biz de imzalamak zorunda kalıyoruz” söylemleriyle Türk Metal’in imzaladığı sözleşmeye imza atıyordu.

Bu TİS döneminde ise aynısını yapmak Birleşik Metal’in hem fiziken hem de moral olarak sonu olacağı için farklı bir tutum aldı. Türk Metal çetesi ile onayladığı ihanet sözleşmesini imzalamayacağını ve gerekirse greve çıkacağını ilan etti. TİS komisyonları kurarak tabanın iradesini tanıdığını ilan etti.

Ancak tüm bunların biçimsel olduğu, sürece özünde uzlaşmacı mücadele çizgisinin yön verdiği, grev kararını uygulayarak mücadeleyi daha da büyütmek, metal işçilerinin geleceğini temelden ilgilendiren saldırılar karşısında bir mücadele cephesi yaratmak, işbirlikçi ihanet şebekesini parçalamak yerine grev iradesini zayıflatarak “ek protokollerle” süreci geçiştirdi, böylece zevahiri kurtarmış oldu.

Bu tutumuyla Birleşik Metal yönetimi, sınıf mücadelesi payına çok önemli bir olanağı boş



harcadı. Esnek çalışma, taşeronlaştırma, kıdem tazminatının gaspı gibi en temel saldırılara karşı işçi sınıfı adına mücadele ateşini yakmak, başta metal işçisi olmak üzere sınıfın geleceğine sahip çıkmak, 30 yıllık toplu sözleşme düzenini yerle bir edebilecek bir grevi yükseltmek yerine “ek protokoller”le kısmi ekonomik hakların elde edilmesiyle TİS’i sona erdirmiş, 51 kuruş karşılığında süreci heba etmiştir.

TİS sürecinin kısmi ekonomik hakların kazanımına daraltılmasının sorumluluğu Birleşik Metal yönetiminin üzerindedir. Birleşik Metal yönetimi sınıf sendikacılığı iddiasına ve süreç boyunca sergilediği tüm tok söylemlere rağmen ufkunun ücret sendikacılığını aşmadığını göstermiştir.

Kuşkusuz sürecin belli bir aşamasına kadar olumlu adımlar da atılmıştır. Özellikle Aralık ayının başında yani “mücadeleye devam” kararının alındığı süreçte, Birleşik Metal yönetiminin olumlu anlamda önemli bir rolü olmuştur. Bugüne kadar tabandaki mücadele isteğini hep geri eğilimlere yaslanarak susturma yolunu seçen Birleşik Metal yönetimi uzun zamandan beri ilk defa tabandaki ileri eğilime yaslanarak, yola devam etme iradesi göstermiştir. Ancak bu tutum, ortaya çıkan sonucun da gösterdiği gibi, sınıf sendikacılığı anlamında bir tercihin değil mevcut tablonun getirdiği zorlanmanın bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bu zorlanmanın en temel nedeni kuşku yok ki tabanda biriken öfkedir ve bu öfkenin hedefinde doğal olarak mevcut yönetim de bulunmaktadır.

Belli bir zamana kadarki tüm olumlu pratiğe

rağmen sonraki sürece Birleşik Metal yönetimine hakim anlayış damgasını vurdu. Bunun en açık yansıması kamuoyuna karşı gösterilen “grev kararlılığının” içerde “ek protokoller” yolu ile bilinçli bir şekilde bastırılması oldu. Oysa “ek protokoller” bizzat sendika yönetimi tarafından tartışmaya açıldığı ana kadar tabandaki zayıflıkların aşılmasında önemli adımlar atılmış, işçilerin önemli bir bölümü grev havasına girmiş ve bu grevin gerekliliğini politik olarak da kavramaya başlamıştı. Ancak yönetim ek protokolleri bir ara formül olarak ortaya attığı andan itibaren, tabanda bastırılmış durumda bulunan geri eğilim hızla yeniden güç kazandı. Bundan sonra ise Birleşik Metal yönetiminin tutumu, her zaman kullandıkları beylik söylemleri ile “işçilerin aldığı karara uymak” oldu.

Sürecin politik hattı ek protokoller ile birlikte ücret sendikacılığına indirgenirken, bu pratiği besleyen asıl tutum ise bürokratik tarz oldu. Bu açıdan sürece bakıldığında ne ifade etmek istediğimizi anlatmak için 11 Aralık öncesi ve sonrasında sürecin pratik olarak nasıl şekillendiğine bakmak yeterli olacaktır.

11 Aralık tarihli Merkezi TİS Kurulu’nda “mücadeleye devam” kararının çıkmasında hiç kuşku yok ki tabanın aktif katılımının sağlanması ile birlikte sürecin kamuoyuna açık bir şekilde devam ettirilmesi önemli bir rol oynamıştı. Sonrasında bu kararlılığın törpülenmesi ve yok edilmesi ise bu açıdan sergilenen tam tersi pratiğin bir sonucu oldu. Örneğin sürecin gidişatında önemli bir dönüm noktası olan 11 Aralık tarihli toplantıdan sonra, 4 ay boyunca Merkezi TİS Kurulu bir kez bile toplanmadı. Bu durumun doğal sonucu ise birbirinden kuvvet alabilecek ileri eğilimlerin yalıtılması ve yönetimin tek tek fabrikalarda denetimi eline alması oldu. Bu aşamadan sonra işçiler süreçten haberdar edilse de, fabrikalarda doğrudan yapılan yönlendirmeler eşliğinde grev iradesi süreç içinde kırılmaya çalışılmıştır. Öyle ki kimi fabrikalarda şube başkanlarının ek protokolleri gerekçelendirirken ifade ettikleri ibret vericidir. Ek protokoller hakkında TİS kurulu üyelerine görüşlerini soran şube başkanları, sendikanın grevi kaldırarak gücü olmadığını söyleyerek bilinçli bir yönlendirmenin de parçası olmuşlardır. Bu yönlendirme ileriye değil geriye dönük bir yönlendirmedir. Yani burada sınıfa önderlik eden bir anlayış ve pratikten çok genel ruh halinin arkasına saklanan kuyrukçuluktan başka bir şey yoktur.

Fabrikalarda grev uygulama tarihlerinin belirlenme biçimi de tartışmalıdır. Fiili olarak 3 fabrikada grevin başladığı bu süreçte greve başlayan işyerleri bilindiği gibi ek protokoller konusunda ayak direyen işyerleri

ve tutumumuz...

Birlikçiliğe karşı Sendikacılığı!

idi. Üretim açısından sıkışık ve bununla birlikte Türk Metal tabanını hareketlendirme potansiyelinin bulunduğu işyerleri ise patronların “iyi niyetli” tutumları sayesinde geri plana itilmişti. Sürecin toplamına bakıldığında bu pratiğin kendisi bile sendika yönetiminin iddia ettiği gibi “işbirlikçi-dayatmacı toplu sözleşme düzenini yıkmak” olmadığını göstermektedir.

Sonuçta sınıf sendikacılığı iddiasını taşıyan ve ifade edildiği gibi bir hedefi olan bir sendikal yönetimin yapması gereken, MESS’i grev silahı ile köşeye sıkıştırarak mücadeleciler bir hatta yol yürümek olmalıydı. Böyle bir pratik MESS’i ezmeden “ek protokoller” ile süreci bitirmek zorunda kalsa bile tabanda yarattığı bilinç dönüşümü ile geleceğe çok daha önemli ve kalıcı bir mücadele deneyimi bırakmış olurdu.

İşte Birleşik Metal yönetiminin sürece ve metal işçilerinin geleceğine vurduğu darbe, aldığı ya da alamadığı ekonomik ve sosyal haklardan daha çok bu alandadır. Bu anlayış siyasal bir sınıf örgütü olan MESS’e karşı verdiği mücadelede her geçen gün daha da kararlı hale gelen ve siyasallaşan bir işçi bölümünü dar ekonomik çıkarları peşinden sürüklemiştir.

Ortaya çıkan bu tablo Birleşik Metal yönetiminin mevcut anlayışı ile metal işçilerinin geleceğini temsil edemediğinin ve bu anlayışa karşı mücadelenin daha büyük bir kararlılıkla sürdürülmesinin gerekliliğini de göstermektedir.

Bu süreçte, **Birleşik Metal-İş 1 No’lu Şube** yönetiminin aldığı tutum ise çok daha vahimdir. TİS sürecinde grev iradesini güçlendirmek, metal işçilerinin kaygılarını gidermek yerine işçilerin kaygılarına uygun davranan, grev iradesini alttan alta kıran 1 No’lu Şube yönetimi bu süreçte uğursuz bir rol oynamıştır. “Greve hayır” diyen fabrikaların 1 No’lu Şube’ye bağlı olması bu açıdan tesadüf değildir. **Aksan**’da oylama için sandık dahi kurulmazken TİS komisyonunda 11 işçinin 7’si greve “hayır” demiştir. **Anadolu Motor** ve **Isuzu**’da sandıklardan “hayır” çıkmıştır. Tüm bunlarda şube yönetiminin uzlaşmacı mücadele çizgisinin özel bir rolü bulunmaktadır.

Birleşik Metal-İş 1 No’lu Şube’nin örgütlenme ve mücadele anlayışı

İşçi sınıfı özellikle son dönemde artan sosyal yıkım saldırılarına karşı örgütlenme ve mücadele etme arayışı içerisine girmiştir. Birleşik Metal sınıfın örgütlenme arayışına yanıt veren bir tutum içerisinde de olmamıştır. Bırakalım yeni fabrikalar örgütlemek için çaba harcamayı kendiliğinden örgütlenmek için



çaba gösteren fabrikalar dahi sahipsiz bırakılmıştır. Örgütlenme sürecini başarıyla tamamlayan ancak işten atılma saldırısı ile karşı karşıya kalan işçilere sahip dahi çıkılmamıştır. Sendika yönetimi tarafından mücadele kendi içinde pasif bir biçim alan kapı önü bekleyişlere ve ağırlıklı olarak da hukuksal mücadeleye indirgenmiştir. Bir süre sonra da devam eden direnişler sönümlenmiştir. Ya da **Casper** örneğinde olduğu gibi sendika yönetimi patronlarla uzlaşarak işten atılan işçiler karşılığında sendikanın fabrikaya girmesini tercih etmiştir. Ancak bugüne kadar sayısız kez olduğu gibi işin başını çeken öncü işçilerin tasfiyesine sessiz kalmak bir süre sonra patronun çeşitli manevralarla ve baskı uygulayarak sendikayı tasfiye etme girişimine de sessiz kalmak anlamına gelmektedir. Sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin sahipsiz bırakılması geride kalan işçilerin sendikaya ve mücadeleye güvensizleşmesi sonucunu doğurmaktadır.

Birleşik Metal 1 No’lu Şube yönetiminin son 4 yıllık pratiği de bu açıdan iç açıcı değildir.

GU-BKS fabrikası kriz nedeniyle kapandı. Sendika girdikten sonra patron üretimi taşeronlar eliyle yürütmeye başladı. Sendika yönetimi buna sessiz kaldı. İlk önce işler taşeronlara kaydırıldı. Daha sonra da fabrika kriz nedeniyle kapatıldı. Kapatılmaya karşı sendika yönetimi herhangi bir tepki örgütlenmedi. Patronun saldırısına karşı mücadele eğilimi gösteren işçileri yalnız bıraktı.

Sinter Metal’de 380 işçi çalışıyordu. Yaklaşık 280

işçi sendikaya üye oldu. İşçiler örgütlendiği anda patron bütün işçileri işten çıkarttı. Sendika birbuçuk gün süren işgal gerçekleştirdi. Aynı gün işçileri üretim bölümünden yemekhaneye taşıdı. Sonrasında ise işçilerin “geri olduğu”nu bahane ederek işgali sonlandırdı. Kapı önünde direnişe geçildi. Fakat aynı süreçte fabrika içerisinde üretim başka işçilerle devam ederken ses çıkarmadı. Direniş pasif bir kapı önü bekleyişine çevrildi. Bir noktadan sonra geriye kalan 5-10 işçiyle direniş devam etti. Daha sonrasında ise sendika tarafından direniş tamamen hukuksal sürece bırakıldı. Bu süreçte işçileri zorlayan en önemli sorun ekonomik sıkıntılardı. Sendika yönetimi işçilere çok düşük miktarda maddi destek sundu. Yönetimin direnişi sahipsiz bırakması ve mücadeleyi hukuksal alana indirgemesinin sonucunda dava sürecinde işçilerin 100’den fazlası patronun tazminatları vereceği vaadi karşısında sendikadan istifa etti.

Gürsas’ta çalışan işçi sayısı 46 civarındaydı. 25 işçi sendikaya üye olmuştu. **Gürsas**’ta örgütlenmeden hemen sonra patron sendikayı tanımadı. Bu sırada atılan işçiler direnişe başladı. Sendika yönetimi “burada beklemeyin evinize gidin” şeklindeki açıklamalarla en başından direnişi sahiplenmedi. Herhangi bir maddi destek sunmadığı gibi sendika önlüklerini dahi işçiler zorlayarak aldılar. **Gürsas** işçilerinin **Sinter** direnişiyle ortak mücadele yürütme girişimleri ise sendika yönetiminin çabasıyla engellendi.

Samka’da çalışan 120 işçiden 65’i sendikalı oldu.



Patron 21 işçiyi işten çıkarttı. 11 işçi direnişe geçti. Yetki başvurusu yapıldıktan sonra öncü işçilerin işten atılması ile direniş başlamış oldu. Atılan işçilerle içerideki işçiler arasındaki bağ belli bir süre sonra sendika yönetimi tarafından kesildi. Patron içeride çalışan işçilere sürekli baskı uyguladı. Bazı işçilere sendikadan istifa etmeleri karşılığında rüşvet teklif etti. Sendika bu süreçte de sessiz kaldı. Bir süre sonra istifalar başladı. Daha sonra dışarıdaki direniş hukuksal sürece bırakıldı ve bir süre sonra da bitirildi.

Yakacak Valf'te patron, sendikayı tasfiye etmek için önce temsilcileri işten attı. Temsilciler kapıda beklemeye başladılar. Bu esnada patron içeride çalışan işçilere baskı uygulamaya başladı. Bu baskı sonucunda işçiler sendikadan istifa etti, sendika tasfiye edildi. Yönetim bu süreçte hiçbir şey yapmadı.

White Cup-Amcor'da yaklaşık 60 işçi çalışıyordu. Patron iş değişikliği nedeniyle fabrikayı kapattı. Bütün işçiler parça parça işten atıldı. Sendika yönetimi herhangi bir tepki göstermedi.

Yasan'da patron ekonomik sorunları gerekçe göstererek işyerini kapattı. Bütün işçileri işten atarak sendikayı da tasfiye etti. Sendika yönetiminin sessiz kalması sonucu bu saldırı da sessiz sedasız geçirildi.

Isuzu'da yaklaşık 180 işçi işten atıldı. Bu süreçte sendika yönetimi patronla uzlaşarak pazarlıkla süreci sonlandırdı.

Nasıl bir sendika, nasıl bir Birleşik Metal?

Sendikalar işçi sınıfının mücadele örgütleridir. Ne var ki, uzlaşmacı sendikal anlayışların elinde sendikalar, patronlarla işçiler arasında basit birer aracı kuruluşuna dönüştürülmüştür. Bugün sendikalarımıza hakim olan anlayışlar, işçiler adına sonu gelmeyen tavizler vermeyi iş edinmişlerdir ve bunu tümüyle kendi tasarruflarında görmektedirler. Bu sendikal anlayışların ilkesi şudur: Mücadele ile kazanılanı masada teslim etmek! Nitekim masada pazarlık yapmayı kendilerine ilke edinenler, işçi sınıfının onyılları bulan mücadelesinin ürünü olan kazanımları birkaç yılda teslim etmeyi başarabilmişlerdir!

Sendikal hareketin içinde olduğu tıkanıklar aşılmadıkça, ya da daha doğru bir ifadeyle, sendikal harekete hakim olan uzlaşmacı-sınıf işbirlikçisi anlayışlar yıkılmadıkça, sendikaların bugünkü bürokratik yapı ve işleyişine son verilmedikçe, işçi sınıfının birleşik hareketinin örgütlenmesi ve sermayenin saldırılarının püskürtülmesi olanaklı değildir.

Sendikal hareketin yaşadığı tıkanma sonucunda sendika genel kurulları geçmiş sürecin değerlendirildiği, eksikliklerin tespit edildiği, bu

eksikliklerden dersler çıkarıldığı, yeni döneme ilişkin görevlerin belirlendiği, hak ve özgürlükleri kazanmak için nasıl bir mücadele anlayışı ile yol yürünmesi gerektiğinin belirlendiği süreçler olarak yaşanmamaktadır.

Şube genel kurulu ve metal işçilerinin tutumu

Sendikalarımızı sarmalayan uzlaşmacılık, teslimiyetçilik ve bürokratik yozlaşma karşısında, işçi sınıfının, sınıf sendikacılığını, fiili-meşru mücadeleyi esas alan bir program ekseninde birleşmesi hayati bir önem taşımaktadır. Bu program işçi sınıfının güncel mücadele taleplerini, taban örgütlerine dayanan bir sendikal işleyişi ve bürokratik yozlaşmaya karşı alınması gereken tedbirleri içermelidir. Böyle bir programın ana hatları şunlar olmalıdır:

a) Sendikal bürokrasi karşısında:

- Profesyonellik sınırlanmalı ve profesyonel sendikacıların ücretleri üyelerinin ortalama ücretlerini aşmamalıdır.

- Sendika kongreleri en çok iki yılda bir yapılmalıdır.

- İşyeri komiteleri karar organları olarak tanınmalı, bu komitelerin işyeri sorunlarına ilişkin aldığı kararlar şube yönetimi açısından bağlayıcı olmalıdır.

- İşyeri komiteleri üyeleri seçimle belirlenmeli ve işçiler tarafından geri alınabilmelidir (geri çağırma hakkı).

- İşyeri temsilcilerinin seçimsiz belirlenmesine izin verilmemeli, seçimle belirlenmeleri zorunlu olmalı ve gerektiğinde işçiler tarafından geri alınabilmelidir.

- Şube Temsilciler Kurulu (ŞTK) tarafından alınan kararlar bağlayıcı olmalıdır. ŞTK toplantı tarihleri işyeri ilan panolarına asılarak, üyelerin katılımına açık hale getirilmelidir.

- Genel Temsilciler Kurulu (GTK) kararları sendika genel merkezi için bağlayıcı olmalıdır.

- Kongre tartışmaları işyerlerinden başlayarak yürütülmeli, tüm üyelerin tartışmalara aktif katılımı sağlanmalı ve şube kongreleri tüm üyelerin katılımıyla gerçekleşmelidir.

- Yukarıda sayılan tüm talepler tüzüğe geçirilerek güvence altına alınmalıdır.

b) Mücadele perspektifi:

- Her türlü uzlaşmacı anlayış mahkum edilmeli, fiili-meşru mücadele esas alınmalıdır.

- Ücret sendikacılığı mahkum edilmeli, sermayenin ideolojik, siyasal, sosyal ve ekonomik tüm saldırılarına karşı bütünsel bir mücadeleci çizgi izlenmelidir.

- Tabanın söz ve karar hakkı esas alınmalı, sendika yönetimlerinin inisiyatifi buna tabi kılınmalıdır.

- İşten atmalar, ücretsiz izinler, hak gaspları karşısında mücadeleci bir tutum alınmalı, yönetimler tarafından işçilerin aleyhine olacak hiçbir uzlaşmaya imza atılmamalıdır.

- Diğer sendikaların şubeleriyle mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda ilişkiler geliştirilmeli, sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesi doğrultusunda azami bir çaba harcanmalıdır.

c) Güncel mücadele taleplerimiz:

- Kıdem tazminatı hakkına yönelik her türden saldırı geri çekilsin!

- Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

- 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Kesintisiz iki günlük haftasonu tatili!

- Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasaklansın!

- Tüm çalışanlar için genel sigorta! İşsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb. sigortası!

- Sendikal ve siyasal örgütlenmelerin önündeki tüm engeller kaldırılmalı! Sınırsız örgütlenme, toplantı, söz, basın ve gösteri özgürlüğü!

- Özelleştirmeler durdurulsun!

- IMF-TÜSİAD yıkım programları iptal edilsin!

- Tüm dolaylı vergiler kaldırılmalı, artan oranlı gelir ve servet vergisi!

- Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar geçersiz sayılmalı!

- Tüm iç ve dış borçlar iptal edilsin!

- Her düzeyde parasız eğitim!

- Herkese parasız sağlık ve ihtiyaca uygun barınma hakkı!

Her türlü ilkesiz ittifaka ve koltuk pazarlıklarına karşı mücadele edelim!

Metal İşçileri Birliği olarak, sizleri genel kurulda her türlü ilkesiz ittifaktan ve her türlü koltuk pazarlığından uzak durmaya, yukarıda ana başlıkları sunulan mücadele programı ekseninde birleşmeye çağırıyoruz. Bu programı eksen alan bir önderlik iradesinin oluşturulması sendikamız açısından hayati önemdedir.

Delege arkadaşlar:

Önümüzdeki kongrede işçi arkadaşlarımızdan alacağınız bir yetkiyi kullanacaksınız. Kongre sonunda biçimsel olarak yönetimi belirlemiş olmayacak, gerçekte sendikanın hangi ilkeler ekseninde yönetileceğine ve nasıl bir sendikal anlayışın sendikamızda hakim olacağına karar vermiş olacaksınız.

Metal İşçileri Birliği olarak tüm metal işçilerini mücadeleci bir program ekseninde birleşmeye çağırıyoruz. Söz ve karar hakkının tabana yayıldığı, uzlaşmacı çizginin değil sınıf sendikacılığının hakim olduğu ve her türlü bürokratik yozlaşmaya karşı tabanın iradesinin esas alındığı bir sendikal örgütlenme, ancak böylesine bir program ekseninde kenetlenmekle mümkün olabilir. Bizlerin, genel kurulda alacağı tutum ya sendikanın eskisi gibi uzlaşmacı-bürokratik çizgi ve işleyişinin devamına yol açacak, ya da gerçek bir sınıf örgütü olarak yeniden inşasına hizmet edecektir.

Tüm metal işçilerini ve genel kurul delegelerini genel kurul sonrası süreci de kapsayacak şekilde devrimci temellere dayalı bir mücadele programı ekseninde birleşmeye, her türlü ilkesiz-kirli ittifaktan uzak durarak ilkeli bir muhalefeti örgütlemeye çağırıyor ve kongre sürecinin işçi sınıfı açısından kazanımla sonuçlanmasını diliyoruz.

Metal İşçileri Birliği

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Haziran Ayı Toplantısı Sonuçları**Değerlendirme ve kararlar**

MİB MYK Haziran ayı toplantısı gerçekleştirildi. Bu başlıklara ilişkin yapılan değerlendirmeler ile çıkarılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

- 12 Haziran genel seçimleri üzerine değerlendirme:

1. 12 Haziran genel seçimleri AKP'nin galibiyetiyle sonuçlandı. Sırtını emperyalizme ve tekelci burjuvaziye yaslayan dinci-gerici parti, bu seçim başarısını her şeyden önce burjuva devlet mekanizması ile medya başta olmak üzere birçok aracı sınırsızca kullanmasına borçludur. Sınırsız baskı, terör ve onu tamamlayan ölçsüz bir yalan kampanyasıyla bu sonuç sistematik biçimde hazırlanmıştır. Bu ölçüde şaşırtıcı olmamıştır. Elbette AKP'nin seçim başarısının diğer bir nedeni de kendisine rakip olacak güçte bir düzen partisinin olmamasıdır. AKP'ye karşı dengeleyici bir kuvvet olarak hazırlanan CHP, suya sabuna dokunmadan sosyal demagojiyle sonuca gitmeye çalışsa da, inandırıcı olamamıştır. Bu ölçüde de seçim oyununda rakipsiz kalan AKP galip gelmiştir. Ancak amacına da ulaşamamıştır. Zira hedefi anayasayı değiştirecek bir meclis çoğunluğuna ulaşmaktı. Bununla birlikte düzenin efendileri ortaya çıkan sonuçtan memnundur.

2. MYK işçi sınıfının geri durumda olduğu, sınıf mücadelesinin seçim oyununu bozacak ölçüde güçlü olmadığı koşullarda, ortaya çıkan bu sonucu normal karşılamaktadır. Amerikancılıkta ve sermayeye uşaklıkta birbirleriyle yarışan düzen partilerinin, işçi ve emekçi yığınlar içerisinde kabul görmesi, desteklenmesi ve umut bağlanmasının başka bir izahı yoktur. Sınıf mücadelesinin rüzgarının olmadığı yerde, meydan gerici burjuva güçlere kalmış demektir. Bu durumda da emekçinin cellatlarının kendilerini kurtarıcı olarak sunması kolaylaşır, emek düşmanı politikalar hasır altı edilebilir. 12 Haziran'da da böyle olmuştur. İşçi sınıfı tüm mücadele birikimlerine ve dinamiklerine rağmen sendika bürokratları tarafından sokaklardan uzak tutulmuş, mücadele safları boşaltılmıştır.

Bu bakımdan en büyük katkılardan birini de yazık ki işkolumuzdaki sendika bürokratları yapmışlardır. Düzenin çelik çekirdeği MESS'e ve onun düzenine yönelmiş bir büyük eylemi, dar yollara saptırıp boşa çıkarmışlardır. Eğer metal işçileri grev silahını kararlılıkla kuşanmış olsalardı toplumsal saflaşma sınıf mücadelesi ekseninde kurulur, seçim oyununun tutması zorlaşır. İşte bundan dolayı seçimleri değerlendirirken bir kez daha metal TİS sürecine değinmek ve bu dönem mücadelede geri duranların nasıl bir körlükle hareket ettiklerinin altını çizme gereği duyuyoruz. Bir kez daha aslolanın sınıf mücadelesi olduğunu, dolayısıyla tüm güç ve enerjimizi sınıf mücadelesini geliştirmek, işçi sınıfını sermayeye ve onun uşaklarına karşı mücadeleye çekmek için kullanmaya devam edeceğimizi vurguluyoruz.

3. Seçimlerin arkasından, seçimlerden önce ana hatlarıyla belli olan ağır bir saldırı programı işçi sınıfını bekliyor. MESS'in de hararetle zemininin hazırlanmasında pay sahibi olduğu bu saldırı programında, kıdem tazminatlarının gaspından esnek çalışmanın önündeki tüm engellerin kaldırılmasına kadar bir dizi ağır hak gaspı var. Bu, seçim sürecinde sendika bürokratlarının mücadele saflarını boşaltarak nasıl da büyük bir ihanete imza attıklarını bir kez daha doğruluyor. İşçi sınıfı şu haliyle bu kapsamlı saldırılar karşısında ciddi herhangi bir hazırlık içinde değildir.



MYK daha önce defalarca yaptığı üzere bir kez daha, işçi sınıfını bu ağır saldırı konusunda uyarmakta ve mücadeleye hazırlanmak üzere harekete geçmeye çağırmaktadır.

- İşkolunda gelişmeler üzerine değerlendirme:

1. İşkolunda, MESS grup TİS sürecinin ardından, MESS'in sürecin moral kazanımlarını ortadan kaldırmak ve öne çıkan bazı işçi bölükleri üzerinden metal işçilerini cezalandırmak için yaptığı hamlenin boşa çıkarılmasıyla suların durulduğu bir sürece girilmiştir. Kuşkusuz ki bu metal işçileri lehine bir durum değildir. Çünkü TİS sürecindeki moral kazanımlar güce dönüştürülmemiş, MESS'in düzenini yıkacak bir doğrultuda yeni mevziler kazanılamamıştır. Bu işkolundaki mücadelenin geleceği bakımından iç açıcı bir tablo değildir. Yapılması gereken yaşanan sürecin çok yönlü deneyimlerinin tabanda gerektiği biçimde tartışılması yoluyla dersleriyle donanmak ve safları güçlendirmektir. Yani rehavete yer yoktur. Eksikliklerimizi ve yetersizliklerimizi gördüğümüz bir dönemin ardından yapılması gereken bunların üstesinden gelecek bilinçli ve kararlı bir yoğunlaşma içerisine girmektir. İleri-öncü metal işçilerine düşen görev de budur.

2. Yoğun sömürü koşulları karşısında sınıf kardeşlerimizin sendikalara kendiliğinden yönelimi sürmektedir. Düzce gibi sömürü cehennemine dönüştürülen bölgelerde kardeşlerimiz, büyük zorluklara göğüs gererek sendikalaşmaktadırlar. Bu yönelimin büyük bir değeri olduğu açıktır. Fakat sendikalara büyük beklentilerle gelen ve büyük çoğunluğu zorlu direnişlerle başarıya ulaşan bu sınıf bölüklerinin, sınıf mücadelesine soluk getirmesi, sendikalardaki bürokratik yozlaşmayı bünyeden atacak taze bir kan işlevi görmesi ancak taban örgütlülüklerinin düzeyine bağlıdır. Aksi halde sendika bürokratlarının bu dinamiği kötürümleştirmeleri zor olmayacaktır. Kendilerine biat etmeyen, taban örgütlenmelerini kurmak yönünde belli bir inisiyatif sergileyen ÇEL-MER işçilerinin ezilmesi örneğinde olduğu gibi, bu ilerici birikimin boğulmasına destek vereceklerdir. İşte bu nedenlerle sınıf mücadelesinde ileri çıkarak örgütlenen sınıf kardeşlerimiz başta olmak üzere tüm ilerici-öncü metal işçilerini uyarmayı görev biliyoruz.

- Genel kurullar süreci üzerine değerlendirme ve planlama:

1. Birleşik Metal Sendikası'nda başlayan genel kurul süreci, toplantının ana gündemlerinden birini oluşturmuştur. MYK Mayıs ayı toplantısında genel kurullara ilişkin politik tutumunu ve çalışma hattına ilişkin genel esasları belirlemişti. Burada bunların altını bir kez daha çizmekle yetiniyoruz. Buna göre genel

kurul sürecini, ilk olarak direnişler ve grup TİS süreciyle bir kez daha kendisini gösteren işbirlikçi-icazetçi sendikal anlayışla hesaplaşma zemini haline getireceğiz. İkinci olaraksa devrimci sınıf sendikacılığı bayrağını yükseltmek ve ilerici-öncü metal işçilerini bu bayrak altında toplayarak bir önderlik odağını yaratmak, en azından bu yönde ilk adımları atmak hedefleri üzerinden planlayacağız. Bu çerçevede genel kurul sürecini, fabrika zemininden başlayarak metal işçileri içerisinde bir tartışma sürecine dönüştürecek ve mücadeleyi de bu temelde geliştireceğiz.

3. Bu hedefler üzerinden çalışmalarımız başlamış ve belli bir ivme kazanmış durumdadır. Sürece hazırlık bakımından ilk adım olarak MİB bileşenleriyle yapılan son derece verimli tartışma toplantısının ardından, süreç içerisinde kullanılacak araçlara ilişkin hazırlıklara da hız verilmiştir. Bu hazırlıklar önümüzdeki günlerde gerçekleştirilecek ilk şube genel kurulu olan İstanbul 1 Nolu Şube Genel Kurulu vesilesiyle de somutlanmış bulunmaktadır. Şu haliyle ifade etmek gerekir ki burada atılan adımlar, politik tutumumuzun doğruluğunu kanıtlamış ve şu haliyle işbirlikçi-uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı anlamlı bir ilk odaklaşmanın yaratılması sonucunu vermiştir. Süreç devam etmektedir ve genel kurullarda nasıl bir sonuç elde edileceğinden bağımsız olarak, yaratılacak bu birikimin geleceğe taşınması ve ileri-öncü bir önderlik iradesinin ortaya çıkmasına hizmet etmesi en büyük kazanımımız olacaktır.

4. MYK ayrıca bugün birçok fabrikada yinelenen temsilcilik seçimleri üzerinde de durmuştur. Sendikal bürokrasinin fabrikalardaki uzantısı olan, bürokrasi çarkının en etkili dişlilerinden olan bu kurumun, etkin işyeri komiteleri temelinde sınıf mücadelesinin çıkarlarına hizmet edecek biçimde kazanılması görevinin altını çizmiştir. Bu anlayışla temsilcilik seçimlerinin gerçekleştiği fabrikalarda, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışıyla taraf olunması ve işçi iradesini temsil edecek ileri-öncü-devrimci adaylarla çıkılmasının önemini vurgulamaktadır.

- Direnişler üzerine:

1. Büyük bölümü sendikalaştıkları için saldırıya uğrayan sınıf bölükleri direnişlerini sürdürmektedirler. MYK bu direnişleri selamlamakta ve bir kez daha dayanışmanın önemini altını çizmektedir. Diğer yandan bu direnişler içerisinde işbirlikçi sendika bürokratlarını hedefleyen Legrand gibi direnişlerin de apayrı bir önemi olduğunu vurgulama gereği duymaktadır. Selüloz-İş bürokratlarına karşı mücadele bayrağını yükselten Ontex işçilerinden sonra işkolumuzda kendilerini yalnız bırakan Birleşik Metal bürokratlarını hedefe çakan Legrand işçilerinin direnişleri ise apayrı bir anlam taşıyor. Sermaye ile birlikte sendikal bürokrasiye teslim olmayan bu direniş mevzilerinin korunması, güçlendirilmesi görevi ortadadır.

Tüm ileri ve öncü sınıf güçlerinin önünde bu direniş mevzilerine destek olmak, güç taşımak ve ihanet içinde olanlarla hesaplaşma sınavı duruyor.

2. MYK ayrıca 41. yıldönümünde 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni selamlamaktadır. Geleceğimiz ve haklarımız için yeni 15-16 Haziranlar yaratmaktan başka yolumuz yoktur. Bu büyük direnişi yaratan sınıf kardeşlerimiz gibi, sermayeye ve uşaklarına karşı gözüpek bir kararlılıkla mücadele etmeliyiz.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

16 Haziran 2011

Legrand işçileri ihaneti ve direnişi anlatıyor...

“Uzlaşmacı düzeni bozduğumuz için işten atıldık”

Sendikalarını gerçek bir mücadele örgütü haline getirmek için mücadele yürüten iki kadın işçi Legrand patronu tarafından işten atıldı. Gebze’de kurulu fabrikada işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi Selcan Binnetoğlu ve Aysel Oral, sendikaları tarafından ortada bırakıldılar. Tüm zorluklara rağmen direnişlerini sürdüren işçilerle işten atılma süreçleri ve sendikanın tutumu üzerine konuştuk...

- Öncelikle çalıştığınız fabrikanın yapısını ve sizi tanıyalım....



Aysel Oral: Bufer Legrand uluslararası alanda dev bir tek el konumunda olan, 100’ü aşkın ülkede faaliyet gösteren bir kuruluştur. Legrand’ın Gebze’deki fabrikası 15 yıldır faaliyet gösteriyor. Elektrik malzemeleri, sigortalar, prizler, anahtarlar üretilen Fransız sermayeli Legrand’ın dünyanın farklı ülkelerindeki fabrikalarında toplam 35 bin işçinin çalıştığı söyleniyor. Bu fabrikada üretilen ve çok pahalı olan ürünler iç ve dış pazarda satılıyor. Gebze’deki fabrika kuruluşundan itibaren DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü. Bu fabrika daha önce Maslak’ta faaliyet gösteriyormuş ve 1993 yılında buraya taşınmış. Ancak bunca yıldır sendikalı bir yer olmasına rağmen hiçbir zaman doğru düzgün bir örgütlülüğü olmamış. Ben 4 yıldır bu fabrikada çalışıyordum. İşveren ve sendika tarafından yapılan anlaşmalı sözleşmeler nedeniyle son dönemde insanlar artık yeter dediler. Söz hakkımız olsun, bir şeyler değişsin diye hepimiz çalışma yürüttük. Bu süreçte Selcan arkadaşım ile ben öne çıkan işçilerdik. 400 işçinin çalıştığı bu fabrikada şimdiye kadar sendikaya üye olan işçi sayısı 60’tı. Biz bu 60 kişiyi arttırmak için çalışma yaptık. Bu sayıyı 220’ye çıkarttık. Sözleşme imzalandı ve iki ay sonra işten atıldık.

“Sendika etliye sütlüye karışmıyor”

- İşten atılma süreciniz nasıl gelişti?

Selcan Binnetoğlu: 6 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. Daha önceden de arkadaşlarımızla bu konu üzerine konuşuyorduk. Önceki dönemlerde sendikaya olan güvensizlikten dolayı kimse çok fazla yaklaşmak istemiyordu. İşveren, sendikacıların gözü

önünde işçileri istifa ettirirken yöneticilerin kılı kırpırdamadı. Aysel bu durumla ilgili sıkıntı yaşadı ve toplanıp şubeye gittik. Bu durumu Şube Başkanımız Erdoğan Özer ve diğer yetkililere anlattık. Yapılması gerekenler yapılmadı. Bu olaylardan dolayı arkadaşlarımızın hepsi güvensizlik içerisindeydi ve üye olmayı çok fazla düşünmüyorlardı. Sözleşme dönemi yaklaşınca patron saldırılarını açıktan yürütmeye başladı. Baştemsilciyle işverenin kendi aralarında yaptıkları görüşmede, işverenin hazırladığı taslakta bize üç yıllık bir zam yapılacağı konuşulmuş. Sözleşme döneminde, 1999 öncesinde işbaşı yapanlar için 0,5 zam, 1999 sonrasında işe girenler için yüzde 1’lik bir zam verilmesi, diğer yandan da fazla mesailerin yüzde 50’ye düşürülmesi gibi tekliflerde bulunulmuştu.

İşveren ve baştemsilci aralarında yaptıkları görüşmelerde bunun üzerine kapatma niyetindeydiler. Biz de 1.5 sene önceden hazırlıklara başlayalım, komiteyi oluşturalım, çalışmalara başlayalım, arkadaşları sendikaya üye yapalım dedik. Sözleşmeyle ilgili bir şeyler yapmak istediğimizde yetkimiz yok deyip işin içinden çıkıyorlardı. Bu taleplerimiz sürekli ötelendi. Birkaç ay kala arkadaşlarımızı ikna etmeye başladık. Sendikaya üye olmadığımız için bu tarz sorunları yaşıyoruz. Daha büyükleriyle karşılaşabiliriz dedik. Birçok arkadaşımızı sendikaya üye yaptık. O hafta, iş çıkışında eve gittiğimi hatırlamıyorum. Her gün şubedeydim ve arkadaşlarımızı üye yapmaya çalışıyorduk. Süreç sözleşme sürecine yakın bir dönemde böyle başladı.

Bu fabrikada yıllardır kurul, komisyon vs. seçimi de yapılmamış. Bugüne kadar fabrikada eğitime gönderilen işçi de yok. Bunları da biz dile getirdik. Sözleşmeden 3-4 ay önce, temsilcinin belirlediği kişiler komisyona seçildi. Bu komisyonun içerisinde yer almak istediğimizi söyleyince dışarıda bırakıldık. Önlerine engel çıkartacak kişileri istemiyorlardı ve biz arkadaşlarımızı üye yaptık. Üye sayısı da bir hayli yükseldi. Son ana kadar biz hep yetkiyi aldığımızı düşünüyorduk. 15 yıldır işveren toplu sözleşme öncesinde noteri fabrikaya getirip üye çoğunluğu için kaç kişi gerekiyorsa o kadar kişiyi üye yaptırıp sözleşme imzalıyor. Aradan birkaç ay geçtikten sonra noteri tekrar fabrikaya getirip işçileri istifa ettiriyor. Bu durumdan işveren de sendika da memnun. Çünkü işveren uluslararası anlaşmalarla kendini pazarlıyor. İşyerinin sendikalı bir işyeri olduğunu propaganda ediyor. Sendika da etliye sütlüye dokunmayarak bu durumu idare ediyor. Üye olmayanlardan da sosyal haklardan yararlandıkları için dayanışma aidatı kesiliyor. Bu durum iki tarafın da işine geliyor ve olan bize oluyor. Biz de fabrikada yıllardır hüküm süren bu düzeni bozduğumuz için bunları yaşıyoruz. Uzlaşmacı anlayışa dokunduğumuz için işten atıldık.

“Onların yapmadığını yaptık”

- İşten atıldıktan sonraki süreçte neler yaşandı?

Selcan: İşten atılma sürecim çok olaylı oldu. 6 Mayıs’ta beni işten atmak istediler. O zaman yine baştemsilci Ücretler Politikası Arşivi - www.kizilbayrak.org

kaynaklarından çağırdıklarında durumu anlamıştım. Daha önceden, “Çok öne çıktılar. İşten atılacaklar” gibi laflar kulağıma geliyordu. Bir gün öncesinde de baştemsilci bölümlerde gezmiş ve 14 işçinin işten atılacağı söylentisi dolaşmıştı. Beni içeriden çağırdıklarında arkadaşlarıma da haber verdim. Gittiğimde her şey hazırlanmıştı. Dosyam çıkarılmış çekim hazırlanmıştı. Eleman fazlalığı gerekçesiyle işten çıkarmak istediklerini söylediler. Bütün bölümlerde mesailerin devam ettiğini, sözleşmeli bir sürü işçi olduğunu söyledim. “Sen beni işten çıkaramazsın” dedim. Hiçbir belgeyi imzalamadım. Sonrasında ise çalıştığım bölüme gitmek istediğimde engel olmaya çalıştılar. Arkadaşlarıma bu haksızlığı anlatacağımızı söylediğim için bana engel olmak istediler. Orada yaşanan arbede sırasında saçım çekildi ve sürüklenerek revire kapatıldım. O gün direnmem nedeniyle çıkışım durduruldu. Sendikanın da araya girmesiyle 4-5 günlük bir izin süreci yaşandı. Bu sürenin fazla olduğunu söyleyerek 2 gün izin yapacağımı söyledim. Sendika biz bu işi çözeceğiz dedi. Çıkışın durdurulmasıyla birlikte şubeye giderek bu durumu konuştuk. “Sen bu izni kullan biz bu işi halledeceğiz” dediler. 2 günlük iznin ardından şube başkanı fabrikaya geldi. Güya bu sorunu çözecek ve konuşacaktı. Adam eline 6 günlük izin kağıdını alıp geri geldi. İzin süresinin uzamasıyla başımıza neler geleceğini tahmin ediyorduk. İzin sürecinde buna rağmen hiçbir şey yapmadılar. Benim çıkarıldığım gün 4 kişiye ikişer günlük izinler vermişler. Sırf iş yok gibi gözüksün diye. Daha sonra güvenliğe “içeriye almayın” talimatı verdiler. Tebligatların gönderildiğini söylediler. O gün şubeye gittiğimizde, işten atmayı kabul etmeyeceğimizi ve içeri almazlarsa beklemeye başlayacağımızı söyledik. Şube Başkanı Erdoğan Özer, “sizi almazlarsa beklemeye başlayın sonrasını da konuşuruz” dedi. Biz de o günü fabrika önünde geçirdik. Şubeye gittiğimizde büyük tartışmalardan sonra direniş kararını onaylamak zorunda kaldılar. Bizi engellemeye çalıştılar.

Yıllardır onların yapmadığı bir şeyi yaptığımız için bugün bu durumdayız. O kadar koşturduk ettik, bu sonuç diğer işçilerin gözünde olumsuz bir örnek olacak. Sendika için uğraşan insanlara sendika sahip çıkmıyorsa biz de uğraşmayalım diyecekler. O günkü tartışmaların sonucunda direnişi sahiplenmek zorunda kaldılar. İlk güç gün direnişi birlikte yürüttük. Direnişin başında bize ne önlük ne de şapka ne de pankart verdiler. Direniş, bizim kararlı tutumumuz nedeniyle başlamak zorunda kaldı.

Aysel: Şube başkanının söylediği bir şey vardı. Arkadaşlar madem ki çok isteklisiniz biz bu direniş kararını alıyoruz. Erdoğan Özer, “Legrand’ı ya kazanacağız ya da kaybedeceğiz” gibi büyük bir laf etti. Legrand’ı kazanmak için hiçbir şey yapmadılar. Bizi Legrand’taki öncü işçiler olarak kaybetmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

“Öncü işçileri harcıyorlar”

- Aslında son süreçte ÇEL-MER, Akkardan, Mutaş gibi örnekler üzerinden bu duruma çok



yabancı değiliz. Bu süreçleri de hesaba katarak Birleşik Metal'in tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Selcan: Belki Mutaş, Samka, Procast, ÇEL-MER gibi işyerleri yeni sendikalaşan yerlerdi ama Akkardan veya Isuzu gibi yerlerde kriz döneminde çok sayıda işçi atıldı. Akkardan'da 100'ün üzerinde, Isuzu'da 200 işçi çıkarıldı. Yıllardır kendilerini mücadeleci sendikacı olarak nitelendiren, DİSK-Maden-İş geleneğinden geldiklerini söyleyen yöneticiler arkalarına bakmadan bu olanlara sessiz kalıyorlar. Bu tutumlar DİSK'in ve Maden-İş'in adını kirletmekten öteye gitmiyor. Böyle bir tablo da insanlarda sendikaya karşı olumsuz bir düşünce yaratıyor. Kendi ince hesapları için en başta da öncü işçileri harcıyorlar. Örneğin ÇEL-MER direnişi... Yıllar sonra Türkiye'de işçi sınıfı böyle bir direniş, işgal eylemi gördü. İşçiler günlerce tüm baskıya, engellemelere rağmen vincin üzerinde yattılar. 11 kişi böyle bir direnişin sonucunda kapıda bırakıldı. Bu bile işçilerden yana ne kadar tutum alıp almadıklarını gösteriyor. Bizler sendikalarımıza sahip çıkmadığımız sürece bu adamlar işçileri daha çok satmaya devam edecekler. Onların yaptıkları şeyler belki bilinçli işçileri sendikalara küstürmeyecek ama geriye kalan kısım tamamen küskün bir duruma düşüyor.

“Türk Metal’den farkı yok”

Aysel: Birleşik Metal denince 1980 öncesinde, Maden-İş geleneğinden gelen bir sendika olarak bir yaptırım gücü vardı. Çünkü gücünü sınıftan alıyordu. Bu gücü azaltmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bizim yaşadığımız süreç ve diğer örneklerde olduğu gibi birçok mücadele sönmüldürildi. DİSK'e bağlı bir sendika öncü işçilere sahip çıkması gerekirken bizleri harcadı. MESS'le sözleşme döneminde “bizim Türk Metal’den farkımız var” denilmekteydi. Bu tutumlarıyla Türk Metal'in yaptıkları arasında bir fark görmüyorum. Temsilcilik seçimlerinin yapıldığı bir süreçten geçiyoruz. İçeride halen görevde olan temsilcilerin yerine şefler çalışma yapıyorlar. Bu bölümlerden herkes eski kadroya oy verecek. Bir kişinin bile yeni adaylara oy verdiğini göremeyeceğiz.

Bizlere mücadele ettiğimiz için terörist diyorlar. Bizleri tecrit etmek için araçlar geliştiriyorlar. Tüm bunları, baştemsilcinin bizim hakkımızda verdiği bilgiler doğrultusunda yapıyorlar. Baştemsilci, arkadaşlarımızı içeriye tek tek çekip tehdit ediyor. İşverenin fabrikaya noter çağırıp üye yaptırıp tekrar istifa ettirdiği dönemde ben de yoğun baskı gördüm.

O anda yanımda temsilciyi göremedim. Benim yanımda işveren vekilleri vardı. Benim direndiğimi gördüklerinde temsilciyi araya soktular. Temsilci bana yalvardı, “İstifa et ben seni dışarıdan üye yapacağım” dedi. İstifa etmeyeceğimi anlayınca da “ben senin direncini ölçtüm” dedi. Sonrasında şubeye gittiğimizde Erdoğan Özer, “Yalnız kalabilirsin. Sendikadan istifa etmiyorsun doğru bir şey yapıyorsun ama sesini çok fazla çıkarma. Bizim Legrand’la çok özel anlaşmalarımız var” dedi. Burada ne demek istediği büyük bir soru işaretidir.

“Topu şubeye attılar”



- Bu süreçte genel merkezle görüştünüz mü?

Selcan: Genel merkeze üç defa gittik. Üçünde de genel başkanla görüşemedik. İlk iki gidişimizde sendikada yoktu. Diğer yöneticilerle konuşup durumu anlattık. Her defasında topu şubeye attılar. “Tabiki haklısınız. Biz atılan her işçinin yanındayız” dediler ve kendilerini övdüler. O dönemde de Bekaert süreci vardı. “Bakın burada da bunları yapıyoruz. Birleşik Metal olarak sonuna kadar işçilerin yanındayız. Mücadele etmekten kaçmayız” dediler. Biz de madem öyle, burada sendika için çalıştık. Atılma sebebimiz budur dedik. O zaman siz de bize sahip çıkacaksınız dedik. “Tamam arkadaşlar biz bu konuyu şubede de görüşeceğiz” dediler. Oraya gitmemizden bile rahatsızlık duydular. Sonuçta orası bizim sendikamızdı ve biz de kendilerine buraya gelmemizden neden bu kadar rahatsız olduklarını sorduk. Şubenin tavrının bizi tatmin etmediğini ve herhangi bir adım atılmadığını söyledik. En son gidişimizde Genel Başkan Adnan Serdaroğlu orada olmasına rağmen bizimle görüşmedi. Orada da bir

sürü tartışma yaşandı. Hiçbiri kılını kıpırdatmadı. Çevreden Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda çalışan işçiler bize desteğe geldiklerinde engellendiler. En son G.E.A işçileri servislerle fabrika önüne gelmişlerdi ve o zaman işten çıkarmalar yaşanmamıştı ama çıkışlar bekleniyordu. Bizim fabrikamızın baştemsilcisi, Arfesan fabrikasının temsilcisini arayıp sormuş. İşçileri temsilcinin toplayıp getirdiğini düşünerek şubeyi aramış. Yani bu olay duyulmasın diye ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Son olarak, fabrikada işveren vekillerinin gözü önünde işçilerle bir toplantı yaptılar. “Bugün bir eylem yapmamız lazım ama bunu yaparsak hepiniz tazminatsız işten atılırsınız” deyip bunu bahane olarak kullandılar.

Zaten, “bir daha fabrikanın önüne gitmeyin, sizi desteklemeyeceğiz. İçeriden destek yok” diyerek kendilerince bitirmiş oldular.

“Görev öncü işçilerde, devrimcilerde”

- Ontex örneğinde de tanık olduğumuz üzere sendikanın talimatıyla işçiler atılıyor. Bu tarz örnekleri de gözönünde bulundurursak işçiler ne yapmalı?

Selcan: Sürekli, sendikalar bizimdir. İşçilerindir diyoruz ama bu lafta kalıyor. Gerçekten sahip çıkmadığımız için bu adamlar buraya yerleşmiş ve istediklerini yapıyorlar. Temsilcilik, delege ve merkez seçimlerinde hep onların borusu ötüyor. Bir direnişin desteklenip desteklenmeyeceği onların isteği dahilinde oluyor. İşçilerin bilinçsiz, örgütsüz oluşları temel sorun. İşçiler bunları sendikalardan bekliyor ama sendikacıların sınıfı örgütlemek gibi bir derterleri yok. Öncü bilinçli işçileri sendikalarda istemiyorlar. Bu noktada temel görev bizlere, öncü işçilere düşüyor. Eğer sendikacılardan bir şey beklersek daha çok bekleyeceğiz. Görev bizlere, sınıf içerisinde çalışma yürüten devrimcilere düşüyor.

Aysel: İşçiler çok şey yapmalı. Çünkü patronlar bizi yıldırma için çok şey yapıyorlar. Gerekirse bunun için uyumuyorlar. Gecelerce plan ve program yapıyorlar. Aynı şekilde bizim de çalışmamız gerekiyor. Patronlar için harcadığımız mesai kadar kendi örgütlülüğümüz için de zaman harcamamız gerekiyor. Ayrıca işyerine sendikayı getirmek yeterli olmuyor. Özellikle sendikalaşma süreci yaşayan arkadaşlarıma söylüyorum. Bir işyerine sendikayı getirmek yeterli değil. Sendikayı getirdikten sonra temsilcileri, şubeyi, merkezi denetlemek gerekiyor. Onlar, bizlerin yani sınıfın çıkarlarını korumak için oradalar. Onları bunun için seçiyoruz ama onlar sınıflarına ihanet ediyorlar. Biz işyerinde herhangi bir sorun yaşadığımızda genel olarak şefleri, müdürleri gördük. Arkadaşlara tavsiyem, şefleri ve müdürleri temsilcilik odalarına sokmamalarıdır.

“Sonuna kadar dimdik direneceğiz”

- Önümüzdeki sürece ilişkin düşünceleriniz nedir?

Selcan: İki kadın işçi olarak direnmeye devam edeceğiz. Elimizden geldiği kadar sesimizi duyuracağız. Sendika bizi yalnız bırakmış olabilir ama biz yalnız olmadığımızı biliyoruz. Çünkü sınıfımızdan aldığımız güçle bu direnişi sürdürüyoruz. Bu anlamda da farklı fabrikalarda direnişte olan arkadaşlarımızla beraber hareket edebiliriz. Sendikalı olsun ya da olmasın her türlü direnişin, mücadelenin yanında olacağız. Bundan sonra atacağımız adımların neler olacağını, önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmeler şekillendirecek. Rüzgar nereye eserse oraya tarzında değil, sonuna kadar dimdik bir şekilde direneceğiz.

Kızıl Bayrak / Gebze

Suriye’de kitle hareketi gerici güçlerin kiskacında

Suriye’de üç ay önce başlayan rejim karşıtı kitle hareketi, bazı kentlerle sınırlı kalsa da sürüyor. Arap dünyasındaki halk isyanlarının da etkisiyle işsizlik, yoksulluk, yolsuzluk, rüşvet ve Baas rejiminin zorbalığına tepki olarak başlayan hareket, sosyal adalet ile demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesini talep ediyordu. Ancak bu eylemlere yönelik kolluk kuvvetlerinin estirdiği devlet terörü ve işlediği cinayetler, rejimin yıkılması talebinin öne çıkmasını sağladı.

Devlet terörü devam ederken kökten dinci güçlerin sürece katılması olayları farklı bir boyuta taşıdı. Kökten dincilerin silahlı eylemlerini bahane eden Baas yönetimi, eylem yapan herkese “terörist” muamelesi yapmaya başladı. Rejime göre kitle eylemleri, silahlı selefî güçlerin saldırılarına zemin hazırlıyor, bundan dolayı şiddetle ezilmelidir...

Rejim bu çarpıtmayla, eylemlere katılanları, kökten dincilerin suç ortağı sayıyor. Küçük gruplardan ibaret olduğu belirtilen kökten dincileri bahane eden Baas yönetimi, gençlikle emekçilerin rejim karşıtı tepkisini devlet terörüyle ezme politikasını meşrulaştırmaya çalışıyor.

Emperyalist/siyonist güçlerle Suudi Arabistan gibi aktif suç ortaklarının sürece müdahale etme girişimlerini gerekçe gösteren Baas yönetimi, gelinen yerde her eylemin dış güçler tarafından organize edildiğini öne sürerek, kitle hareketini gayr-ı meşru ilan etmeye çalışıyor. Ankara’daki Amerikancılarla da arası bozulan Baas yönetimi, sınıra yakın Jisr el Şuur bölgesinde meydana gelen çatışmalara katılan silahlı güçlerin Türkiye’den sızdığını öne sürüyor.

Bu iddia, Türk devletinin çatışmalara fiilen karışmaya başladığı şüphesini güçlendiriyor. Suriyeli yetkililerin açıklamaları “resmi” sıfat taşıyor ama ciddi iddialar içeriyor. Seçim vesilesiyle Tayyip Erdoğan’la görüşen Beşar Esad’a, bu iddiaların doğru olmadığının ifade edildiği bildirildi. Suriyeli “muhalif” güçlerin geçen hafta Antalya’da toplanmaları Suriye’de tepkilere neden olmuş, Şam ve Halep’te Türkiye’yi protesto eylemleri gerçekleştirilmişti.

Dera, Benyas ve son günlerde Jisr el Şuur’da yaşananlar, silahlı grupları gerekçe gösteren Baas rejiminin sistemli bir ezme taktiği izlediğine işaret ediyor. Buna karşın Jisr el Şuur’da polis ve askerlerden oluşan 120 kişinin öldürülmesi, olayların farklı bir boyuta ulaştığını gösteriyor. Resmi açıklama katliamdan “silahlı grupları” sorumlu tutarken, rejim karşıtları ise, ordu içinde parçalanma olduğunu ve 120 kişinin kolluk kuvvetleri arasında cereyan eden çatışmalarda öldüğünü iddia ediyorlar.

Yansıyan bilgilerden hangi iddianın gerçek olduğunu anlamak kolay değil. Gerçek olan bir şey varsa, insanların her gün katledildiği, Baas rejiminin de, kökten dincilerin de bu konuda sicillerinin temiz olmadığıdır. Sonuç ise, binlerce insanın yerinden yurdundan edilmesi, rejim karşıtlarını hedef alan süreklilikli saldırılar, ekinlerin tahrip edilmesi vb. olayların gerçekleşmesidir. Elbette bedeli, çatışmaların meydana geldiği bölgelerde yaşayan emekçiler ödemektedir; esas sorumlu ise her halükarda Baas rejimidir.

ABD-AB emperyalistlerinin Suriye’deki olaylarla ilgili ikiyüzlü vaazları, Baas yönetiminin “anti-



emperyalist” söyleme ağırlık vermesine neden oldu. Kitle hareketine karşı terör estirerek emperyalistlerin olayları istismar etmelerine zemin hazırlayan Esad yönetimi, Washington-Brüksel kaynaklı ikiyüzlü vaazlara dayanarak, Suriye’yi parçalama planının devrede olduğunu gerekçe göstererek saldırılarını sürdürüyor. Zora dayalı bu politika, emperyalistlerin daha da arsızlaşmalarından başka bir sonuç yaratmadığı halde, Baas yönetimi bunda ısrarını sürdürüyor.

Halkların katili emperyalist güçlerle suç ortakları, gelinen yerde Suriye’ye odaklanmış bulunuyorlar. Türkiye ve Suudi Arabistan gibi bölgesel gericiliğin kaleleri olan işbirlikçi rejimler de emperyalist efendilerinin kuyruğuna takılmış görünüyorlar. ABD-AB emperyalistlerinin Suriye’ye saldırı için Birleşmiş Milletler’i paravan olarak kullanma girişimi, şimdilik Rusya ve Çin’in karşı duruşu sayesinde önlenmiş bulunuyor. Zira her iki güç odağının da Suriye ile ilişkileri var ve olası bir ABD veya NATO saldırısının kendilerini saf dışı bırakma sonucunu yaratacağının farkındalar. Rusya-Çin ikilisinin itirazına rağmen Suriye’yi hedef alan açıklamalarına devam eden Washington’daki haydut takımı, Baas rejimine destek verdiği gerekçesiyle İran’ı da hedef almaya başladı.

Rusya-Çin ikilisinin bölgesel çıkarları ABD emperyalizminin planına engel olsa da, NATO üyesi Türkiye üzerinden bir müdahalenin gündeme gelmesi için uğraşanların uğursuz sesi şimdiden duyulmaya başladı. Yayılmacı emelleri depreşen bazı gerici çevreler, Türk ordusunun, sivil halkın katledildiği gerekçesiyle Suriye’ye müdahale etmesi gerektiğini savunabilecek derecede arsızlaşmış bulunuyorlar.

Türk devletinin Kürt halkını katletmesine destek veren bu gerici odakların, Suriyeli sivilleri savunur görünmeleri iğrenç bir ikiyüzlülüktür. Suriye’de bazı güçlerin, AKP hükümeti ve Tayyip Erdoğan’ı “yeni Osmanlı” diye tanımlamaları, Türk ordusu aracılığıyla emperyalist müdahaleye alan açma girişimlerinin Şam’dan da izlendiğine işaret ediyor.

Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerinin, Kürt halkının talepleriyle ilgili olmayanların, dahası bu talepleri devlet terörüyle bastıranların, somutta AKP hükümetinin Suriye halkının talepleriyle ilgili olması söz konusu bile olamaz. Ancak emperyalist güçler adına etkin taşeronluk hevesleri bilinen Ankara’daki Amerikancıların, yaşanan olayları bahane ederek Suriye’ye müdahale girişimlerini, işbirlikçi

olarak kullanılmaları da ihtimal dışı değildir.

Emperyalist güçlerin Suriye’ye doğrudan müdahaleyi gündeme getirmeleri kolay değil. Zira böylesi bir müdahale, Libya’dan farklı olarak Ortadoğu’nun merkezinde yeni bir çatışmanın başlaması anlamına gelecektir. Bundan dolayı doğrudan müdahale yerine dolaylı müdahale veya Türkiye gibi taşeronlar eliyle Şam’da İran, Lübnan Hizbullah ve Filistin direnişiyle ilişkileri kesen bir yönetimin işbaşına gelmesi veya Baas yönetiminin bu noktaya geriletilmesi için girişimlerde bulunmaya da devam edeceklerdir.

Olayların şimdiki seyrinde devam etmesi, etnik/mezhepsel çatışma riskini de artırıyor. Sürecin böylesi vahim bir boyuta ulaşması, emperyalistlerle bölgesel gerici güçlerin sürece doğrudan müdahil olmalarının önünü açar ki, böylesi bir sonucu “felaket senaryosu” olarak nitelendirmek abartı olmayacaktır.

Kitle eylemlerinin başladığı ilk dönemde, Suriye’deki sol/sosyalist güçler de hareketin içinde yer alıyordu. İlk günlerde rejimin sürekliliğine maruz kalan bu güçler, kökten dincilerin de sürece katılmasıyla geri plana düşmüş görünüyorlar. Yansıyan sınırlı bilgiler, sol/sosyalist güçlerin rejimin yıkılması talebini desteklemediklerini, ancak ekonomik, siyasal ve sosyal alanda köklü reformlar yapılmasını savunduklarını gösteriyor. Kökten dincilerin silahlı eylemleri ve emperyalist/siyonist güçlerle Suudi Arabistan ve Türkiye’nin olaylara müdahale etmesinden rahatsız olan sol/sosyalist güçler, rejimin yıkılmasına karşı olduklarını ilan ederken, Baas yönetiminin olayları veya dış güçlerin planlarını bahane ederek reformlardan yan çizmesine karşı olduklarını da vurguluyorlar.

Görünen o ki, sol/sosyalist güçlerin zaafıları, kökten dincilerin hareketi istismar etmeleri, sürece emperyalist/siyonist güçlerin müdahil olmaları vb. etkenler, Baas rejimine karşı eyleme geçen genç kuşaklarla emekçilerin tam bir açmaz içinde olduklarına, başka bir ifadeyle üç gerici güç -Baas/kökten dinciler/emperyalistler- arasında sıkıştıklarına işaret ediyor.

Verili koşullarda kitle eylemlerinin meşruluğunu savunmak, Baas rejiminin baskı ve zorbalığına karşı çıkmak, hareketi hedefinden saptırmaya çalışan kökten dincileri mahkûm etmek ve olası bir emperyalist saldırıya karşı mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

NATO Savunma Bakanları Zirvesi toplandı

NATO Savunma Bakanları Zirvesi 8-10 Haziran tarihlerinde Brüksel’de toplandı. Zirvenin gündeminde bir süredir tartışılan “Füze savunma kalkanı” ile Libya ve Afganistan operasyonları yer aldı.

Rusya’dan savunma kalkanı resti

Toplantının gündemlerinden biri olan “Füze savunma kalkanı” projesi ABD ve AB emperyalist güçleri ile Rusya arasında restleşmeye neden oldu. Projenin ABD ve AB emperyalistleri için büyük bir güç üstünlüğü yaratacak olmasından dolayı Rusya, plana ortak olarak projeyi içerden çökertmek politikasına başvurdu. Ancak Rusya’nın plana ortak olma talebi NATO şefleri tarafından olumsuz karşılandı. NATO Genel Sekreteri Fogh Rasmussen Rusya ile ortak bir savunma kalkanı projesi yapılmayacağını belirtti.

Bunun üzerine Rusya Savunma Bakanı Anatoli Serdyukov da rest çekti. Serdyukov, NATO ile Avrupa füze savunma sistemi konusunda anlaşma sağlayamamaları durumunda, kendi nükleer saldırı gücünü geliştireceklerini söyledi. Açık bir ifade ile “Silahlanma yarışını başlatmanın dışında alternatif kalmıyor” dedi.

ABD ve AB emperyalistleri ile Rusya arasındaki bu gerilim, başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın pek çok yerini savaş alanına çevirerek talan eden emperyalist güçler arasında rekabetin artacağı ve silahlanma yarışının hızlanacağı anlamına gelmektedir. Bu rekabetin kendisini hangi biçimler altında göstereceğini ise emperyalist güç dengeleri ile emekçi halkların direnme kapasitesi belirleyecektir. Ancak şimdiden söylenebilir ki, emperyalist güçler arası bu gerilim ve rekabetin faturası her yönüyle dünya emekçi halklarına ödetilmeye çalışılacaktır.

ABD Libya’da suç ortaklığını geliştirmek istiyor

Toplantının bir diğer gündemi ise emperyalizmin Libya üzerinden yaptığı hesaplar oldu. Hatırlanacağı gibi, Libya halkının Kaddafi diktatörlüğüne karşı ayaklanmaları, emperyalist güçler için bahane olmuş, ülkeyi diktatörden kurtarma bahanesi ile ilk olarak Fransa ve bazı destekçi ülkeler Libya’ya saldırmaya başlamıştı. Bu saldırı kısa bir süre sonra NATO’ya devredilmiş ve NATO üyesi 28 ülkeden yalnızca 17’si Libya’daki bu operasyonda yer alacağını belirtmişti. Bugün ABD, İngiltere, Fransa, İtalya, Kanada, Belçika, Danimarka, Norveç ve Birleşik Arap Emirlikleri olmak üzere sadece 9 devlet hava saldırısına aktif biçimde katılıyor.

Bu durum emperyalist haydutların şefliğini yapan ABD’yi ciddi biçimde rahatsız etmiş görünüyor. Öyle ki ABD Savunma Bakanı Robert Gates, Almanya, Polonya, İspanya, Hollanda ve Türkiye olmak üzere beş ülkeyi diplomatik teamüllerin dışına da çıkarak ağır biçimde eleştirdi. Gates Almanya ve Polonya’yı gerekli yeteneklere ve tekniğe sahip olmalarına rağmen hava operasyonuna hiçbir katkıda bulunmamakla suçladı. İspanya, Hollanda ve Türkiye’den ise, halen uçuş yasağını uygulatan, ancak katkılarını saldırı sortileri yaparak ya da keşif uçuşları veya havada yakıt ikmali gibi başka yüksek yoğunluklu misyonlara yardım ederek arttırmaları gereken ülkeler olarak bahsetti. ABD’nin baş müttefikleri de aynı konudan duyduğu rahatsızlığı ifade etti.

Anlaşıldığı üzere, başını ABD’nin çektiği



emperyalist haydutlar Libya operasyonunun kapsamını arttırmaya, emperyalist savaş ve saldırganlığı daha yoğun bir biçime büründürmeye çalışıyorlar. Libya’yi ikinci bir Irak yapma yolundalar. Bunun için de şimdilik geri planda duran müttefikleri ve uşakları üzerinde baskı oluşturmaya çalışıyorlar.

Bunun yanında “Kaddafi sonrası dönem”de tartışılmaya açılmış durumda. Kaddafi’nin muhtemel devrilmesinin ardından bu pazarın emperyalist güçler arasında nasıl paylaşılacağı şimdiden gündem haline getirilmiş bulunuyor.

NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen, zirveden önce düzenlediği basın toplantısında, savunma bakanlarından, Kaddafi’nin gidişi sonrasına nasıl hazırlanılacağını tartışmaya başlamalarını da istemişti “Kaddafi rejiminin zayıfladığını görebiliyoruz. Savaş makinesi zayıfladı” diyen Rasmussen, Kaddafi rejiminin yıkılmasının ardından Libya’da yaşanacak geçiş sürecinde BM, Avrupa Birliği, Afrika Birliği ve Arap Birliği’nin öncü rol oynaması gerektiğini belirtmişti. NATO’nun Libya ordusunun yeniden yapılandırılmasında rol oynamaya hazır olduğunu da bildirerek istedikleri tabloyu bir bakıma daha net çizmişti. Buna göre saldırılara destek arttırılacak, Irak’ta olduğu gibi, Kaddafi devrildikten sonra emperyalizme bağlı, onun bölgedeki kuklalığını yapacak bir yönetim başa getirilecek.

Türk sermaye devleti kırıntı peşinde

Emperyalizmin bölgedeki tüm ihtiyaçlarını karşılayabilmek için seferber olan sermaye devleti artık somut olarak da daha ileri misyonlar yüklenmeye başladı. Kendisine Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin ileri karakolu misyonu biçilen Türk devleti, İzmir’in NATO kara hareketinin merkez üssü haline getirilmesi ile emperyalist savaşta daha ileriden bir rol oynamaya başladı. Libya saldırısı başladığı anda kendi iç hukuksal sürecinin tamamlanmasını bile beklemeden filoları gönderirken ABD’nin isteklerini karşılama konusundaki “hassasiyetini” de göstermişti.

Türkiye, emperyalizmin vurucu gücü olmanın yanında, bölgenin yeniden inşa sürecinde de aktif

olarak yer almanın ve emperyalist savaşın kaymağından faydalanabilmenin peşinde koşuyor. Abu Dabi’deki Libya Temas Grubu toplantısının ardından gazetecilere konuşan dışşleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Libya’da Muammer Kaddafi rejimine karşı savaşan Ulusal Geçiş Konseyi’ne destek için 100 milyon dolarlık fon oluşturacaklarını söyledi. Bu tercihin Libya halkına yardımdan öte bir anlam taşıdığı biliniyor. Zira yapılan para destekleri gerçekte bir yardım değil, savaş ve saldırganlık altında yıkılan ülkelerin yeniden inşa sürecinde önemli bir kozdur. Türk sermaye devleti de bu gerçeği çok iyi bildiğinden, yeniden inşa döneminde pastadan pay kapabilmek için böylesi bir tercihte bulunuyor.

Önümüzdeki dönem, artan emperyalist savaşlara ve yıkımlara, Türk devletinin de bu savaş ve yıkımlarda oynayacağı aktif role tanıklık edecektir. Bunun için mücadeleyi yükseltmek günün öncelikli görevlerinden bir tanesidir.

Rolünü beğenmedi!

Daha önce füze kalkanı projesinde ana rollerden biri verilen Çek Cumhuriyeti, 2009 yılında projede revizyona gidilerek kendilerine ikincil bir rol verilmesi nedeniyle, projeden çekildiğini açıkladı.

Çek Savunma Bakanı Alexander Vondra AP’ye yaptığı açıklamada, ABD’nin füze kalkanı projesindeki ikincil rolden hayal kırıklığına uğradıklarını belirterek, planda yer almayacaklarını söyledi. Plana katılmak istediklerini ifade etti, “Ancak bu şekilde değil” dedi.

Bush döneminde hazırlanan füze kalkanı projesinde, Polonya’ya 10 füze savar konuşlandırılmasını, Çek Cumhuriyeti’ne de gelişmiş radar sistemi konulmasını öngörüyordu. Ancak daha sonra Obama yönetimi döneminde plan revizyondan geçirilmiş ve füze kalkanının Türkiye merkezli kurulmasına karar verilmişti.

Gerci ve saldırgan bir emperyalist projede birinci derece rol kapmak için gösterilen bu tutum, emperyalist uşaklıkta soysuzlaşmanın en uç örneklerinden birisi oldu.

Yunanistan'da 15. genel grev!

Emekçiler meclisi kuşattı!



Yunanistan'da işçi ve emekçiler 15 Haziran günü 15. genel grevi gerçekleştirdi. Yaşamın durduğu ülkede emekçilerin öfkesi sokaklara taşdı. Eylemin merkezi durumundaki Atina Sytagma Meydanı'nda gerilim doruğa çıkarken, parlamentoya girmek isteyen emekçilerle polis arasında çatışmalar yaşandı.

“Kendinizi de borçlarınızı da alıp gidin” sloganının öne çıktığı alanda, emekçiler yıkım programını görecek olan parlamentoya milletvekillerinin giriş çıkışlarını durdurmaya çalıştılar. Öfkeli kitle polise ve kamu araçlarına taşlarla saldırdı. Polisin göz yaşartıcı gaz ve tazyikli

su ile dağıtmaya çalıştığı kitle kararlıca eylemini sürdürdü.

Meydanda toplananların sayısı 20 bini buldu. Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) ve Mücadeleci İşçi Kolları Birliği'nin (PAME) çağrısıyla yapılan grev ve protesto gösterilerine kamu ve özel sektör çalışanlarının yanı sıra, gazeteciler, liman, sağlık, banka, postane, elektrik dairesi çalışanları katılırken, toplu taşıma araçlarında görev yapanlar da iş durdurma eylemleri ile destek verdi.

Otobüs, tramvay, metro, trolleybüs ve banliyö

trenlerinin özellikle sabah seferlerini iptal etmeleriyle ulaşım zaman zaman durma noktasına geldi. Liman çalışanlarının grevde yer alması, gemilerin ayrılamamasına, dolayısıyla ana kara ile adalar arasında bağlantının kopmasına yol açtı. Sağlık çalışanlarının grevi nedeniyle hastanelerde yalnızca acil durum ve güvenlik ekipleri hazır bulundu.

Emekçilerin yoğunlaşan öfkesi karşısında büyük bir siyasal krizle yüzyüze olan hükümet ise, erken seçim gibi senaryolar üzerinde çalışıyor. Diğer taraftan ise fedakarlık masalları okuyor.

Hollanda'da grevler



Hollanda'da kemer sıkma politikalarını kararlılıkla uygulayan sermaye devletine karşı işçi ve emekçiler de mücadeleyi yükseltiyor.

Toplu taşımacılıkta yine grev!

Haziran'ın 7'sinde Amsterdam, 8'inde Den Haag, 9'unda ise Rotterdam'da toplu taşıma işçileri 24 saatliğine greve gitti. Ayrıca grev, Amsterdam ve Rotterdam'da mitinglerle desteklendi.

Uzun süredir çeşitli dönemlerde iş bırakarak taleplerini dile getiren taşıma işçileri, sendikadan daha uzun süreli bir grev talep ediyorlar. Yeni bir grevin en az 1 hafta sürmesini istiyorlar. Ancak Hollanda

kanunları grev hakkını çeşitli kanun maddeleriyle sınırladığından dolayı toplu taşımada uzun vadeli grevlere izin verilmiyor. Bir sonraki grev ise 29 Haziran'da gerçekleştirilecek. Bu üç şehirde eş zamanlı örgütlenecek olan grev günün yoğun saatleri dışında gerçekleştirilecek. Ayrıca sabah ve akşam yolcular bedava taşınacaklar.

Daha önce de bu şehirlerde toplu taşımanın en yoğun kullanıldığı sabah saatlerinde grevler olmuştu. İşçiler, toplu taşımada 120 milyon avro tasarruf edilmesine ve toplu taşımanın özelleştirilmesine karşı mücadele ediyorlar. Sermaye hükümeti Amsterdam'da 1500, Den Haag'ta 500 ve Rotterdam'da 1000 işçi ve emekçiye işten çıkarmayı hedefliyor. Kemer sıkma politikaları gereği tramvay ve otobüs seferleri % 40 azaltılacak, işçilerin iş yükü arttırılacak ve molalar kısaltılacak.

Her yerde grev ve her yerde mücadele!

Eski hükümetlerden kalan tasarruf politikalarını devralan ve bunların üstüne 18 milyar ek tasarruf yapmak isteyen hükümete karşı her yerde grev her yerde mücadele var! Belki de Hollanda tarihinin en kalles koalisonuyla karşı karşıyayız. Zira yeni yönetimin ilk icraatlarından biri sakat, malül ve hasta olanlara ödenen yardımı önemli ölçüde azaltmak olacak. Örneğin kronik hastalar bundan böyle % 90 daha az kişisel yardım alacaklardır.

Uzun mesafeli taşımacılıkta da toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Enflasyonu bile telafi etmeyen bir ücret artışı (düşüşü) teklif edilirken şimdiden eylem hazırlıkları başladı.

Hükümet FNV Sedikası'yla emeklilik yaşının 67 çıkartılmasında bir mutabakat sağlamıştı, Ancak

federasyona bağlı 2 sendika kolu bu anlaşmayı reddetti. Bu iki sendikanın anlaşmaya itirazı; emekli aylığının ödenen prime göre sabit olma koşulunun ortadan kalkması. Emeklilik primleriyle borsada kumar oynayan burjuva yöneticiler, bunu garanti etmeye yanaşmamaktadır.

Askeriyeden 6 bin kişinin işten çıkarılması gündemde. Öte yandan milyar dolarlık JSF uçaklarının alımı iptal edilmemiştir.

Devletin yardımıyla kurulan sosyal çalışma yerlerinin yarısından çoğunda 8 Haziran'da grev ve miting yapıldı. Hükümet, sosyal çalışma yerlerini belediyelere devretmek istiyor. Hükümet iş bulma şansı hemen hemen sıfır olan bu insanları belediyelerin sorumluluğu altına verip böylece sokağa atmak istemektedir. Zira belediyeler zaten diğer tasarruf politikalarından dolayı zor durumdadır. Yeni bir yükü kaldıracak mali yeterlilikleri yok. 8 Haziran'da belediyeler ile hükümet bu konuda anlaşamadı, ancak hükümet belediyelere sormadan isteklerini bir kanunla dayatacağını ilan etti.

Douwe Egberts'te 6 Haziran'da yapılan 4. tur görüşmelerinden de bir sonuç çıkmadı. İşçiler yeni görüşmelerle bir sonuca ulaşılacağını düşünmüyorlar. Sendikalar yeni eylem planlaması yapıyor.

Belediye çalışanlarının ve eğitim emekçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri tıkanı. Posta çalışanları hala toplu sözleşme imzalamadı.

Bu örnekler tıkanan toplu sözleşmelerin toplamı değildir. Hükümete karşı mücadele ve muhalefet yükselmekte, eylemler ve grevler düzenlenmektedir. Devrimci öncüsüyle birleşememiş bir sınıf bile kendiliğinden, kendi iç dinamiğiyle harekete geçmektedir.

Kızıl Bayrak / Hollanda

Honduras'ta öğretmenler açlık grevinde



5 öğretmen; Yanina Parada, Valentín Canales, Juan Carlos Cáliz, Luis Sosa ve Wilmer Moreno; 40 gündür Honduras Kongre Merkez Binası önünde açlık grevi yapıyor ve sağlık durumlarına rağmen sonuna kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

“40 gündür sadece sıvı alıyoruz, grup olarak aldığımız karar ile hükümetten istediğimiz cevabı alana kadar mücadelemize devam edeceğiz” diyor sağlık durumu en çok etkilenen Luis Sosa.

Açlık grevi yapan öğretmenler, Mart'taki eylemlere katıldıkları için işten çıkarılan ve tüm hakları gasbedilen 303 öğretmenin işlerinin iadesini ve eğitim sistemi ile ilgili temel sorunların acil çözümünü talep ediyor.

Her zamanki gibi mart ayındaki eylemlerde de protestoya katılanlar devletin baskıcı güçleri tarafından vahşice bastırıldı. Birçoğu isyana teşvik ve yasadışı gösteri yapmak ile suçlanarak tutuklandı. 18 Mart eylemlerinde baskı ve işkence ile birlikte Lisa Valesquez Rodriguez adlı öğretmen ve insan hakları savunucusu başına isabet eden gaz bombası sonrası yere düşmesiyle bir kamyonet tarafından ezilerek öldürüldü. Ailesi, Honduras Devleti'ne ve Lobo Hükümeti'ne cinayet, yetkiyi kötüye kullanma ve terör suçlamasıyla dava açmasına rağmen bir sonuç alamadı.

2009 yılında askeri darbe sonrasında ülkenin %65'inin boykot ettiği seçimlerle işbaşına gelen

Porfirio Lobo hükümeti ile Ulusal Öğretmen Sendikası arasındaki mücadele hükümetin öğretmenlerin haklarına göz dikmesiyle başladı.

2009 yılında kaynak eksikliği gerekçe gösterilerek öğretmenlerin emeklilik haklarından 100 milyon dolarlık kesinti yapıldı.

Ekim 2010'da IMF ile yapılan anlaşma sonrası eğitime ayrılan 200 milyon dolarlık bütçe kesildi. Çünkü hükümet, eğitimcilerin ücretlerini ödemek yerine bekalarının garantisini polis ve askerlerin ücretlerini arttırmayı daha uygun görmüştü.

3 Aralık 2010'da IMF Honduras Temsilcisi Henry Ma “Gelişmeler beklediğimiz yönde” açıklaması yapıyordu.

Aralık 2010'da öğretmenlerin grev hakkı kaldırıldı. Bu yasayla grev yapan öğretmenler bundan sonra işten çıkarılmaya varan yaptırımlarla karşılaşacaklardı.

Mart 2011'de yeni eğitim yasası çıkarıldı.

Tüm bu saldırı politikalarının yanında öğretmenler için hak aramak bazen hayatlarına ve özgürlüklerine mal oldu. 2009 yılından bu yana 10 sendika üyesi öğretmenin öldürülmesi korkutma politikalarına sadece bir örnek. Bunun yanında Honduras'ta hak aramanın gösteri yasasını ihlal ve isyana teşvik gibi suçlamalarla yargılanma veya hapse atılma gibi bedelleri olabiliyor. İşten çıkarmak, gösterileri şiddetle bastırmak da Honduras devletinin başvurduğu diğer yöntemler.

“Sağlığımız kötüleşiyor ve kilo kaybediyoruz. Böbrek ve akciğerlerimizde problemler başladı. Porfirio Lobo'dan problemlerin çözümü için cevap beklemekteyiz. Sanırım Lobo, bu eylemin birkaç günlük olacağını düşünüyordu. Bizim ise mücadeleyi bırakmaya hiç niyetimiz yok. Lobo hükümeti bizim başımıza gelecek herhangi birşeyden tümüyle sorumludur” diyor Sosa.

28 Mayıs'ta ülkeye dönüş yapan Zelaya ve eski başbakan Lanzas tarafından da ziyaret edilen öğretmenler, onlardan da destek ve dayanışma sözü aldılar.

Tüm saldırılara ve cinayetlere rağmen hayatları pahasına sınıf mücadelesinden vazgeçmeyen Honduras öğretmenleri örgütlülükleriyle önce Latin Amerika sonra tüm dünya için bir örnek niteliği taşıyor...

Cem Albay / Honduras



Bahreyn ve Yemen'de mücadele sürüyor

Yemen'de rejim karşıtı on binlerce muhalif 9 Haziran günü geçici hükümetin kurulması için “Baskı Cuması” sloganıyla gösteriler düzenledi.

Başkent Sana'daki 60'ıncı caddede toplanan muhalifler derhal geçici bir hükümet kurulması için çağrıda bulundu. Gösteride “Ölü ya da diri Salih'in ülkeye geri gelmesini istemiyoruz” denildi.

Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'in görevden çekilmesini talep eden yüzbinlerce kişinin eylemi 15 Haziran günü de devam etti. Büyük kentlerde düzenlenen protesto eylemlerinde mevcut hükümet üyelerinin yer almadığı bir geçici konsey kurulması talep edildi.

Başkent Sana'da büyük bir kitle devlet başkanı yardımcısı Abdülrab Mansur Hadi'nin evinin önünde gösteri düzenledi.

Bahreyn'de, hükümet karşıtı gösterileri bastırmak için Mart ayında ilan edilen olağanüstü halin Mayıs ayında kaldırılmasından sonra onurlu bir yaşam, siyasi hakların genişletilmesi ve daha fazla özgürlük talebiyle düzenlenen ilk kitlesel gösteri 11 Haziran günü yapıldı.

Bin Ali 'gıyaben' yargılanacak

Tunus'taki halk isyanı sonucu ülkeyi terk etmek zorunda kalan Zeynel Abidin Bin Ali'nin yargılanmasına başlanacağı açıklandı. Halihazırda Tunuslu emekçilerin gerçekleştirdiği eylemlerin basıncıyla böylesi bir karar verilirken ilk duruşma 20 Haziran'da yapılacak.

Bin Ali'nin yargılanmak üzere Tunus'a iade edilmesi için temasa geçilen Suudi yetkililerden olumlu yanıt alınmaması nedeniyle hem askeri hem de sivil mahkemelerdeki duruşmalar “gıyaben” gerçekleşecek.

Bin Ali'nin öncelikli olarak yargılanacağı suçlamalar ise başkanlık sarayında ele geçirilen uyuşturucu, silahlar ve ciddi miktarda para ile ilgili olacak. Bin Ali çiftinin başkanlık sarayında 2 kilo civarında uyuşturucu ile 19 milyon euroya yakın para bulunmuştu.

Mansur Ossanlu serbest

Gericı İran rejimi tarafından birçok defa cezaevine konulan Tahran ve Banliyöleri Otobüs Şirketi (Şirket-i Vahit) Sendikası Genel Başkanı Mansur Ossanlu 4 yıllık tutsaklığın ardından geçtiğimiz günlerde serbest bırakıldı.

Şimdiye kadar birçok kez gözaltına alınan ve tutuklanan Ossanlu, son olarak 2007 yılının Temmuz ayında gözaltına alınarak “ulusal güvenliğe aykırı fiiller” ve “sistem aleyhine propaganda yapmak” suçlarından beş yıl hapis cezasına mahkûm edilmişti.

Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF) ve federasyon bünyesindeki yüzlerce sendika çeşitli ülkelerde İranlı sendikacının serbest bırakılması talebiyle İran devletini protesto etmişti.

Emekçiler ve gençler faturayı reddetti

Parlamentoyu kuşattılar

İspanya'nın Barcelona kentinde sistem karşıtı gruplar 15 Haziran günü Katalan parlamentosunu kuşattı.

14 Haziran akşamından itibaren parlamentoyu saran eylemciler Katalonya özerk yönetiminin, sağlık ve sosyal alanlarda kesinti yapılmasını öngören 2012 bütçesiyle ilgili başlatacağı görüşmeleri protesto etti.

Krizi bahane edip sosyal alanda kesinti yapılmasının kabul edilemez olduğunu belirten emekçiler ve gençler krizin faturasını ödemeyeceklerini söylüyorlar.

Yaklaşık iki bin kişi park etrafında sabahlayan göstericilerle birleşerek sabah saatlerinden itibaren Katalan milletvekillerinin parlamento binasına girmesini önlemek için girişte toplandı. Polisin güvenlik koridoru oluşturarak eylemcileri durdurma çabasına rağmen, parlamentoya gelen milletvekilleri yuhalandı, itildi ve bazılarının üzerine spreyle kırmızı

boya sıkıldı.

19 Haziran'a kadar ara

İşsizlik ve geleceksizliğe karşı İspanya'da meydanları işgal eden gençler bir süreliğine eylemlerine ara verdi. 15 Mayıs'ta gerçekleştirdikleri eylemle gösterilerin startını veren gençlik, 19 Haziran'da tekrar eylemlere başlayacak.

Başta Madrid'in Sol Meydanı olmak üzere pek çok şehirde bir aydan bu yana gençler meydanlarda sabahlıyordu. Her ne kadar artık çadırları kaldırsalar da farklı eylem biçimleriyle taleplerini dile getirmeye devam edecekler.

Gösterilerin başlamasıyla Madrid'in farklı banliyölerinde oluşan örgütlülükler faaliyetlerini sürdürecektir. Örgütlenme çalışmalarına ara vermeyen gençler, önceliği iletişim ağını geliştirmeye veriyorlar. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

15. Uluslararası Gençlik Festivali gerçekleşti!



Aylardır hazırlıkları yapılan 15. Uluslararası Gençlik Festivali, 11-12 Haziran tarihlerinde, Almanya'nın Gelsenkirchen kentinde gerçekleştirildi. Gençlik Festivalini MLPD ve Gençlik örgütü Rebell organize etti.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen pek çok devrimci parti ve gençlik örgütünün katıldığı festival iki gün sürdü. Geçmiş yıllarla kıyaslandığında, festivale katılım oranı gözle görülür düzeyde zayıftı. Festivalin gündemleri beklenildiği üzere, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki halk ayaklanmaları ve son dönemde Almanya'nın da önemli bir gündemi haline gelen nükleer tehlike ve çevre sorunuydu. İki gün boyunca başta Alman işçi, emekçi ve gençliğinden insanlar olmak üzere, dünyanın çeşitli uluslarından binlerce kişi festivali ziyaret etti, alanda kurulan stantları dolaştı ve etkinlikleri izledi.

Canlı ve coşkulu bir yürüyüş

Uluslararası Gençlik Festivali, her zamanki gibi bir yürüyüşle başlatıldı. Katılımcılar önce Essen'in Willi Brand Meydanı'nda toplandılar. Burada ilk elden bir Rebell temsilcisi bir açılış konuşması yaptı. Ardından, aralarında BİR-KAR Gençliği'nin de olduğu diğer uluslara mensup gençlik örgütü temsilcileri kısa konuşmalar yaptılar. BİR-KAR Gençlik temsilcisi nükleer tehlike konulu özlü bir konuşma yaptı. Konuşması hem ilgiyle dinlendi ve hem de sempati topladı. Bu arada alanda kısa müzik dinletileri de gerçekleştirildi. Tüm katılımcıların alana gelmesinin ardından yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşe toplam 2 bin kişi katıldı. Essen'in en kalabalık alış-veriş merkezinin bulunduğu bir alanda yapılan yürüyüş canlı ve coşkulu. Festivalin niteliğine uygun olarak ortak sloganlar atıldı, herkes kendi dilinden devrimci marşlar söyledi. Orak-çekiçli kızıl bayrakları, pankartları, yol boyunca hiç susmayan coşkulu sloganları ve devrimci marşlarıyla BİR-KAR Gençliği dikkat çekti. Nispeten uzun bir güzergahtan geçilerek yeniden yürüyüşün başladığı alana gelindi. Burada yeniden, müzik eşliğinde kısa konuşmalar yapıldı. Sonra hep birlikte festivalin yapılacağı alana gidildi.

Festival çeşitli etkinliklere sahne oldu

Festival alanı adeta bir çadır kent görünümündeydi. Alanda her devrimci parti ve gençlik örgütüne ait çadırlar vardı. Festivale katılan bu parti ve örgütler iki



gün boyunca çeşitli politik, kültürel ve sportif etkinlikler gerçekleştirdiler. Kendilerini tanıtmak amacıyla çadırlarının önünde bilgilendirme stantları açtılar, yemek satışları yaptılar.

Göçmen parti ve örgütler geçmişte bu festivale belirgin bir ilgi gösteriyor, belli bir katılım gerçekleştiriyor ve program çerçevesinde kimi etkinliklere katılıyordu. Bu kez az sayıda bir katılım vardı. Türkiye'den TKP/ML, ADHK, Anadolu Federasyonu, Yekkom ve Bolşevik Partizan festivale katıldılar.

Zayıf katılıma karşın, festival anlamlı etkinliklere sahne oldu. Hemen her çadırdaki sürece ilişkin çeşitli tartışmalar ve paneller yapıldı. En dikkate değer olanı ise, MLPD Başkanı Stefan Engel'in hem konuşma yaptığı ve hem de yönettiği, büyük platformdaki paneli. Panele, MLPD'nin yanısıra, Peru, Fas, Türkiye, Filipin ve Hollanda'dan devrimci parti ve örgüt temsilcileri katıldı. MLPD başkanı panelistlere, Ortadoğu'daki gelişmeler, çevre sorunu, yakın dönemde gerçekleşen Venezüella'da Uluslararası Emekçi Kadın Konferansı deneyimi ışığında dünya emekçi kadın hareketi ve İCOR konusunda sorular sordu. Bu, en çok ilgi gören panel oldu.

Festivalde politik etkinliklerin yanısıra çok sayıda

müzik dinletisi de verildi. Bunların içinde en fazla seyirci toplayıp, belli bir heyecana konu olan gösteri ise, Grup İntifada'nın da katılıp, ikincilik ödülü aldığı dinleti oldu. Gençlerin yaptığı futbol turnuvası, çeşitli sportif yarışmalar bunları tamaladı. Festival, politik, kültürel ve sportif tüm bu etkinliklerin ardından sona erdi.

İyi bir ön hazırlık, devrimci bir duruş

Festivalde gerçekten devrimci bir duruş sergilemek, buna uygun çok yönlü etkinlikler ortaya koyma yönlü hedefimizi gerçekleştirdik.

Devrimci değerler ve sosyalizme ait sembollerde ısrar yine duruşumuzun hareket noktası oldu. Çadırımızı orak-çekiçli kızıl bayraklar, pankartlar, Marks-Engels-Lenin, R. Luxemburg, K. Liebnicht, M. Suphi ve devrimci hareketin önderleri Deniz, Mahir ve İ. Kaypakkaya'nın ve Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin yoldaşların posterleri ile süsledik. Çadırımızın önünde ise, yemek ve bilgilendirme standı açtık. Çadırımız bu görünümü ile alanı gezen ziyaretçilerin belirgin biçimde ilgisini çekti.

İki günlük süre içinde, dışa dönük Volkan Yaraşır'ın verdiği iki seminer ve Uluslararası Emekçi Kadın Konferansı'na katılan BİR-KAR Kadın Komisyonu üyesi iki yoldaşımızın sözkonusu konferansla ilgili bilgilendirme yaptığı üç politik etkinlik gerçekleştirdik. Bu etkinliklerimize diğer devrimci yapılar da ilgi gösterdi ve toplam 200'e yakın insan katıldı.

Genç yoldaşlar festival komitesinin düzenlediği futbol turnuvasına katıldılar. Ayrıca, Grup İntifada pek çok grubun katıldığı bir müzik yarışmasında yer aldı. Grup İntifada oldukça başarılı bir performans sergiledi ve ikincilik ödülü aldı. Enternasyonal marşını da içeren şarkıları dinleyicilerde büyük sempati topladı. Toplamında diğer devrimci parti ve örgütlerin, yanısıra da alanı ziyaret eden emekçilerin dikkatini çeken, devrimci bir duruş sergilediğimize ve başarılı bir çalışma ortaya koyduğumuza inanıyoruz.

BİR-KAR (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

I. Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı tanıtımı

11-12 Haziran tarihinde Almanya'nın Gelsenkirchen kentinde yapılan 15. Enternasyonal Gençlik Festivali'nde, 4-8 Mart 2011 tarihinde Venezüella'da gerçekleştirilen I. Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı tanıtımı yapıldı. Tanıtım, bu konferansa Almanya ve Hollanda delegasyonu olarak katılan BİR-KAR Kadın Komisyonun'dan iki kadın tarafından gerçekleştirildi.

Konferansı tanıtım amacıyla yapılan sunumda, kısaca, Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı'nın (DEKK) yapılması fikrinin nasıl doğduğu anlatıldı. Kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesi veren pek çok kadın örgütünün varlığına karşın, bunlar arasında enternasyonal bir ilişkinin olmayışının bu fikrin oluşmasında rol oynadığının altı çizildi.

DEKK'ya hazırlık sürecinde her ülkedeki kadın örgütlerinin, ülkelerindeki kadınların ve kadın hareketinin durumu, hareketin geleceği ve enternasyonal örgütlenme konusunda çeşitli tartışmalar yaptığı ve ulaştıkları sonuçları konferansa raporlar halinde sundukları belirtildi. Her şeyin sınırlı

sürelerle de olsa atölyelerde delegeler tarafından tartışıldığı ve tüm kararların oylanarak karara bağlandığı açıklandı.

Sonuç olarak, 525 Kolombiyalı kadının konferansa katılımının engellenmesi gibi kimi olumsuzluklara rağmen, önemli çalışmalar yapıldığı, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde alanlarda olmak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü tarihsel ve sınıfsal özüne uygun biçimde kutlamak, çocuk emeğinin sömürülmesine karşı mücadele etmek gibi son derece anlamlı kararların alındığı, dolayısıyla başarılı bir konferansın gerçekleştirildiğinin altı çizildi. Bu arada, II. Dünya Emekçi Kadınlar Konferansının, beş yıl sonra Asya kıtasındaki bir ülkede yapılacağı belirtildi.

Zaman darlığı nedeniyle, sunum kısa tutuldu ve ayrıntılara girilemedi. Fakat yine de, sorulan sorular vesile edilerek anlamlı bazı tartışmalar yapıldı, görüş alış-verişinde bulunuldu.

BİR-KAR Kadın Komisyonu



Uluslararası Gençlik Kampı'nda seminerler

Bu yıl 15.'si yapılan Uluslararası Gençlik Kampı'nda BİR-KAR'ın organize ettiği seminerler yapıldı.

Araştırmacı-Yazar Volkan Yaraşır, 11 Haziran'da "Kapitalist Kriz, Kitle Grevleri, İsyanlar, Dünya ve Türkiye'deki Gelişmeler" başlıklı, 12 Haziran'da ise "Gençlik ve İşçi Sınıfı Mücadelesi" başlıklı seminerler verdi.

11 Haziran'da yapılan seminere 80 kişi katıldı. Volkan Yaraşır, kapitalizmin yapısal krizinin bir boyutuyla sınıfsal antagonizmayı keskinleştirdiğini, diğer boyutuyla da emperyalist özneler arasında hegemonya savaşlarına yol açtığını belirtti.

Özellikle Kürt ulusal hareketinin son dönemdeki pratikleri üzerinde duran Yaraşır, bu birikimlerin işçi sınıfının mücadelesi ve sınıfsal enerjisiyle birleşmesinin yaratacağı büyük olanakların altını çizdi. Kuzey Afrika'daki Arap devrimlerinin Avrupa'daki kitle grevlerinin Anadolu topraklarındaki dinamiklerle birleştiğinde bölge devrimlerinin ve kıta devrimlerinin gerçekleşme olasılığına vurgu yaptı. Ayrıca Türkiye'deki lokal işçi eylemlerinin bir radikalizasyon içine girdiğini söyleyen Yaraşır, bu birikimlerin ortak bir mecrada toplanması gerektiğini, bunun da ancak sınıf içinde ısrarlı çalışmayla mümkün olacağını belirtti. Sunumun ardından katılımcılar Yaraşır'a parlamentarizm, köylülüğün rolü, ulusal hareketin gelişimiyle ilgili sorular sordu.

"Üniversiteler yeni fabrikalardır!"

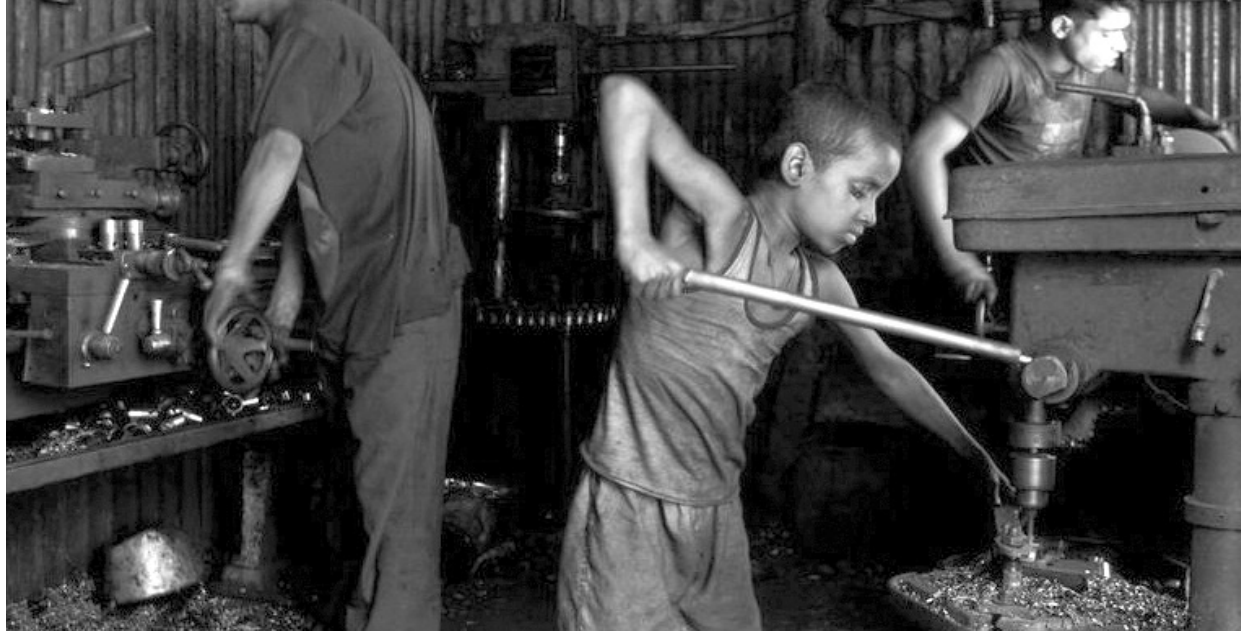
12 Haziran'da yapılan ikinci seminerin konusu gençlik ve işçi sınıfıydı. Volkan Yaraşır, kapitalizmin yeniden yapılanması ve yeni sermaye birikim rejimine geçişle birlikte gençliğin toplumsal rolünde önemli değişiklikler yaşandığını söyledi. Yeni süreçte özellikle bilginin metalaşması ve üretimin temel bileşenlerinden biri haline gelmesiyle üniversitelerin fabrikaya dönüştüğünü, öğrenci gençliğin ise potansiyel bir proleter kimliğe büründüğünü ifade etti.

Bugün Mısır, Tunus, Fransa, Yunanistan, İtalya'da öğrenci gençliğin proletaryayla ortak hareket etmesinin, okul blokajları gerçekleştirmesinin, hatta genç proleterler olarak uluslararası düzeyde sınıfsal öfkeyi tetikleemesinin rastlantı olmadığını ileri sürdü. Dün dinamiti ateşleyici özelliği olan gençliğin bugün artık dinamitin parçası haline geldiğini söyledi. Tunus, Mısır, Fransa, İspanya ve Yunanistan gençliğiyle aynı paralelde hareket edilerek, mücadelenin işçi sınıfı mücadelesiyle birleştirilmesi gerektiğini belirtti. Seminere 70 kişi katıldı. Katılımcıların çoğunluğunu gençler oluşturdu. Soru-cevap bölümüne aktif olarak katılan gençler, sanayi proletaryasının rolü, kafa emeği, üniversitelerle sermayenin ilişkisi ve Bologna süreciyle ilgili sorular sordu.

11 ve 12 Haziran'da yapılan seminerler son derece yararlı, etkili ve aktif katılımlı gerçekleştirildi.

225 milyon çocuk ağır işlerde çalışıyor...

Çocuk sömürüsünün kökünü sosyalizm kazıyacak!



ILO'nun çocuk işçilerle ilgili açıkladığı rapor, kapitalist dünyanın vahşetine ayna tuttu. Kapitalistler sömürde herhangi bir hukuksal ve ahlaki kriter gözetmiyorlar. Karlarını maksimize edebilmek için 5-17 yaş arasında çocukları sömürmekten geri durmuyorlar.

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) raporuna göre dünyada, sağlığa, ahlaka (seks ticareti), iş güvenliği ve hukuksal dayanağı olmayan koşullarda çalıştırılan/çalışan çocuk sayısı 215 milyonu buluyor. Çocukların büyük bir çoğunluğu (115 milyon) tarım, imalat ve inşaat işlerinde çalıştırılıyor. Rapora göre geçmiş yıllarda başlatılan "Çocuk İşçiliğinin Sona Erdirilmesi Uluslararası Programı (IPEC)" doğrultusunda 5-12 yaş arasındaki çocuk işçi sayısında düşme yaşanırken, 12-17 yaş arasındaki çocukların çalıştırılmasında yüzde 20'lik bir artışın gözlemlendiği belirtilmektedir. ILO'ya göre 17 yaş altı çocuklar çocuk işçi olarak kabul edilmektedir.

Kapitalist-emperyalist dünyada çocuklar özellikle tarım sektöründe çalıştırılmaktadır. Çalışan toplam çocuk işçi sayısının yüzde 70'i bu sektörde, yüzde 22'si hizmet sektöründe, yüzde 8'i de sanayide çalıştırılmaktadır. Özellikle tarım işlerinde çocuk işçiler üzerinden büyük karlar elde edilebilmektedir. Çocuk işçinin kapitalist patrona maliyeti neredeyse sıfırken elde edilen kar, normal bir tarım işçisiyle neredeyse aynı olmaktadır. Yoğun çocuk sömürüsü yapan uluslararası tarım tekellerinden bazıları şunlar: Tütünde Phillip Morris ve Altadis, muzda Chiquita ve Del Monte, kakaoda Cargill.

Dünyada çocuk işçi sömürsünde, Sahra Altı denilen Afrika'nın güney bölgesi başta gelmektedir. Çocuk sömürüsünün kullanımı Afrika'da yüzde 40'ları bulurken, Asya-Pasifik bölgesinde yüzde 20,4, Latin Amerika ve Karayipler'de yüzde 13,4'e ulaşmıştır. Çocuk işçi kullanımı sefalet içinde yaşamaya mecbur bırakılmış Afrika ülkelerinde işgücü maliyetinin düşüklüğü sebebiyle yoğunlaşmaktadır. Dünya ölçeğinde faaliyet gösteren büyük kapitalist tekeller bu ülkelerdeki çocuk sömürüsünün başlıca sorumlusudur. Bunun yanısıra gelişmiş kapitalist metropollerde de 15 yaş altında 2.5 milyon çocuk işçi bulunmaktadır. Bu ülkelerde 15-17 yaş arasında ise 12 milyon çocuk işçi vardır. Bu

ülkelerin 15 yaş altı çocuk işçi sömürsündeki durumu şöyledir: Amerika Birleşik Devletleri'nde 120.000, İspanya'da 200.000, İtalya'da 400.000 ve İngiltere'de 2 milyondan fazla...

Çocukların kapitalist dünyada istismarı hiçbir ahlaki ölçü tanımamaktadır. Öyle ki seks ticaretinde kullanılan çocukların sayısı milyonlarla ifade edilmektedir. UNICEF yetkilileri sadece Asya'da bir milyon erkek ve kız çocuğunun seks ticaretine alet edildiğini tahmin ediyor. Afrika'da 60-100 milyon arasında kız çocuğu tecavüze uğruyor. Afrika ve Asya'da kız çocukların HIV virüsü taşıma oranı erkek çocuklarına göre 5 kat daha fazla.

100 milyon çocuk yoksulluk ve ayrımcılıktan dolayı hiç okula gidemiyor. Çünkü günde 1 dolardan daha az bir para karşılığında çalışmak zorundalar. Her yıl 5 yaşın altındaki 11 milyon çocuk ölüyor. Bu da günde 30 bin ve her üç saniyede bir çocuk demektir. 1990-2000 yılları arasında ise 1 milyondan fazla çocuk çeşitli anlaşmazlıklardan dolayı ailelerinden ayrıldı. Yine bu dönem içinde 700 bin çocuk askere alındı, 2 milyondan fazlası sivil savaşlarda katledildi, 6 milyondan fazlası sakat, 12 milyonu ise evsiz kaldı.

Dünyada "Çocuk Bayramı" bulunan tek ülke olmakla övünen Türkiye kapitalizmi ise, çocuk işçi sömürsünde dünyanın hiç de gerisinde değildir. Çocukların sayısı, Türkiye nüfusunun yüzde 25'i, yani 11 milyondur. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün(DİE) araştırmasına göre 6 ile 14 yaş arasındaki toplam 11 milyon çocuğun 3 milyon 842 bini çalışıyor ve bu çocukların yarısından çoğu okuma yazma bilmiyor. DİE'nin raporlarına göre Türkiye'de çocuklar 13 yaşında çalışmaya başlıyor. Çalışan çocukların babalarının yüzde 45'i işçi, yüzde 26'sı serbest meslekle uğraşıyor. Çocukların yüzde 37'si okuyamadığı için, yüzde 24'i meslek öğrenmek için, yüzde 17'si de aileye katkı sağlamak için çalışma hayatına atılıyor.

Kapitalist-emperyalist dünyada çocuklar sömürü ve istismarın sayısız biçimine maruz kalmaktadırlar. Sosyalist bir dünyada ise çocuk sömürsünün tüm biçimlerinin kökü kazınacak, çocuklar özgür ve sömürsüz bir dünyada mutluluk içinde büyüyeceklerdir.

Liseliler: “Çözülen şifreleriniz değil eğitim sisteminizdir!”



Her yıl üniversite eleme sınavı öncesi Kadıköy’de gerçekleştirdikleri mitinglerle taleplerini dile getiren liseli gençlik örgütleri 13 Haziran günü de şifre, eleme sınavı ve paralı eğitime karşı Kadıköy’de biraraya geldi. Tepe Nautilus önünde toplanan yaklaşık 450 liseli, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle Kadıköy İskele Meydanı’na yürüdü.

“Çözülen şifreleriniz değil, çürümüş sisteminizdir!” ortak pankartı arkasında sıralanan Dev-Lis, Liseli Hareket, LÖB, Mayista Yaşam Kooperatifi, İlerici Liseliler, Liseli Kıvılcım, DGH, DLB, LAF ve Liseli Direnişçi Gençlik yürüyüş boyunca taşıdıkları pankart, döviz ve attıkları sloganlarla taleplerini haykırdılar.

“Şifreleriniz, eleme sınavlarınız, paralı eğitiminiz sizin olsun, gelecek bizim!” şiarlı pankart ve kızıl bayraklarıyla mitigdeki yerini alan DLB’liler “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Eğitim satılmaz, sınavla tartılmaz!” sloganlarını attılar.

Açılış konuşmasıyla başlayan program, mitingi örgütleyen liseli gençlik kurumlarının isimlerinin anons edilmesi ve saygı duruşuyla devam etti. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, liseli gençlik kurumları adına ortak basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Çürüyen sisteminizdir!”

Düzenin çürümüş eğitim sisteminin teşhir edildiği açıklamada şifre skandalı ele alındı. Düzenin tüm kurumlarıyla şifre skandalının üstünü örtmesinin ve sorumlularını sahiplenmesinin, sistemin çürümüşlüğüne bir göstergesi olduğunun altı çizilen açıklamada, “YGS’deki şifrelerle açığa çıkan sistemin gerçeğidir. YGS’deki şifreler aslında eleme sınavlarının buzdağındaki görünen yüzü oldu. Bu şifreler olmasa da biz liseli gençler yine elenenler arasında olacaktık. Çünkü bu eğitim sistemi bireyin gelişimi ve isteği doğrultusunda bir kimliği değil sömürü düzeninin ihtiyaçlarına uygun

yerleştirmeyi önümüze koymaktadır” denildi.

Paralı, nitelikli eğitim mücadelesinin yanısıra ÖSYM, YÖK vb. kurumlara karşı da mücadelenin yüksetilmesi gerekliliğine vurgu yapıldı.

Yapılan ortak basın açıklamasının ardından bir eğitim emekçisi ve bir veli konuşma yaparak mücadele çağrısında bulundular.

“İşçi gençlik el ele”

“İşçi gençlik elele örgütlü mücadeleye! Şifreli hayata şifresiz çözüm! Tek yol direniş!” şiarlı pankartla mitinge katılan Ontex/Canbebe direnişçileri adına Gamze Kayhan bir konuşma gerçekleştirdi. Düzenin işçilere ve liseli gençliğe eşitsizlik ve sömürü dayattığını hatırlatarak, “Sizler okullarda bu düzenin eğitim sistemiyle karşı karşıya kalırken, bizler de fabrikalarımızda bu sistemin sömürü koşullarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Sizler eleme sınavlarına karşı mücadele verirken bizler de işten atmalara karşı mücadele veriyoruz. Bu mücadele işçilerin ve liseli gençliğin elele vermesiyle büyüyecektir. Bizler bu düzeni karşımıza aldık ve bu düzene karşı mücadeleyi hep birlikte sürdüreceğiz” dedi.

Liseli gençliği direnişteki işçilere destek vermeye ve dayanışmaya çağırarak Kayhan, Ontex/Canbebe ürünlerine boykot çağrısını da yineledi. 25 Haziran günü fabrika önünde gerçekleştirilecek 130. gün etkinliğinin bilgisini verdi.

Miting, Tanyeri Şiir Topluluğu’nun gerçekleştirdiği şiir dinletisi ile devam etti. Tanyeri Şiir Topluluğu’nun coşkuyla okuduğu “Bekle Bizi İstanbul” ve “Ellerinize ve yalana dair” şiirleri kitle tarafından beğeniyle dinlendi.

Adalılar Müzik Grubu ve Munzur’un seslendirdiği coşkulu marş ve ezgilerle devam eden miting programı, Grup Emeğe Ezgi’nin seslendirdiği parçalar ve çekilen halayların ardından saat 18.00’de son buldu.

Ücretsiz PDF Kitap ve E-Kitaplar için www.kizilbayrak.org

AKP’ye ‘Demokrasi Karnesi’

Eğitim ve bilim emekçileri, 2010-2011 Eğitim Öğretim Yılı’nın son günlerinde AKP hükümetine sıfırlarla dolu bir “Demokrasi Karnesi” verdi.

Ankara’da YKM önünde toplanan Eğitim Sen üyeleri Başbakanlığa yürüdü. AKP’nin iktidara geldiği 2002 yılından bugüne kadarki uygulamaları üzerinden bir karne hazırlayan Eğitim Sen, büyük boy pankart üzerine basılan karneyi basın ve kamuoyuyla paylaştı. Yürüyüşte Hopa’da polis tarafından katledilen Metin Lokumcu’nun da anıldı.

Başbakanlık binasına yakın bir mesafede çevik kuvvet barikatı ile önleri kesilen Eğitim Sen üyeleri basın açıklamasını burada gerçekleştirdi.

Eğitim Sen Genel Başkanı Ünsal Yıldız tarafından okunan açıklamanın ardından AKP’nin “Demokrasi Karnesi” ele alındı. Yıldız “Herkesin aile polisi olacak. Güvenceli çalışma yok edilecek. Herkes yandaş sendikalara üye olacak. Başbakan’ı eleştirenler örgüt üyelerinden yargılanacak. Mezarda emeklilik hayaldi gerçek olacak. Cemaatlerin istekleri kanun hükmünde sayılacak” dedi.

KESK İzmir Şubeler Platformu ise Konak Yeni Karamürsel önünde toplandı. Yaklaşık 200 kişilik kitle, Erdoğan için hazırladıkları karne ve “KESK İzmir Şubeler Platformu” pankartıyla yürüyüşe geçti.

Yürüyüş Büyükşehir Belediye binası önüne dek sürdü. Burada basın açıklamasını KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Abdullah Tunalı okudu. Tunalı basın metnini okumadan önce AYÖP kurucularından Şafak öğretmenin yaşamını yitirdiğini duyurdu. Şafak Öğretmenin son dileğinin sınıfında ders vermek olduğunu söyleyen Tunalı basın metnini okudu.

Basın metninden sonra insan hakları açısından sıfırlarla dolu, faşizan uygulamalarda ise ampullü 5’ler verilen Erdoğan’ın karnesi okundu.

Soru da skandal da ‘aynı’

ÖSYM’nin 29 Mayıs’ta gerçekleştirdiği Yurtdışı Yükseköğretim Diplomaları Denkliği İçin Seviye Tespit Sınavı’nın Tıp Doktorluğu 2. aşama kitapçığındaki 100 sorudan 75’inin geçen yılki sınavla aynı olduğu ortaya çıktı. Bu örnek düzenin ve eğitim sisteminin ne denli çürüdüğünü bir kez daha teyit etti.

Soruların numaraları ile cevap seçeneklerinin bile aynı olduğu ise Türkiye’de çalışma hakkı elde etmek için sınava giren Rus doktor fark etti. Doktor, sınava hazırlanırken geçen yılın sorularına da çalıştığı için sınavdaki soruların aynı olduğunu anladı ve sınavdan sonra 2010 sorularıyla karşılaştırma yaptı. Buna göre 100 sorunun 75’i, 2010 yılındaki sınavın tıpatıp aynısıydı ve soruların yerleri bile değiştirilmemişti.

YGS’de “sehven” gerçekleşen şifre skandalında ÖSYM Başkanı Ali Demir’in açıklamalarından tatmin olan YÖK ise bu skandalı haberin yayınlandığı gazeteden öğrendi. Çürümüş düzenin diğer bir kurumu YÖK daha sonra sınavın iptal edildiğini açıkladı.

Her yeni skandal çürümüşlüğü belgeliyor

KPSS’deki kopya ve YGS’deki şifre skandalının yanısıra YGS puanlarının yanlış hesaplanması düzenin kurumlarına yönelik güvensizliği pekiştirmişti. Son olarak Tıp Doktorluğu sınavında soruların aynı olması ciddiyetsizliğin dibine vurulduğunu gösterdi. Yaşamlarını sınavlara kilitleyen onbinlerce insana gelecek kapısı olarak sunulan bu sınavların boş bir vaad olduğu her yeni sınav skandalıyla kendini gösteriyor. Bu, sermaye devletinin geleceksizlikten başka bir şey sunamayacağının bir kanıtıdır.

AKP'nin TMMOB saldırısı



AKP toplumsal muhalefet içerisinde önemli bir yer tutan TMMOB'nin etkinliğini kırmak için yeni bir adım attı.

Yeni oluşturulan Çevre, Orman ve Şehircilik Bakanlığı'nın görevleri arasında "meslek odalarının mevzuatını hazırlama" başlığı yer alıyor. Bakanlık bünyesinde oluşturulan Mesleki Hizmetler Genel Müdürlüğü ile TMMOB'un işlevsiz kılınması hedefleniyor. Böylelikle bugün TMMOB tarafından yürütülen birçok uygulamanın yetkisi Mesleki Hizmetler Genel Müdürlüğü'ne devredilecek.

TMMOB işlevsiz kılınmak isteniyor

Orman, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararname'de (KHK) bakanlığın ilk görevi "Yerleşmeye, çevreye ve yapılaşmaya dair imar, çevre, yapı ve yapım mevzuatını hazırlamak, uygulamaları izlemek ve denetlemek, Bakanlık'ın görev alanı ile ilgili mesleki hizmetlerin ve bu meslek gruplarının kayıtlı oldukları meslek odalarının mevzuatını, norm ve standartlarını hazırlamak, geliştirmek, uygulanmasını sağlamak,

ilgililerin kayıtlarını tutmak" olarak yer aldı.

KHK ile Bakanlık bünyesinde meslek odaları ile ilgili mesleki hizmetler genel müdürlüğü de oluşturuldu. Genel müdürlüğün görevleri arasında da şunlar yer alıyor: "Mesleki yeterlilikleri ile kuruluş yeterliliklerini değerlendirerek bunlara tescil ve yeterlik belgeleri vermek, Bakanlık'ın görev alanına giren konularla ilgili olarak mimarlık ve mühendislik meslek kuruluşlarına ilişkin mevzuat düzenlemelerini yapmak ve denetlemek."

Bunlar ise bugün için TMMOB'nin yetkisi dahilindeki başlıklar.

TMMOB'nin dava açma yetkisinin de sınırlandırılması söz konusu. Böylece örgütün özelleştirmelerden kentsel yağmaya kadar açtığı davalarla sermaye devletine ayak bağı olması engellenmiş olacak.

TMMOB saldırıyı tartışacak

TMMOB Yönetim kurulu Başkanı Mehmet Soğancı konuyla ilgili 23 oda başkanının katılacağı bir toplantı düzenleyeceklerini belirterek şunları söyledi:

"Çevre, Orman ve Şehircilik Bakanlığı'nın KHK'sinin daha birinci maddesinde, Bakanlık'ın görevleri arasında 'İlgili meslek odaları hakkında düzenlemeler yapmak' sayılıyor. Bunun ayrıntısında yeni oluşturulan mesleki hizmetler genel müdürlüğüne üyelerin kayıtlarını, sicillerini tutmaya kadar görev ve yetkiler veriliyor. Bunların tamamı bizim örgütlenmeye ilişkin. Genel müdürlüğün adına TMMOB yazsanız, TMMOB Genel Müdürlüğü olur. Yani, genel olarak bir meslek örgütünün yapacağı işleri yazıyor o maddelerde. Bu anayasanın 135. maddesiyle de çelişir.

MTA önünde "kaza" protestosu

MTA'da görev yapan jeoloji mühendisleri Mehmet Duru, Selma Ceylan Yıldız ve Taylan Hakan ile araç sürücüsü Kenan Görbeli'nin geçen hafta arazi çalışmasına giderken geçirdikleri trafik kazasında hayatlarını kaybetmelerinin ardından, MTA Genel Müdürlüğü'nde örgütlü meslek odaları ve sendikalar 10 Haziran günü MTA nizamıyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada "Daha düşük maliyet ve daha fazla tasarruf adına daha fazla insan ölmesin" ve "MTA'da Özelleştirmelere, Taşeronlaştırmaya, Hizmet Devrine Son" yazılı iki ayrı ozalit açıldı.

Basın açıklamasında; yaşanan kazanın, ölümlerin kader olarak açıklanıp geçirtilmesinin doğru olmadığı, arazide görev yapan MTA çalışanlarının ulaşımalarının güvenli olarak sağlanıp sağlanmadığının sorgulanması gerektiği vurgulandı.

Kurum yönetiminden tahammülsüzlük

Kurum yönetimi basın açıklamasına tahammülsüzlük göstererek, Genel Müdürlük önünde açıklamanın yapılmasına engel olduğu gibi çalışanlara da gün içinde izinleri kaldırdığını bildirerek basın açıklamasına katılmaması yönünde gözdağı verdi. Buna rağmen Jeoloji

Mühendisleri Odası, Jeofizik Mühendisleri Odası, Maden Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, ESM ve Türk Enerji Sen'in düzenlediği basın açıklamasına 70 kişi katıldı.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları / Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Devrimci sanatçılar anıldı

İzmir'de İşçi Kültür Sanat Evi Derneği (İKSED) 11 Haziran günü gerçekleştirdiği etkinlikle devrimci sanatçılar Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal'i andı.

Çiğli Kasaplar Meydanı'nda yapılan etkinlik için masa açılarak Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'in fotoğrafları ile "Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'i anıyoruz. Kavgamızda yaşıyorlar", "Haziranda ölmek zor" dövizleri asıldı.

Etkinlikte açılış konuşmasıyla başladı.

"Yaşamlarını işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu davasına adanmış devrimci ve sosyalist sanatçılarımız Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal'i Haziran ayında kaybettik. Onlar manevi dünyalarının olağanüstü şiirsel zenginliğini, sömürücü egemenlere karşı sınıf mücadelesinin etkili bir aracı düzeyine yükseltmeyi başarmışlardı. Böyle olduğu içindir ki, ölümlerinin ardından seneler geçtiği halde bu büyük sanatçılar unutulmamakta, aksine, büyük insanlığın vicdanı ve hatırasında daha da büyük bir yer edinmekte" ifadelerine yer verilen konuşmada, Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal'in işçi sınıfına ait olduğu vurgulandı. Devrimci sanatçıların anısının işçi sınıfı mücadelesinde daima yaşayacağı ifade edildi.

Konuşmanın ardından Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'in hayatlarını anlatan bir metin şiirlerle birlikte tiyatral biçimde okundu. Metin aralarında Nazım'ın şiirlerinden bestelenmiş ezgiler de çalındı. Etkinlik boyunca İKSED'i anlatan bildirilerle birlikte Çiğli İşçi Bülteni de emekçiler dağıtıldı.

Etkinlik Çav Bella marşının okunmasının ardından, işçi sınıfı mücadelesine ve sosyalizm davasına gönül vermiş sanatçıları sahiplenme çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Madımak yokmuş!

33 aydın, yazar ve sanatçının katledildiği Madımak Oteli'nin utanç müzesi olması talebiyle 9 Haziran günü Sivas'a ulaşan ve taleplerini dile getirmek için otelin önünde basın açıklaması yapmak isteyen **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği** (PSAKD) yöneticilerine ve otelde yaşamını yitirenlerin ailelerine Sivas Valisi Ali Kolat, "Madımak diye bir şey artık yoktur, orası kültür merkezidir" diyerek izin vermedi.

PSAKD üye ve yöneticileri ile katliamda yaşamlarını yitirenlerin aileleri, otele 300 metre kala polis tarafından durduruldu.

Valiliğin aldığı karar doğrultusunda tüm anma ve basın açıklamalarının Cumhuriyet Meydanı'nda yapılacağı ve Madımak Oteli diye bir yerin kalmadığı, burasının kültür merkezi olduğu gerekçesiyle önce basın açıklamasına izin verilmedi. Bunun üzerine polis ile eylemciler arasında tartışma yaşandı.

PSKAD Başkanı Güzelgül, otel önünde basın açıklaması yapacaklarının günler öncesinden basında yer aldığını, Kültür Bakanlığı önündeki eyleme izin almak için İçişleri Bakanlığı'na verilen dilekçede Madımak Oteli önünde basın açıklaması yapacaklarını belirttiklerini söyledi. Yapılan görüşmelerden sonra açıklamanın otel önünde yapılmasına izin verildi.

Güzelgül, "Valilik 'Madımak diye bir şey artık yoktur, orası kültür merkezidir' diyor. Hayır, kararlıyız ve Madımak Oteli önünde basın açıklaması yapacağımız dedik. Kararlı duruşumuz karşısında otel önüne gittik ve burasının utanç müzesi yapılması konusundaki açıklamamızı yaptık" dedi.

“Kayıpların sorumluları mecliste!”

Cumartesi Anneleri eylemlerinin 324. haftasında yine Galatasaray Meydanı’ndaydılar. 11 Haziran günü yapılan eylemde seçimlere dikkat çekilerek, kayıpların sorumlularının mecliste olduğuna vurgu yapıldı. Böyle bir meclisle adalet sağlanamayacağı ifade edildi.

“Failler belli! Kayıplar nerede!” pankartının açıldığı eylemde kırmızı karanfiller ve kayıpların fotoğraflarıyla oturma eylemi yapıldı.

Sıraıyla söz alan kayıp yakınları sorumluların yargılanmasını istedi. Cemil Kırbayır’ın ağabeyi Mikail Kırbayır “Bizim yüreklerimizin acısı onlarda yok!” diyerek meclise gidenlerin sorunlarına yabancı olduğunu ifade etti.

Nurettin Yedigöl’ün kardeşi Muzaffer Yedigöl ise 30 yıldır kayıp olan ağabeyinin seçmen kağıdının geldiğini söyledi. “Bu acıyı bize yaşatmayın artık” diyerek feryat etti.

Ayhan Çarkın’ın itiraflarına dikkat çeken İsmail Bahçeli’nin kardeşi Umut Bahçeli ise “Ona emir veren Mehmet Açar, Tansu Çiller, İbrahim Şahin neden tutuklanmadı?” diye sordu.

İHD İstanbul Şubesi Kayıplara Karşı Komisyon adına yapılan açıklamayı Sebla Arcan gerçekleştirdi. CHP ve AKP’den aday bir çok ismin kayıplardan sorumlu olduğunu söyleyen Arcan, bunların insanlığa karşı suç işleyenlerden hesap soramayacağını söyledi. “*Bu zihniyet darbecileri, katledenleri ömür boyu hapse mahkum edecek iklimi yakalayabilecek mi?*” diye sorarak böyle bir meclisin adalet sağlayamayacağını dile getirdi.

Düzen yargısının ‘devrimci düşmanlığı’



istemiyle dava açarak, devrimcilere ve devrimci değerlere dönük tahammülsüzlüğünü de bir kez daha dışavurmuş oldu.

Malatya’da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde yapılan yürüyüşün ardından Malatya Başsavcı vekilliği tarafından başlatılan soruşturmada, 4 devrimcinin “yasadışı örgüt propagandası yaptıkları” iddia edildi.

Devletin devrimcilere dönük kininin her satırına yansıdığı ve mahkemece harfiyen kabul edilen savcılık tutanağında, ana Hatice Harman’ın “DHKP-C tarafından devrim şehidi ilan edilen kızının fotoğrafını taşıyarak terör örgütü propagandası yaptığı” söylendi.

Bununla beraber ölüm orucunda yaşamını yitiren Selma Kubat ile üzerindeki bombanın patlaması sonucu ölen Sengül Akkurt’un fotoğraflarını taşıdıkları gerekçesiyle Erkin Kocaman, Kubilay Uçucu ve Ayla Kılınç isimli devrimcilerin de aynı “suçtan” cezalandırılmasını talep etti.

Malatya 3’üncü Ağır Ceza Mahkemesi, Ölüm Orucu şehidi kızı Feride Harman’ın resmini taşıyan ana Hatice Harman hakkında “örgüt propagandası yapma” iddiasıyla dava açtı. Devletin katilamcı yüzünü aklama işlevi gören düzen yargısı, kızının onurlu mücadelesine sahip çıkan Halk Cepheli anaya “5 yıla kadar hapis”

Şafak Bay toprağa verildi

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu sözcüsü Şafak Bay’ın cenazesi toprağa verildi. Cenazede Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku Mersin adayı Ertuğrul Kürkçü de yer aldı.

Mersin’de yapılan cenaze töreninde anne Meryem Bay hükümete ve Milli Eğitim Bakanlığı’na tepki gösterdi. Ataması yapılmayan öğretmenlerin durumuna dikkat çekerek Şafak’ın ataması yapılmadan hayatını kaybettiğini söyledi.

Bay’ın cenazesi vasiyeti üzerine Mersin Cemevi’ne getirilirken ardından Afetevler Mezarlığı’nda toprağa verildi.



Çorum’da ÖDP’lilere ev baskınları

Devrimci ve ilerici güçlere dönük baskı ve terör seçimlerin ardından da hız kesmeden devam ediyor. Çorum’da ÖDP üyelerine dönük ev baskınları gerçekleştiren polisler 5 kişiyi gözaltına aldı.

Kentte sabah erken saatlerde eş zamanlı olarak gerçekleştirilen baskınlarda, polisin gözaltı

gerekçesi olarak “Yaşasın 1 Mayıs pankartı ile 1 Mayıs yürüyüşüne katılmak” ifadesini ileri sürdüğü belirtildi.

Baskınlara ve gözaltılara ilişkin ÖDP adına yapılan açıklamada, Erdoğan’ın ‘balkon balonunun’ çabuk patladığı ifade edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



WE ARE ANONYMOUS
Because none of us are as cruel as all of us.

Anonymous operasyonu

Türkiye’de internet filtrelemesi adı altında yürürlüğe girmesi beklenen kapsamlı sansüre tepki olarak, Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı’na (TİB) siber saldırı başlatan Anonymous (Anonim) adlı hacker grubuna yönelik operasyon düzenlendi. Operasyon kapsamında 12 ilde 32 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların 5’inin çocuk olduğu bildirildi.

“Anonymous” (Anonim) adlı uluslararası hackerlar topluluğu, filtreleme ile internete erişim özgürlüğüne engel olduğunu belirterek internet sansüründe rol oynayan devlet kurumlarının sitelerini hedeflediğini açıklamıştı. Bu kapsamda bazı kamu kurumlarının web sayfalarına yönelik siber saldırı gerçekleştiren grup 15 Haziran günü de İçişleri Bakanlığı’nın sitesine erişimi engelledi.

Azadiya Welat’a kapatma!

Türkiye’de günlük yayın yapan tek Kürtçe gazete olan Azadiya Welat gazetesi 9. kez kapatıldı. 12 Haziran tarihli sayısındaki bazı haberleri gerekçe gösteren mahkeme, gazeteye 15 günlük kapatma cezası verdi.

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı’nın talebi ve 12. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararında gazetenin 12 Haziran günü yayımlanan sayısındaki haberler gerekçe gösterildi. Mahkeme, “Öcalan çıkmayana kadar gerilla dağdan inmeyecektir” ve “Biz yine diyoruz ki bize katılın birlik olalım” başlıklı haberlerde KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan’ın görüşlerine yer verdiği, “kardeşlik” başlıklı haberde ise yaşamını yitiren PKK’lilerin kod isimlerinin yer aldığı, bununla da “örgüt propagandası” yaptığını iddia etti.

22 Şubat 1992 tarihinde yayınlanan Welat gazetesinin ardından devam eden Kürtçe gazete geleneğinin taşıyıcısı olan Azadiya Welat 15 Ağustos 2006 tarihinde yayın hayatına başlamıştı. Gazete defalarca kapatılırken yazı işleri müdürleri de yüzlerce yıllık cezalara çarptırıldı.

ANF’ye saldırılar

Fırat Haber Ajansı’na yönelik saldırılar sıklaştı. Türkiye merkezli olduğu belirtilen saldırılar sonucunda siteye erişim sağlanamıyor. Engellemeyi aşmak için devreye konulan firatnews.ws adresi de “pornografik içerik” gerekçesiyle yasaklandı.

Ajansın “.com”, “.eu”, “.org” ve “.nu” uzantılı web adresleri de mahkeme kararları ile yasaklandı.

11 Haziran akşamı Türkiye merkezli olarak yeniden yoğun bir saldırı dalgası başladı. Günlerdir devam eden bu saldırılar karşısında ANF, zaman zaman Türkiye’den erişimleri kapatmak durumunda kalıyor. Erişimin kesildiği durumlarda Türkiye’den erişimin sağlanabilmesi için “www.firatnews.ws” adresi devreye konuldu. Ancak bir çok yerde şu mesajla karşılaşıldı: “Girmeye çalıştığınız anonymouse.org/cgi-bin/anon-www_de.cgi/http://www.firatnews.com/ adresli internet sayfası Pornografik içeriğe sahip olduğundan dolayı erişiminiz engellenmiştir.”

Saldırıyla ilgili açıklama yapan ANF, bu saldırıları basın ve ifade özgürlüğüne yapılmış “çirkin saldırılar” olarak gördüklerini belirterek saldırıların sorumlusu olarak Türk hükümetini gösterdi.

Mücadele Postası

Suzan Zengin'e tahliye



İki yılı aşkın süredir “yasadışı TKP/ML TİKKO örgütü üyesi olma” iddiasıyla tutuklu bulunan İşçi-Köylü gazetesi Kartal büro çalışanı Suzan Zengin, İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davanın 3. duruşmasında tahliye edildi.

14 Haziran günü Beşiktaş Adliyesi’nde görülen duruşmaya devrimci ve ilerici güçlerin yanı sıra, Uluslararası Pen Genel Başkan Yardımcısı Eugene Schoulgin, Türkiye Yazarlar Birliği adına Ragıp Zarakolu, Gazetecilere Özgürlük Platformu adına Yurdanur Atadar ve Mehmet Demir, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu adına Necati Abay ve Proleterce Devrimci Duruş yazarı Nevin Berkaş da katılım gösterdi.

Hazırlanan iddianamede kendisine yöneltilen suçlamalara ilişkin herhangi bir delil bulunmadığını ancak buna rağmen iki yıla yakın süredir tutuklu olduğunu söyleyen Zengin’in tahliye talebinde bulunmasının ardından mahkeme heyeti kararını açıkladı. Mahkeme Zengin’in tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmasına karar verdi.

Zengin’in tutukluluğunun ilk bir yılı boyunca hakkındaki suçlamalar dahi açıklanmamıştı. Zengin, en son 2011 yılının Şubat ayında görülen duruşmasında ‘örgüt üyeliği’nden suçlanmış, mahkemeye göre ‘üzerlerinde kuvvetli güç şüphesini gösteren olgular bulunması, suçun niteliği ve delil durumunu’ gözetilerek tutukluluk halinin devamına karar verilmişti.

Arap baharı, Avrupa yazı

Bir fırtınalı pazar gününde
bu şehrin üstünde dolaşan
şu caddeleri silip süpüren
Akdeniz rüzgarını
Haziran sıcaklığında
ufku kucaklarken yaşamak
ne harekete gerici aşk
ve ufukta çizgiler
meydana getiren
ve güneşin altında
pırıl pırıl yanan
insan ve baş dalgalarını
denizleşerek büyük Ortadoğu’dan
İspanya sahillerini
kıta fay hatlarında
vururken görmek
ne müthiş şey.

Ve Arap baharını
yaza ramak kalmışken
ve bir öğle vakti
sahra sıcaklığını
inişe geçmişken görmek
ve petrol ve uçak sesleriyle
kirletilmiş havayı
soğuk ve yıldızsız bir gecede
yol almaya çalışan insanlarıyla birlikte
düşünmek ne yaman çelişki.

H. Coşkunel

Siyanür zehirliyor

Kütahya Gümüşköy’de bulunan Eti Gümüş AŞ’ye ait gümüş madeni tesislerinde meydana gelen çökmeye beraber tekrar gündeme gelen siyanür tehlikesi, çevre ve insan sağlığını tehdit ediyor.

Eti Gümüş A.Ş’ye ait tesislere 3 kilometre uzaklıktaki köyde yaşayan aynı aileden Mehmet (36), Emeti (28) ve Emine Sözer (28) ile Leyla Sert (30) şebeke suyu içmelerinden bir süre sonra rahatsızlandı. Siyanür karıştığı ifade edilen şebeke suyundan içenler hastaneye kaldırılırken sudan içen 1 inek, 2 koyun, 7 ördek ve 8 civcivin ise telef olduğu ifade edildi.

Kütahya Evliya Çelebi Devlet Hastanesi’ne kaldırılan ve zehirlenme tanısıyla gözlem altına alınan 4 kişinin sağlık durumlarının iyi olduğu öğrenildi.



Çevrecilere gözaltı

“Anadolu’yu Vermeyeceğiz” sloganıyla Türkiye’nin değişik yerlerinden yola çıkan ve Ankara’ya girişlerine izin verilmeyen çevrecilere baskılar sürüyor.

Gölbaşı’nda polis tarafından engellenen ve günler boyunca direnişlerini sürdüren çevreciler 7 Haziran günü sona erdirdikleri bekleyişlerinin ardından kararlı mücadelelerine devam ettiler.

10 Haziran günü Ankara Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştiren ve direnişlerini Kurtuluş Parkı’nda kuracakları çadırı sürdüreceklerini duyuran çevrecilerin bu eylemine polis saldırdı. Çadır kurma girişimleri engellenen ve ablukaya alınan yürüyüşçüler çadır kurmadan, saatlerce yağmur altında oturma eylemi yaparak direnişe devam etti. Gece saat 2.00 sularında polis direnişçileri gözaltına aldı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Polis terörüne ve cinayetlerine son!

“Katillerin yakasını bırakmayacağız!”

4. duruşma

Yer: Bakırköy Adliyesi
Tarih: 24 Haziran Cuma
Saat: 09.30

